

GRATUIT: *thriller-ul Filiera prezintă oferit împreună cu Flacăra*

www.revistaflacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

SALA DE
LECTURĂ

**Mircea, fratele
neastâmpărat
din familia Băsescu**

Scandalul Madonna

**Scufundarea navei
Mogusovaia**

Case de criză

**Cine câștigă războiul
din Afganistan?**

**Dana Andoni,
obsedată de știri**

UNDE SE OPREȘTE OPREȘCU

14572

P/14572

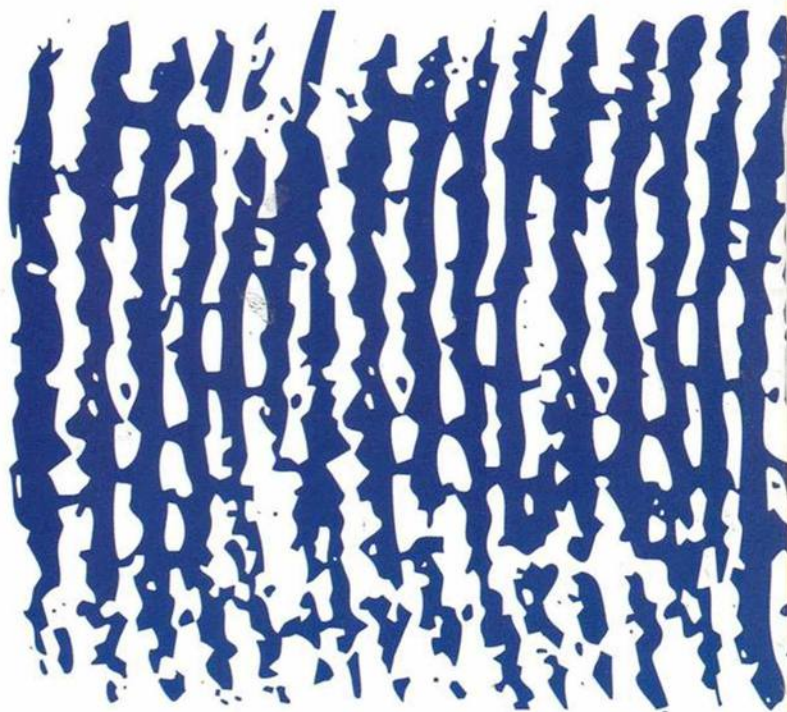
6422258000016 00010

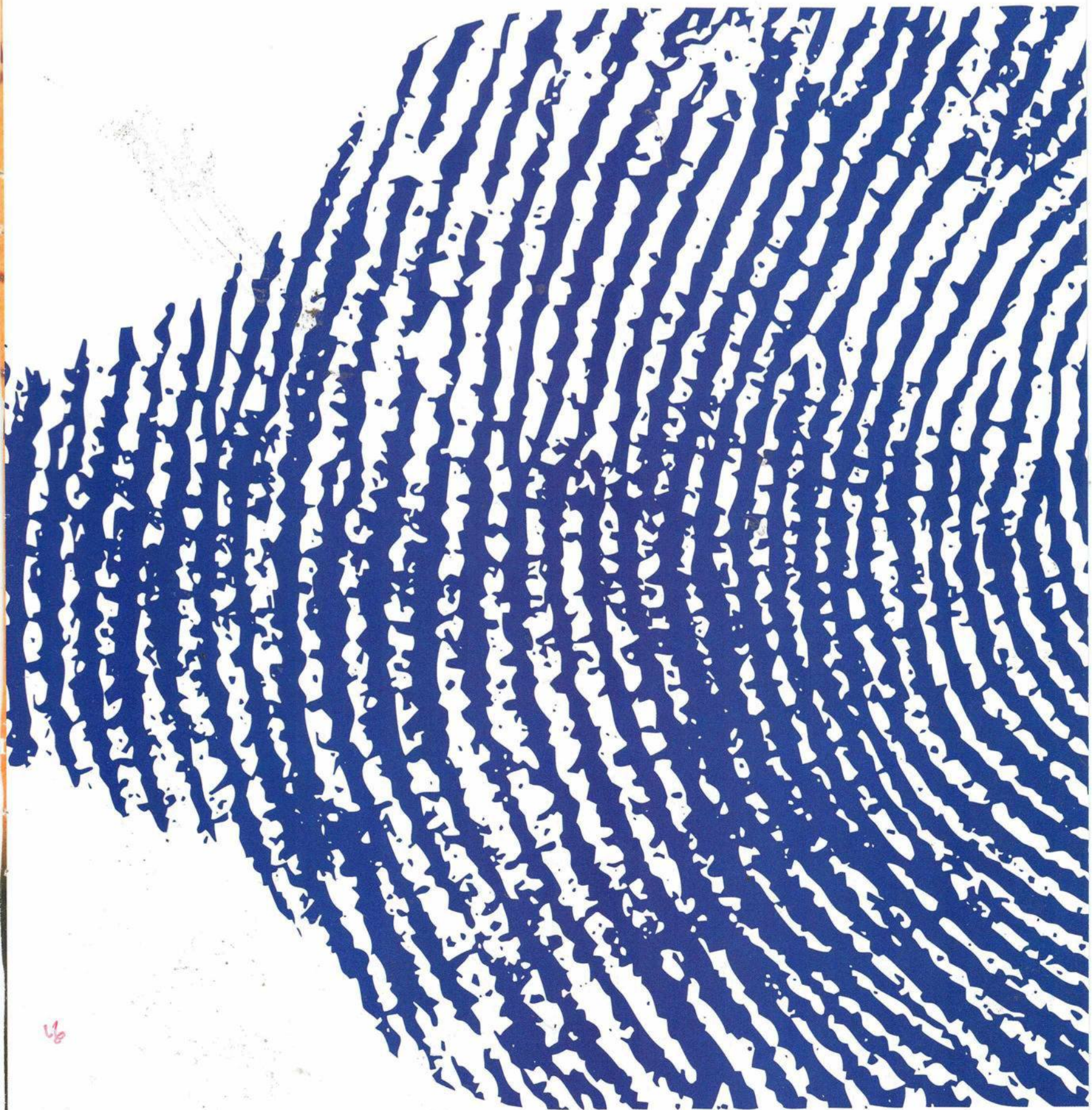
Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

16

14572

Mircea – băiatul neastâmpărat din familia Băsescu

Despre scandalul, terminat înainte să înceapă, legat de implicarea fratelui președintelui, Mircea Băsescu, în „comerțul cu arme”, s-a scris mult. S-a dezbătut și s-a comentat pe la toate posturile de televiziune, cu frenezia tipică ajunului de campanie electorală.

Dacă în povestea „armelor” nu s-a spus ultimul cuvânt, năzdrăvăniile fratelui mai mic de până acum sunt într-o lungă serie care se adaugă năzbâtiilor făcute de fetele președintelui. Imaginea care rezultă – neplăcută, deranjantă și umilitoare pentru omul de rând.

Mircea Băsescu afirma, recent, în contextul unui conflict în care era implicat, altul decât cel cu firma *Desintco*, *Oxo* și altele din seria „traficului”, că numele de Băsescu a devenit o „povară prea mare, apăsătoare și uneori prea greu de dus”. În completarea „apăsării” Mircea Băsescu a mai adăugat: „Eu, fratele cel mic, i-am creat multe necazuri și neplăceri și el m-a iertat, fără să fie nevoie să îmi cer scuze.

Să știți că este un om corect, drept și bun. Așa a fost întotdeauna. Sunt însă foarte supărat că diverși adversari ai fratelui meu se coboară atât de mult încât îl atacă răstălmăcind faptele rudelor sale”, afirma într-un mediu prietenos Mircea Băsescu.

Între cei doi este o diferență de vârstă de doi ani. Amândoi sunt născuți în noiembrie. Cel mare pe 4, cel mic pe 27.

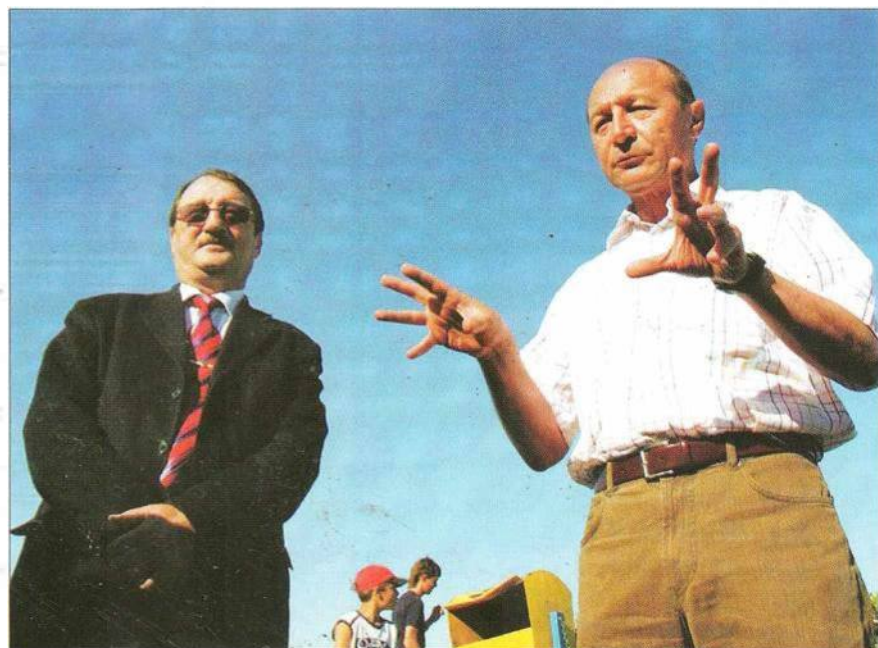
Alegerea lui Traian Băsescu în funcția de

președinte al României l-a prins pe Mircea, fratele cel mic, patron de firmă modestă cu biroul în Zona Liberă Constanța Sud – Agigea (conform tradițiilor marinărești ale familiei). Birou mic, dar cochet. Fumător înrăit, ca și fratele cel mare, foarte mare amator de suc de roșii, fratele cel mic a gustat din plin *victoria lui nenă-su*. Mircea Băsescu povestea, pentru un ziar central, în 2004: „A fost pelerinaj la mine, în birou. Nici nu am apucat să-l felicit, că nu am mai apucat. Am vorbit cu nepoatele, mai ales cu a' mică. Acuma pot să zic că fiecare și-a împlinit drumul în viață. El a vrut să facă politică, și uite că a reușit. Eu am vrut să fac afaceri și asta am făcut, asta am să fac”.

Prima afacere a familiei, firma *Prod Cros SRL* și fabrica de înghețată. Firma avea mai mulți acționari. Traian și Mircea Băsescu, dar și Maria Băsescu. Doina, soția lui Mircea, nu a vrut să facă afaceri, preferând politica. A fost aleasă pe listele de consilieri ale Alianței în Consiliul Județean Constanța. După ce a câștigat alegerile, Traian Băsescu a lăsat firma pe mâna fratelui, care împărțea 59 la sută din acțiuni cu soția sa Maria. Nu făcuse fratele cel mare șase luni la Cotroceni că a izbucnit primul scandal. Firma de înghețată avea datorii consistente la stat. Se afla în executare silită, în condițiile în care procedura în sine era oprită, undeva într-un dosar de executare. Traian intervine, scrie o scrisoare deschisă, își cere

**Povara
și beneficiile
numelui**

**Fabrica
de înghețată
și Directorul
Autorității
Navale Române**

Credit la Banca Agricolă

De la înghețată la pulpe de pui

Grădina cu piersici

scuze că are datorii la stat, și promise plata lor, „de îndată”. La momentul acela datoriile erau în sumă de jumătate de miliard de lei vechi, la nivelul lui iunie 2005.

Merită menționat cui a vândut Bănescu cota sa din firma de înghețată. Pentru 260.000 lei noi, sumă menționată în declarația de avere prezidențială de la începutul lui 2006, cele 20 de procente au fost vândute către Lida și Dumitru Ionescu, Paul Brânză și Dora Popa. Lidia și Dumitru Ionescu sunt prieteni de familie, Dora Popa a fost adusă de Maria Bănescu, iar Paul Brânză era din ianuarie 2005 și până azi, Director al Autorității Navale Române și președinte al Consiliului de Administrație. Pe Traian Bănescu și Paul Brânză îi leagă SC *Triton Company SA Constanța*. Și președintele și Brânză au renunțat la *Triton Company*, primul în favoarea fratelui, al doilea, către terți, anul trecut. Când Bănescu era ministru la Transporturi, iar Mircea coordona business-ul, din Constanța, presa a comentat faptul că *Triton* a câștigat mai multe licitații cu statul pe activități de profil. Una dintre ele, o tranzacție de 16 milioane de euro, pentru aparatură de comunicare pentru nave.

În februarie 2006 Mircea Bănescu este acuzat că a cerut și primit, în 1994, un credit avantajos de la Banca Agricolă. În 1994 Banca Agricolă era o instituție financiară cu capital integral de stat. Conform celor spuse chiar de Bănescu – președintele, Bănescu – fratele cel mic a luat un credit de la Banca Agricolă în valoare de 200.000 de dolari. Traian Bănescu a mai spus că fratele său a plătit creditul, dar că nu se poate face dovada, pentru că documentele anexe nu pot fi publicate. Mai mult, s-a afirmat că datoria a fost stearsă, în perioada în care Bănescu era la conducerea Ministerului Transporturilor. Anexele despre care vorbea președintele se refereau la trecerea la datoria publică a pierderilor înregistrate de Banca Agricolă.

Mircea a încercat să lămurească situația, afirmând că în conformitate cu ordinele de plată ale creditului, ultima rată avea scadența

în 28 februarie 1999, dar a fost în 16 august 1999, ca urmare a dificultăților financiare prin care trecea fabrica de înghețată. Dat fiind faptul că scandalul se referea la situații și fapte consumate cu șapte ani în urmă, conflictul s-a stins, din lipsă de probe.

În 2007, Mircea Bănescu era administrator la firma *Plusfood*, al cărei obiect de activitate este concentrat pe producția și comercializarea cărnii de pui. O fermă de pui este o mare consumatoare de curent electric, astfel că Mircea Bănescu, bun om de afaceri, a negociat la sânge sursa de curent și a bătut palma cu firma *Energy Holding*, de la care, prin contract, a stabilit să cumpere 3.600 MWh/an, contract perfectat exact la data de 23 august 2005. În septembrie 2006, contractul a fost prelungit cu un an și a fost crescută cantitatea de energie livrată la 4.650 MWh/an. Prețul – 87 de dolari/MWh. Un detaliu face povestea interesantă. În perioada încheierii acestui contract, președintele Bănescu critica cu patimă firma *Energy Holding* a cărei activitate era coordonată de „băieții deștepți”. Fratele cel mic a fost extrem de deranjat de faptul că presa a fost foarte interesată de acest contract, în contextul criticilor dure ale președintelui. Iar replica a fost: „Voi continua colaborarea cu *Energy Holding*. Nu mă interesează cui îi atrage președintele atenția. Nu mă sfătuiesc și nici nu îi cer aprobarea fratelui meu pentru ceea ce fac. Contractul cu *Energy Holding* a fost încheiat pentru că, în acel moment, au avut cea mai bună ofertă. Oferta a fost transmisă patronilor olandezi, care și-au dat acordul pentru contract. Noi plătim 87 de dolari pentru un MWh și suntem cel mai mare consumator din zonă”, a declarat Mircea Bănescu, pentru *Mediafax*. Fratele mai mare a fost întrebat dacă știe că firma lui Mircea Bănescu are un contract cu *Energy Holding*. Acesta a răspuns: „Întrebați-l pe el! Nu îmi raportează ce face!”

Amator de nou, Mircea Bănescu nu a ezitat să se implice și într-o afacere imobiliară. A constituit firma *Global Business and Investments*,

în 2005, care în proporție de 85 la sută aparține fiului său Dragoș Bănescu. Ceilalți acționari sunt Raluca Bănescu, fiica cea mică a fratelui cel mic, și Adriana Oprean. Aceasta din urmă a apărut cu un procent mai mare sau mai mic în toate firmele constituite de Mircea Bănescu.

Obiectul afacerii: un contract de asociere cu Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură din Constanța, încheiat în 2006, care consta într-o contribuție în natură a Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură, cu 30 de hectare, la marginea drumului european care leagă Mangalia de Constanța, iar aportul lui Dragoș Bănescu consta în promisiunea de a finanța asociația cu 75.000 de euro și realizarea mai multor proiecte de infrastructură. Contractul a fost încheiat pe 15 ani, firma lui Dragoș Bănescu fiind îndreptățită la 70 la sută din profit, în timp ce Stațiunii Pomicole îi revine... restul.

Afacerea a fost negociată de Mircea Bănescu, dovadă câteva procese-verbale, de la ședințele de consiliu. Fratele cel mic nu s-a sfiit să recunoască faptul că s-a implicat în business-ul fiului, Mircea Bănescu afirmând: „Îl consiliesc pe fiul meu, are doar 27 de ani. Eu l-am sfătuit pe băiat să intre în afacerea de la Agigea, și i-am spus că va obține bani din asta abia după ce intră pomii pe rod, adică abia peste cinci ani”, citat de *Mediafax*. Mircea Bănescu continuă și afirmă că a promis că terenul nu va fi valorificat imobiliar, deși conform Registrului Comerțului obiectul de activitate al firmei este specificat clar și se referă la „dezvoltare imobiliară”. Față de cele declarate de fratele președintelui la capitolul beneficii, tot Registrul Comerțului îl contrazice. În 2005, firma avea un salariat, o cifră de afaceri de peste 1,2 milioane de lei noi și un profit brut de 1.125.000 de lei. În 2006 cifra de afaceri a scăzut, profitul fiind de 110.000 lei, iar în 2007 (ultimul bilanț depus); profitul a fost de 75.500 lei pentru trei angajați. (vezi *facsimil*).

Despre toate acestea nu s-a mai comentat nimic, din momentul în care detaliile afacerii cu piersici au fost făcute publice, adică la începutul lui aprilie, anul acesta.

Mircea Bănescu, ironic, a spus că nu a vrut să se implice în afaceri, și a dat-o pe mâna copiilor, pentru că nu vrea să facă afaceri cu statul.

„Acum ce pot să spun? Toate neamurile președintelui României, toate neamurile primului-ministru, toate neamurile miniștrilor,ăștia ce trebuie să facă în România? Trebuie să moară de foame? Care-i problema?”, a replicat Mircea Bănescu.

Fratele președintelui României a constituit o nouă firmă cu inițialele numelui său: *MB Consult Company* (dovedind o preferință specială pentru firme al căror nume are rezonanță englezită) și s-a apucat vitejește de afaceri imobiliare la Techirghiol. Pentru firma prin care

14 572

Căsuțele de la Techirghiol

Jocul cu muniția

Mircea Băsescu a concesionat un teren pentru căsuțe de vacanță la marginea orașului Techirghiol, Fiscul ceruse lichidarea judiciară pentru neplata datoriilor la stat. Evident, plata cu întârziere este o tradiție pentru afacerile lui Mircea Băsescu și soluția pentru succesul acestora: pentru că nu este prima oară când Mircea Băsescu are probleme cu plata datoriilor la stat. Terenul concesionat este în suprafață de 20.000 de metri pătrați, scopul concesiunii fiind construcția unui complex de vacanță. Mircea Băsescu a căpătat terenul în mai 2005, când Techirghiolul era un oraș condus de PSD. Licităția câștigată de firma *MB Consult Company* a fost cea care a vizat cea mai mare suprafață de teren din Techirghiol, de când se fac afaceri imobiliare în zonă. Contractul a murit în fașă, pe de o parte pentru că Fiscul a cerut lichidarea juridică a firmei *MB Consult Company*, pe de alta pentru că firma se afla într-o situație financiară care nu-i per-

mitea să se achite de detaliile contractului încheiat cu Primăria din Techirghiol. Lichidarea firmei a fost demarată în februarie 2009.

Merită consemnat faptul că, în conformitate cu prevederile contractului, Mircea Băsescu trebuia să plătească pentru terenul concesionat, pe 49 de ani, 10 cenți pe metrul pătrat, adică vreo 2.000 de euro pentru o suprafață de 20.000 de metri pătrați.

În ciuda tuturor negațiilor, a anchetelor care nu aduc acuzații, Mircea Băsescu a fost (este) parte a acționariatului unei firme care are ca obiect organizarea de târguri și expoziții de armament și consultanță în domeniul industriei de apărare. Firma *Defence Security and Intelligence Co. DESINTCO SRL* l-a avut ca acționar pe Mircea Băsescu, cu 30 la sută, pe Romeo Oîța (fost ofițer SPP), președintele Patronatului Serviciilor de Securitate, cu 30 la

sută, Cristian Geamănu, vicepreședinte pe Europa de Est al *General Defence Co. (SUA)*, cu 30 la sută, generalul maior (r.) Ion Eftimie Sandu, fost locțiitor al șefului Departamentului pentru Armament din MAPN până în februarie 2009, cu 5 la sută, Maria Cristina Cazacu, fiica lui Aurel Cazacu, fost șef al *Romtehnica* și director pentru industria de apărare în Ministerul Economiei, cu 5 la sută.

Să mai spunem că Aurel Cazacu este cel care a negociat și a finalizat în 2002 contractul privind achiziționarea celor două fregate britanice. Imediat după izbucnirea scandalului, Aurel Cazacu (care a și demisionat de la conducerea ministerului), a declarat că Mircea Băsescu a fost cooptat în firmă pentru a deschide mai ușor ușile de la Palatul Cotroceni pentru rechinii internaționali din domeniul industriei de armament.

Recent Cazacu a repetat această teorie, detașat, pentru un post de televiziune. „Contractele de înzestrare a armatei au fost miza expoziției navale de la Constanța, organizată în august de asociații lui Mircea Băsescu în firma *Desintco*”. Potrivit lui Cazacu, fratele președintelui Traian Băsescu a stat efectiv la masă cu președinții companiilor interesate de contractele de înzestrare a armatei. Aurel Cazacu mai spune că legătura lui Mircea Băsescu cu șeful statului era foarte importantă pentru participarea la expoziția navală de la Constanța, din această vară.

Afacerile lui Mircea Băsescu fac, în prezent, obiectul unor anchete, care se află în curs de derulare. Neoficial, un rezultat, o concluzie oficială nu va putea fi posibilă mai devreme de ianuarie anul viitor.

Text: Silvana Pătrășcanu

În prima fază, firma *DESINTCO* avea trei obiective:

1. consultanță pentru câștigarea contractului pentru modernizarea fregatelor (500 de milioane de euro).
2. consultanță pentru câștigarea contractului pentru dotarea forțelor navale cu patru corvete și patru vânătoare de mine (două miliarde de euro).
3. implicarea în selecția firmei care va livra pentru aviația României noul avion multirol (4,5 miliarde de euro).

Interviu cu un anonim din Techirghiol

Un locuitor al orașului Techirghiol, om cu părul alb, trecut prin viață, ne-a răspuns la câteva întrebări, sub protecția anonimatului.

– **Unde sunt terenurile acestea? Sunt bine poziționate?**

– Mergi la Agigea, în dreapta este drumul spre Negru Vodă. Intri pe el și la patru kilometri este Techirghiol. Intri pe prima stradă la stânga, ajungi în piață și o iei pe lângă monumentul eroilor către Sanatoriu și de aici tot înainte. Când se termină drumul faci prima la dreapta, și începe domeniul lui Băsescu. Este zonă bună. Chiar foarte bună.

– **S-au mai dat în concesiune terenuri la Techirghiol?**

– Nu. Nu a luat decât Băsescu și primarul care i-a dat și lui Băsescu. Primarul este Petre Nicolae, de fapt fostul primar. Petre Nicolae nu a avut în Techirghiol nici un teren, niciodată. Terenurile toate au avut proprietari, înainte să le la comuniștii, și cei mai mulți le cer înapoi, evident. Toate terenurile din Techirghiol au fost revendicate de foștii proprietari. Petre Nicolae a împărțit pământul cu Zamani Gheorghe. Nu sunt de aici, au venit din Cadrilater. Tatăl lui Petre Nicolae a fost învățător și mama lui la fel. Dacă au avut pământ au avut din satul din care au venit.

– **Deci terenul dat în concesiune lui Mircea Băsescu este în litigiu, este revendicat de foștii proprietari?**

– Da! Unii chiar luaseră titlu de proprietate pe bucăți pe care a intrat Băsescu. A fost și o negociere să primească bani de la *Fondul Proprietatea*, adică de la stat, ca despăgubire și să rămână el cu terenul în concesiune. Le-a promis mai mult decât valoarea terenului, ca să-i rămână lui bucata întreagă. Un pătrat! Și încă ceva: concesiunea nu are nimic în comun cu lichidarea unei firme. Concesiunea nu s-a făcut firmei ci celui care are firma.

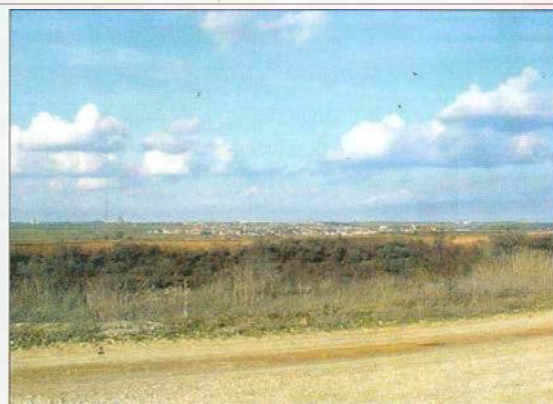
– **Despăgubirile de la Fondul Proprietatea, pentru terenurile concesionate lui Băsescu, s-au dat?**

– Din câte știu eu nu.

– **L-ați văzut pe Mircea Băsescu în zonă?**

– Da, dar mai demult. L-am văzut cu primarul.

– **Mulțumesc.**

IN AN ABSOLUT WORLD

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicația ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
aprilie 2008 - aprilie 2009

DIRECTOR: Mihail Gălbănuș

mihail.galbatus@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro

REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro

EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro

SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Bălu, Dumitru (Pău) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Clăudia Galia Sumiș, Călin Heric, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Iosou, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrușcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Stelian, Raluca Șeinălu,
Bozî Ștefan, Andrei Tudor, Tudor Călin Zărojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - ltp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lora Horodău (Portugalia), Anca Maculescu (Noua Zeelandă),
Anca Maloianu (Londra), Luiza Palanșus (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vloșie (Madrid), Liesl Lauw (Senegal), Hoon
Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condrat (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare RO1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion

manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.angel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian

petru.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, OP. 33, CP. 12

Cont IBAN RON: RO648RMMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 021.317.91.38; 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: 021.317.91.37; Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Viorel

Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” SA.

Abonamente: Robert Pondelea, abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.317.91.37

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

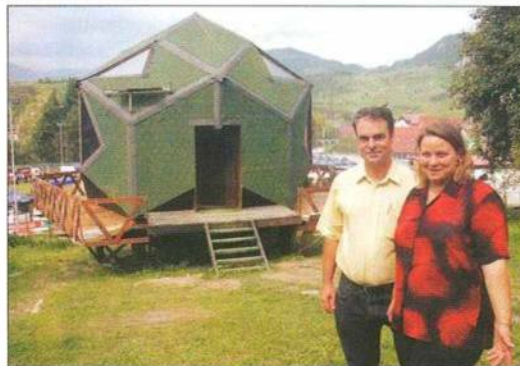
POLITIC

Cum poate câștiga Sorin Oprescu

INEDIT

Case de criză

DOCUMENTAR

Scufundarea navei *Mogoșoaia*

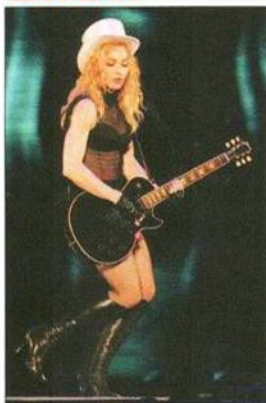

REPORTAJ

Voluntar în Fish Hoek

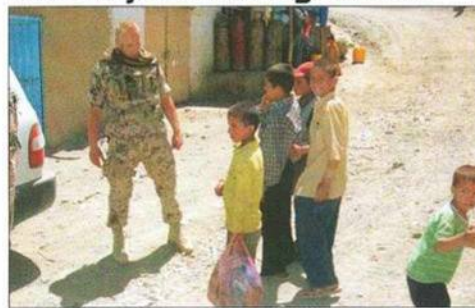
SHOW

**Madonna,
Îngerul
țigănilor
sau goana
după
popularitate?**

DOCUMENTAR

Cine câștigă războiul informațional din Afganistan?

VIP

**Dana
Andoni,
obsedată
de știri**

DRINK STYLE

Cârștovul viilor

INEDIT

România ar fi putut deveni
putere nucleară? 30

FILM

Ticăloși fără glorie 46

ETAJUL DE IMAGINE

Gáspár Bíró: „Românii vizitează Ungaria
pentru stațiunile dotate cu aquapark” 48

UNDE IEȘIM

Yakimono,
rafinamentul bucătăriei japoneze 52

TURISM

Sharm el-Sheikh,
paradisul scufundătorilor 54

SĂNĂTATE

Patologia prostatei 56

GLOBE-TROTTER

Turkish kebab 62

STIL DE VIAȚĂ

Outlet 62

AUTO

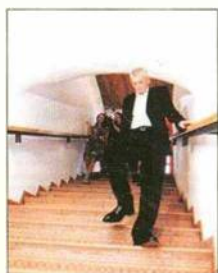
Fascinație Mercedes-Benz 72

BRAND TO BRAND

Andreea Raicu, imaginea celei mai vândute
șampanii din Europa 76

SPORT

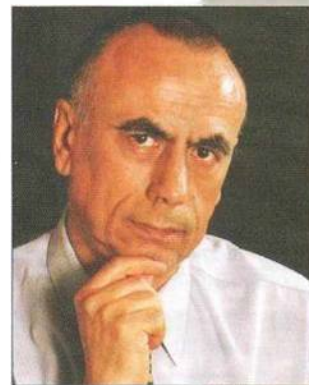
Divorț în stil italian 80

Copertina:
Mediafax Foto

Altceva

Între 30 august și 26 septembrie s-a desfășurat
o nouă ediție a Festivalului și concursului
 internațional „George Enescu”

OEDIP ȘI MANELELE

În București, dar și în alte orașe ale țării – Brașov, Cluj, Iași, Sibiu – în sălile de concert au fost prezente mari orchestre ale lumii și interpreți care au încântat un public numeros. Trupe de operă și balet faimoase au evoluat în fața unor spectatori avizați și dornici să se bucure de reprezentații la cel mai înalt nivel artistic. Pentru o lună, sunetele pure ale muzicii nemuritoare din toate timpurile ne-au îngăduit să uităm de manelele care ne agresează ființa de la vecinii de apartament, din restaurante, din mașinile care circulă cu geamurile lăsate. După două-trei ore petrecute sub cupola Ateneului sau în Sala Palatului, în compania dirijorilor Maxim Vengherov, Horia Andreescu, Cristian Mandeal, Vladimir Ashkenazy și a ansamblurilor pe care le-au condus, gâlceville politice de pe plaiurile mioritice și-au dovedit, încă o dată, inconsistența și ridicolul. După audiția *Oedip*-ului enescian, capodoperă a muzicii universale, modul în care a debutat anul de învățământ – școli încă în paragină, manuale rufoase, murdare, redistribuite elevilor, programă școlară năucitoare, amenințări cu greva din partea cadrelor didactice – a devenit mai suportabil.

În patru săptămâni au defilat prin fața ochilor noștri adevăratele modele pe care trebuie să le urmăm – oameni însetați de frumos și armonie. Iar cei care s-au dus să-i admire și să-i aplaude sunt, la rândul lor, modele.

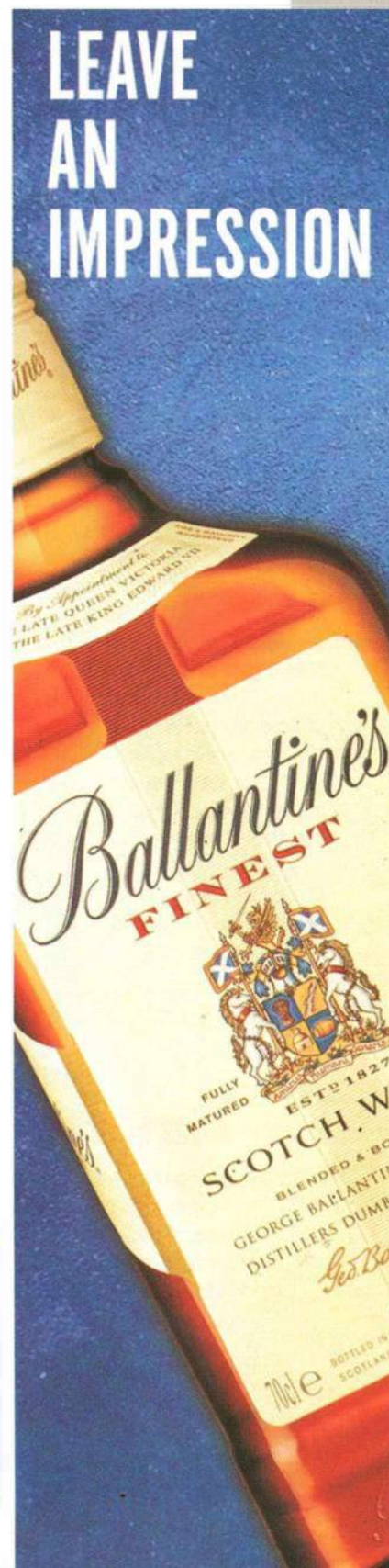
Câtă vreme toți aceștia există și își cresc copiii în cultul adevăratelor valori, România mai are încă o șansă, iar respingerea vedetelor de duzină, a mocofanilor, a impostorilor din toate domeniile, mai are sorți de izbândă.

În numărul viitor:

- SUPERSTORY: VICTIMELE JUSTIȚIEI
- RECESIUNEA ÎN HAUTE COUTURE
- UN PERSONAJ ÎN „CAPETE ȘI OASE”
- ȘI DIVELE POT FI DESCULȚE
- LONDON SEX CARDS
- CAMPANIA ELECTORALĂ, MINUT CU MINUT

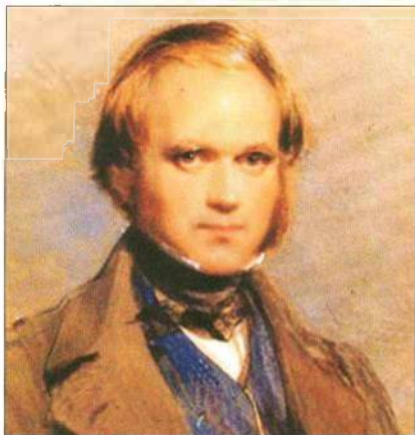
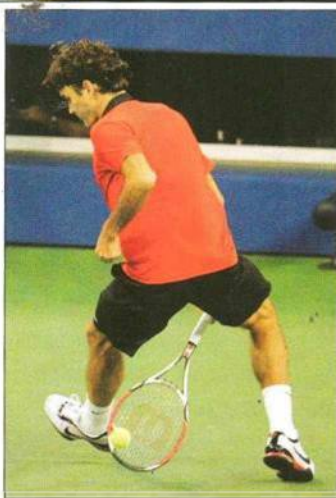
Atac

La mijloc de septembrie, leul s-a depreciat până la cel mai scăzut nivel din ultimele cinci luni și jumătate. Cursul de referință a ajuns la 4,2747 lei pentru un euro. Guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, a declarat că a fost vorba de o tentativă de atac asupra monedei naționale, dar să stăm liniștiți, știe despre cine e vorba și stă cu ochii pe ei. Din felul în care vorbește domnia-sa în astfel de împrejurări, omul simplu înțelege că e vorba despre niște nene răi, care au ceva cu leul. În realitate, e vorba despre speculatori financiari, cărora le e perfect perpendicular dacă ajunge 1 euro = 1,2000 lei, câtă vreme ei câștigă. Ca oricare dintre noi, nu?

Ași

În semifinala de la US Open, Roger Federer l-a învins pe Novak Djokovic. Până aici, nimic senzațional, chiar dacă meciul a fost strâns. Numai că elvețianul și-a obținut trei mingi de meci în urma unei execuții printre picioare, à la Ilie Năstase, după un lob al sârbului. Să faci așa ceva într-un asemenea moment numai un mare jucător își permite. Poate și pentru a ține pasul cu Rafael Nadal, care executase aceeași lovitură în cea-laltă semifinală! Numai că „Rafa” n-a prins finala. Oricum, când doi se bat, al treilea câștigă, căci titlul a mers la argentinianul Juan Martin del Potro.

Americani

Distribuitorii americani de filme au refuzat să preia un film britanic despre viața lui Charles Darwin, pe motiv că teoria evoluționistă este prea controversată!! Cum știm, existența extraterestrilor, Dosarele X, Teoria Conspirației, Superman și Spiderman nefiind controversați, filmele cu aceste subiecte nu pun probleme. *Creation*, cu Paul Bettany în rolul principal, descrie „lupta lui Darwin între credință și rațiune”, căci omul, bun credincios, s-a întrebat tot timpul dacă nu comite o blasfemie. Filmul a fost selecționat pentru a deschide *Festivalul de film de la Toronto* și a fost vândut în aproape toate colțurile lumii. Dar nu în SUA. Unde doar 39% dintre cetățeni cred în evoluționism.

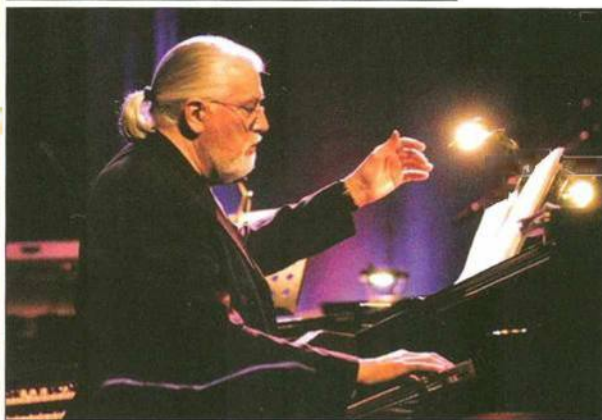
Amenințare

Numărul de angajați la nivelul UE a scăzut cu 0,6% în trimestrul II din 2009, ceea ce înseamnă 1.443.000 de persoane nou intrate în șomaj. În zona euro procentul e ceva mai mic, 0,5%, adică 702.000 persoane. La nivel mondial s-ar fi înregistrat 50 de milioane de șomeri – deși e greu de spus cum se numără oamenii fără serviciu (sau orice altceva) în destule țări africane și asiatice. Cincizeci de milioane nu e puțin și n-ai vrea să fii în pielea nici unuia dintre ei, totuși e vorba de mai puțin de 1% din populația lumii, ceea ce ar însemna cam 2% din cea activă. Măcar de-ar fi numai atât! Oricum, e greu să te gândești la criză traversând Bucureștiul.

Ajutor

Rusia a împrumutat Venezuela cu 2,2 miliarde de dolari, pentru a cumpăra arme rusești. Mai citiți o dată fraza, ca să fiți siguri că ați înțeles-o. Armele vor întări sistemul de apărare antiaeriană al statului condus de președintele venezuelean Hugo Chavez, un cunoscut și fervent critic (e un eufemism) al administrației SUA. Printre armele care vor ajunge în Venezuela se numără și 92 de tancuri T-72. În urma achiziției, „va fi dificil să veniți să ne bombardați”, i-a spus Chavez lui Vladimir Putin, drept dovadă că are simțul umorului. N-avem informații dacă s-a râs sau nu și la Casa Albă.

Aniversare

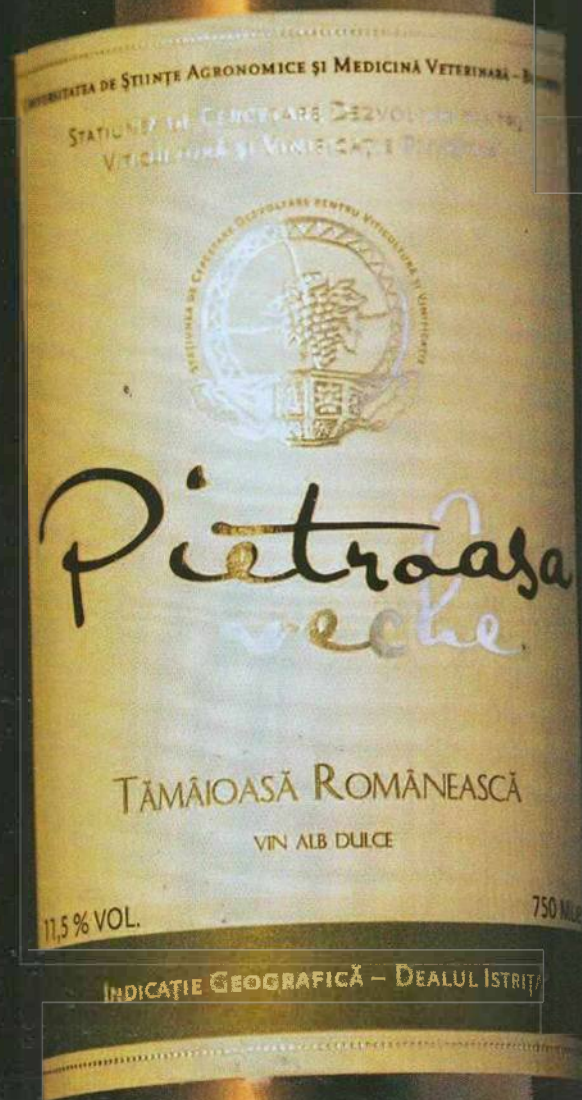
Jon Lord, fost membru al formației *Deep Purple*, va concerta la Sala Palatului în 5 noiembrie. Nu e un concert oarecare, căci se va cânta și *Concerto For Group And Orchestra*, cu care *Deep Purple* a urcat în 1969 pe scenă alături de *Royal Philharmonic Orchestra*. În septembrie 1999, concertul a fost reinterpretat de *London Symphony Orchestra*, condusă de Paul Mann. Cele două reprezentații s-au desfășurat cu casa închisă și s-au vândut o jumătate de milion de discuri! Au urmat 40 de concerte în Europa, America de Sud și Japonia, alături de... *Orchestra Filarmonicii George Enescu* și *New Japan Philharmonic Orchestra*. La București, așadar, va fi al doilea jubileu.

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

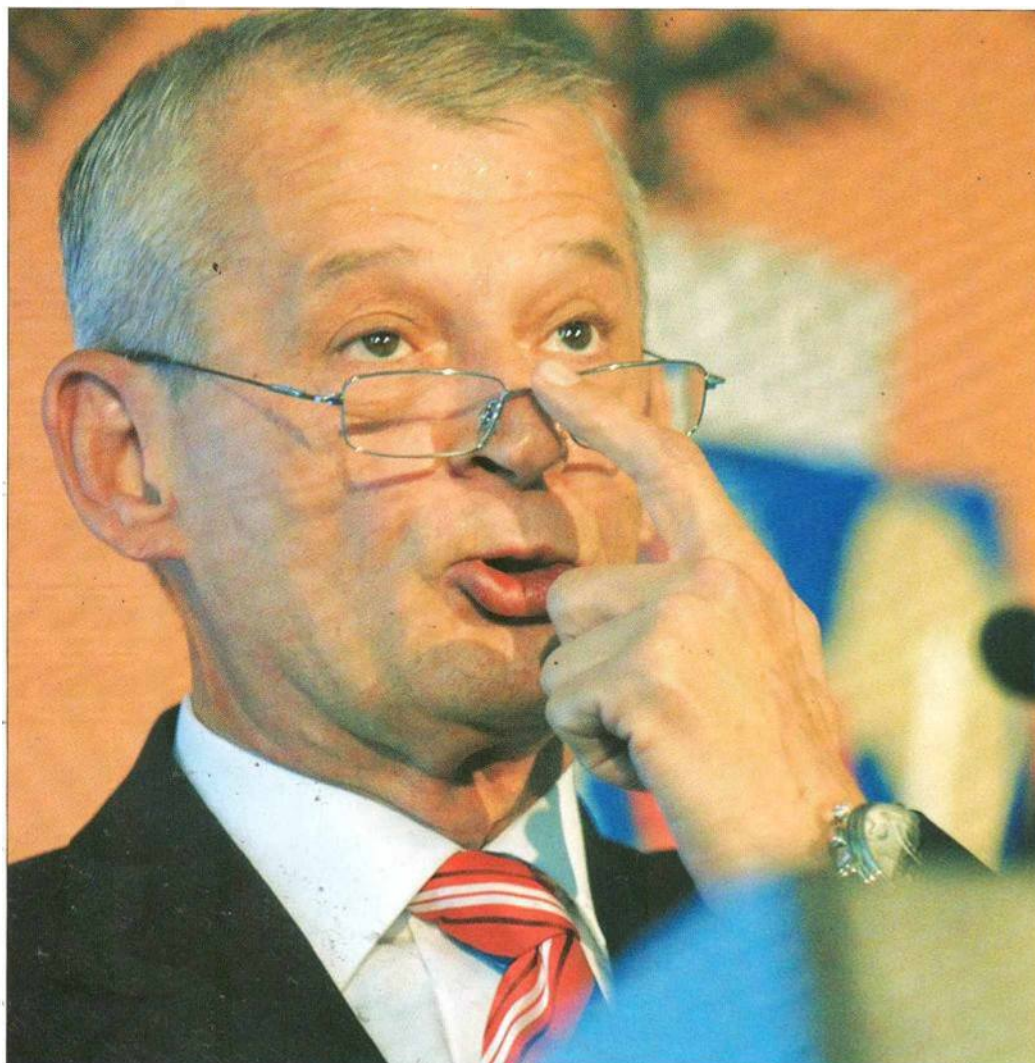

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Cum poate câștiga Sorin Opreescu

Într-o perioadă în care ceilalți candidați la prezidențiale nu mai punctează consistent, din contra, unii se retrag (vezi cazul lui Radu Duda), alții nu știu cum să iasă la rampă mai eficient, numele lui Opreescu (mai) poate aduce (ceva) speranță în tabăra anti-Băsescu.

Singurul candidat care, la acest moment, ar putea să-i pună probleme mai serioase lui Traian Băsescu, este Sorin Opreescu. Și el, ca și președintele în exercițiu, își „divulgă” campania mai pe șest, într-un anturaj restrâns. Astfel, Opreescu, așa cum dăduse știrea unul dintre ziarurile centrale, și-a dezvăluit, mai întâi, intenția de a candida, angajaților primăriei în care lucrează. La rândul său, Băsescu ar fi lăsat să circule ideea că va candida, la una din școlile organizate, cu o lună în urmă (astă-vară), de la malul mării.

Speculând charisma de medic

Ca medic și-a făcut „firma” Sorin Opreescu. L-am întâlnit în 1996-1997, pe când lucra ca doctor la Spitalul Universitar. Profesiunea de medic este una cu adevărat charismatică: are, uneori, privilegiul de a salva vieți. Dacă și-ar propune să orchestreze o campanie prezidențială cu șanse de succes, Opreescu ar trebui să joace și pe cartea medicului cu renume. Ar putea organiza o campanie prin spitale sau oriunde e vorba despre sănătatea românilor.

Contând pe cei care l-au votat la primărie

Foarte mulți președinți de state au trecut, mai întâi, pe la primării, în special ale marilor orașe. Ar fi îndeajuns să enumerăm câteva nume, la întâmplare, începând cu cel al lui Traian Băsescu, „contracandidatul” său din actuala campanie din „prezidențiale” și continuând cu Emil Boc, actual

Presupunând că Oprescu ar ajunge în turul doi, am asista, din nou, la același scenariu: „doi comuniști” care se bat pentru putere, deoarece doctorul a fost membru marcant al ASCR (Asociația Studenților Comuniști din România)

prim-ministru – sau chiar Jacques Chirac, fost președinte al Franței (și, înainte, primar al Parisului). Ar merita chiar un articol special consacrat unei asemenea „trambuline” politice. E drept că, între timp, unii s-au cam dezamăgit de Oprescu, în speță cei care și-au pus, în el, „marile speranțe”. Între timp, cum se poate vedea, un om nu prea poate învinge – decât rar și foarte greu – mult-blamatul „sistem”, pentru că *sistemul se reproduce*. Sigur, sunt și voci multumite – și pe ele Oprescu ar putea să meargă – care spun că, totuși, de un an și câteva luni, de când e la pri-

mărie, șpăgile au devenit mai puține, angajații mai temători (și, în consecință, ceva mai puțin *coruptibili*), dar ele, vocile, nu sunt prea numeroase.

Are umor

Una dintre marile calități „personale” ale lui Sorin Oprescu e că are umor. Știe, cum se zice, când să *ridă* și când să *zâmbescă*, lucru care pare mic, dar e foarte important în context. Atât Iliescu cât și Băsescu stăpânesc, pe deplin, arta zâmbitului la momentul oportun – și în orice cantități.

Are replică, e spontan

Spre deosebire de Crin Antonescu, „corect”, exact, dar șters, lipsit de umor, vag, lipsit de șarm, neconvincător, Sorin Oprescu este/știe să fie spontan. Calitate, probabil, nativă. Are replică. E volubil, dar în doze potrivite. Poate să *întoarcă*, favorabil, conversația. Argumentele îi vin cu iuteală, capitol la care stă mai bine și decât Mircea Geoană, alt actor „prezidențiabil”.

Vox politicus

Sorin Oprescu este candidatul independent care a cucerit Primăria Capitalei în 2008, iar acum se anunță un redutabil contracandidat pentru Traian Băsescu, cel puțin așa îl văd o parte dintre cei care l-ar susține în demersul său pentru alegerile prezidențiale de anul acesta, cealaltă parte însă nu-i dă nici o șansă. Totuși, Sorin Oprescu ar putea, asemenea lui Traian Băsescu în 2004, să sară de la Primărie direct în fotoliul de Președinte al României, dar în postura de candidat independent. Ce șanse are Sorin Oprescu pentru fotoliul de președinte? Iată provocarea lansată câtorva politicieni români.

Raluca Turcanu – PDL

„Nu cred că Sorin Oprescu are vreo șansă la fotoliul de președinte, nu-i dau mai mult de 10-15% pentru că este foarte greu să te impui la acest moment ca om politic. În plus el are întâi de rezolvat proiectele cu Bucureștiul. Mai mult, privind din perspectiva marketingului, un om politic are nevoie de structuri teritoriale care să lucreze în teritoriu pentru el, chiar dacă, să spunem, PSD îi pune la dispoziție o parte dintre structurile teritoriale, nu cred că acestea vor suplini suficient de bine nevoile pentru o candidatură la președinție. Repet, este nevoie de foarte multă muncă în teritoriu și cred că acesta e un punct care îi lipsește lui Sorin Oprescu.”

Daniel Mircescu – PNL

„Sorin Oprescu are șanse mari dacă va fi susținut de PSD, destinul lui este legat de Mircea Geoană, să nu uităm că în PSD sunt fracțiuni destul de mari care nu-l văd pe acesta cu ochi buni. Totuși, este greu de prevăzut că în PSD se va întâmpla o revoluție astfel încât Sorin Oprescu să fie unica șansă a PSD, nu cred că vor renunța la Geoană, chiar dacă mulți îl văd pe Sorin Oprescu un mult mai bun candidat la președinție. Ca independent, însă, Sorin Oprescu nu cred că are vreo șansă.”

Răzvan Theodorescu – PSD

„Sorin Oprescu are șanse maxime pentru că este o figură nouă, charismatică, pentru că unește cariera unui profesor universitar cu aceea a unui om foarte popular, ceea ce constituie un caz rar pentru România și universitarii noștri. Eu îl voi susține pe față, necondiționat și din toată inima.”

Cozmin Gușă – PIN

„Cu toată subiectivitatea de care sunt în stare aproximez șansele lui Sorin Oprescu situându-se între 6% – cazul cel mai rău – și 12% – în cazul cel mai bun pentru el, și cred că mă pricep destul de bine să aproximez. Motivele pentru care cred asta? Sunt trei la număr: 1. candidatura sa dă impresia că joacă rolul de ieure pentru Traian Băsescu, cred că a răspuns unui șantaj al lui Băsescu pentru a candida; 2. nu are structura organizațională a celorlalți candidați în spate, structură care să meargă în teritoriu și să colecteze voturile în beneficiul său, chiar dacă Oprescu beneficiază de oareșce simpatie în sudul României; 3. vrea nu vrea, Oprescu riscă să i se atarne de picioare o piatră de moară gen Octav Cozmâncă și cred că nu coincide cu impresia electoratului lui Oprescu despre această situație. Bineînțeles, din această candidatură Oprescu va obține ceva avantaje personale în raport cu unul dintre candidații care va intra în turul doi cu Băsescu, și din acest punct de vedere consider că Oprescu a cedat inteligent în favoarea lui Băsescu.”

Dan Favel – analist politic

„Prima șansă o are chiar Traian Băsescu fiindcă el are avantajul că poate să arate ce a făcut în primul său mandat. Sorin Oprescu și nu numai el, ci și ceilalți candidați, au șanse dacă se vor întâmpla lucruri «neprevăzute», să zicem scandaluri care să scoată la iveală lucruri nemaipomenite, scandaluri politice «neașteptate». Sigur că, dincolo de asta, Sorin Oprescu are șansa lui și fiecare dintre candidați speră să ajungă în turul doi cu Băsescu. Pentru Sorin Oprescu cred că foarte mult va depinde și modul în care va reuși să convingă electoratul să-i dea votul în turul al doilea, așa cum s-a întâmplat în 1996 când candidatul de atunci, Emil Constantinescu, a câștigat lupta cu președintele în exercițiu – Ion Iliescu, deși înainte de turul al doilea diferența dintre cei doi era, în procente, destul de mare. Cam astea ar fi coordonatele. Șansele se joacă, din păcate nu este ca la jocul de șah unde se înfruntă doar două părți, vor fi mai mulți candidați. Mircea Geoană are și el șansele lui, și el și Crin Antonescu au șansele pe care ți le dau apartenența la un partid, aceștia au un partid în spate. La fel, Băsescu se declară independent, dar el are de fapt în spate Partidul Democrat-Liberal, în timp ce pentru Sorin Oprescu – și în general pentru orice candidat independent – nu există un partid care să-l sprijine, iar aceasta reprezintă un dezavantaj. El poate reitera succesul de la primărie, dar după cum *iarna nu-i ca vara, primăria nu-i ca țara!*”

al.consemnat Alice-Cludia Gherman

**Principalul
bazin electoral
al doctorului
Oprescu este
Bucureștiul; dar se
naște întrebarea: îl
vor susține, cu
adevărat, mulți
bucureșteni? Faptul
că l-a învins pe
Vasile Blaga în cursa
pentru primăria
Capitalei este,
totuși, încă un
argument că, deși,
chirurg, are
„oase tari“.**

Are aer de „șmecher“, dar nu de cartier

Aici chiar seamănă cu Băsescu, pe capulodul & modelul căruia merge: este/sau pare uns cu mai multe alifii. Este, de fapt, un alt fel de Băsescu, un pic mai cizelat, mai citit, mai cu un ușor aer de intelectual, ceea ce lui Traian Băsescu, să recunoaștem, nu prea îi stă bine.

Mizând pe „m-au oprit să candidez“ în continuare

„Acel „m-au oprit să candidez“ din campania pentru primărie i-a „dat“ foarte bine. A băgat mâna în urne și a scos multe vo-

turi dintr-o asemenea strategie. Indignați că un candidat a fost obstrucționat, mulți dintre cei care au spirit de frondă s-au dus și poc! – ștampila pe Oprescu. În baza acelei simpatii – și tactici electorale – s-ar putea, încă, „smulge“ voturi.

Scorpion la scorpion își scoate ochii?

Se cuvine să reîmprospătăm memoria celor care nu își mai aduc aminte mare lucru despre Oprescu. În legislatura 2000-2004, a fost senator din partea Partidului Social Democrat – și la fel s-a întâmplat și în 2004-2008. Semnificativ este că, în 1998, el a candidat tot pentru fotoliul de primar, dar a fost învins de către Viorel

Lis, din partea Convenției Democratice din România, în al doilea tur de scrutin. A mai fost bătut încă o dată chiar de către Traian Băsescu, în 2000, când „marinarul“ a candidat din partea Partidului Democrat (vezi „ardeiul“, „vin la primărie“, „treaba ta e să mă votezi pe mine“ etc.).

Partitura pe care o poate juca acum și să-i poarte șansă este cea a „independențului“. Acesta este, poate, și motivul pentru care Traian Băsescu ar vrea să renunțe la sprijinul Partidului Democrat Liberal și să candideze, aparent, de unul singur. Probabil pentru a putea contracara mai bine ofensiva lui Oprescu, într-un scenariu „independent“ contra „independent“. În paralel cu trudeala pe ogorul politicii, Oprescu a „urcat“ și pe scara „medicală“. Începând cu anul 1999, el a fost președinte al Colegiului Medicilor din București. În ianuarie 2008, după ce i s-a întâmplat realegerea, a găsit de cuviință să se autosuspende, în vederea posibilității de a păstra funcția de senator pe care o dobândise. Interesant este și că, pe zodia Scorpionului, se vor înfrunta doi scorpioni: și Traian Băsescu, dar și Sorin Oprescu sunt, deopotrivă, nativi ai zodiei.

Să mai spunem că doctorul Oprescu a plecat din PSD după 13 ani bătuti pe muchie de activitate în rândurile partidului.

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Agerpres**

Cozmâncă calule ovăz?

Cu zece zile înainte de finele lunii septembrie, Octav Cozmâncă ieșea din PSD, după ce criticase acerb partidul din care, în urmă cu cinci ani, se cam retrăsese. Că partidul nu secretă lideri, e evident. Liderii partidului, însă, pesemne s-au cam săturat să fie acuzați că nu produc decât *leadership* de mucava. Bine, bine, dar ce l-a apucat pe Cozmâncă tocmai acum? Păi, gura presei a avansat ideea că a bătut palma cu Oprescu. Care ar fi susținut și de Iliescu la președinție. Cozmâncă ar fi și strategul tuturor ultimelor campanii electorale PSD, ceea ce, neîndoiș, îi conferă o carte de vizită. Ce a mai dat din casă Cozmâncă? Păi, i-a acuzat pe cei care sunt acum la vârf în PSD că au trădat, au pulverizat partidul, au sacrificat formațiunea politică pentru interese personale, au băgat în ecuația partidului & afacerilor soacre, amante, interlopi, mafioți, soții și copii de-a valma. Mai grav, că au măsluit doctrina – și că nu mai sunt un partid de stânga. Intrarea puternică a lui Sorin Oprescu în scena politică și o confruntare a sa cu Mircea Geoană, în primul rând în interiorul electoratului pesediist, nu face decât să folosească, deocamdată, lui Crin Antonescu, în cazul în care acesta va reuși, totuși, să se ridice peste 20-22% din procente, caz în care ar putea emite pretenții să intre în turul doi.

- ☒ multivitamine
- ☒ minerale
- ☒ extract de ginseng

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptășesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

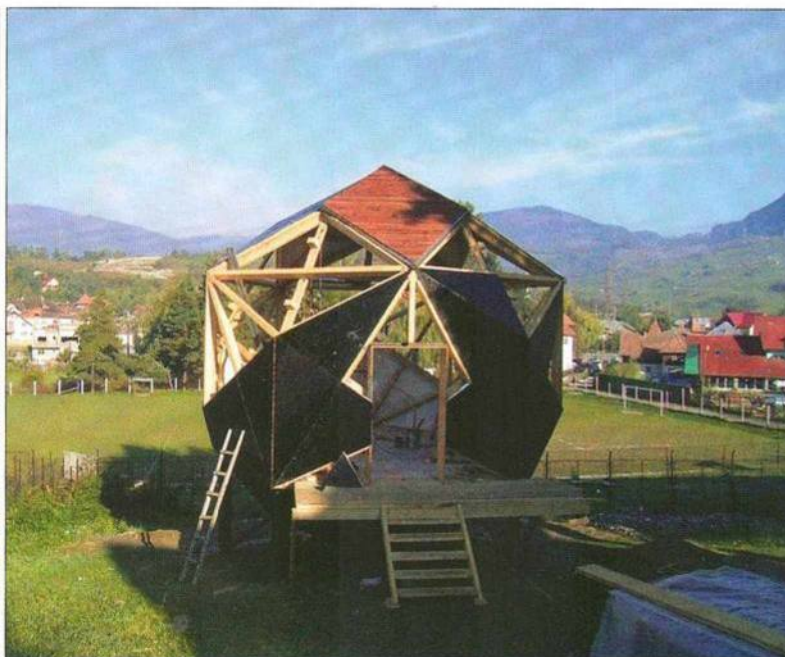
Case *de* criză

inedit

Turiștii care trec prin Rucăr au toate motivele să se crucească și să tragă pe dreapta. Se freacă la ochi, da' tot e real. Pe un dâmb, printre gospodăriile localnicilor, râde în soare ditamai OZN-ul. Dacă te apropii, îi cunoști și echipajul. Nu sunt omuleți verzi, nu au nimic extraterestru la bord. Aici locuiește medicul Florin Dobrescu, împreună cu soția și cei trei copii.

A man and a woman are standing outdoors in front of a green building with a dark green, scale-like roof. The man is wearing a light yellow short-sleeved button-down shirt and dark blue jeans. The woman is wearing a red and black patterned short-sleeved button-down shirt. In the background, there are green hills, a red-roofed building, and a power line tower. The sky is overcast.

Fundația casei este din beton armat, cu șase cuzineți uniți prin grinzi. Ca materiale de construcție s-au folosit lemn de rășinoase, tratat, șindrilă bituminoasă, pentru învelișul exterior, și OSB, pentru panourile exterioare. Izolația este din polistiren expandat, într-un strat gros de 23 cm, cu efect de pilotă.

Niște babe stau
la taclale pe
terasa OZN-ului

„Bine, fă-o,
fie ce-o fi!”

Dăm binețe și ne învârtim în jurul ciudăteniei. La prima vedere, nu-i găsim nici o noimă. Pare o adunătură de romburi, agățată pe deal, gata să se rostogolească oricând. Pe terasă, că are și din aia, stau niște babe, la taclale, fără nici o taină, ca și când ar fi pe prispa casei lor bătrânești. O fi din cauza vârstei, îmi zic. Suntem invitați înăuntru și chiar intrăm. Cu senzația stranie că se vor aprinde automat niște becuțe, din pereți vor ieși antene, se vor ridica scările și vom decola în spațiu. Sigur că nu se întâmplă nimic din toate astea. Interiorul este prietenos și... aproape normal. Doar că podeaua, din lemn de rășinoase, are suprafață pentagonală. Iar pereții și geamurile sunt un joc de romburi, în culori calde și diferite, pentru impresia artistică.

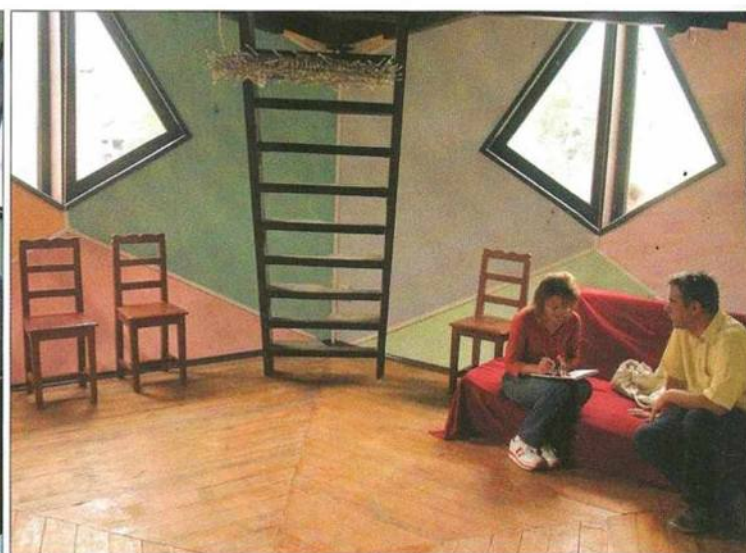
Spațiul de zi are vreo 30 de metri pătrați, respectiv sufrageria, grupul sanitar și un colț de bucatărie deschisă, stil american. Pe o scară călugărească, adică făcută din trepte alternative, pentru economie de spațiu, urci în zona de noapte, două dormi-

toare deschise, cu o suprafață de 20 de metri pătrați. În rest, masă, scaune, canapea, televizor, calculator, boxe, paturi, mă rog, toate acareturile unei locuințe. În plus, doar senzația că această casă este, totuși, altceva. O combinație confortabilă de geometrii, pe care le modifici tu însuși, în timp ce le locuiești. Și cum asta a fost și ideea inventatorului, casa de criză poate fi considerată un succes.

Înainte de-a ne spune cum s-a încheiat acest proiect, înregistrat la Oficiul de Stat pentru Inventii și Mărci, Florin Dobrescu ne avertizează că povestea n-are nici o logică. Singurul amănunt lumesc este că omul își dorea o casă și nu avea nici bani, nici suport pentru un credit bancar. În rest, vorbim de vise, viziuni, poezie: „M-am gândit că mi-ar plăcea să am o locuință, așa, ca un fel de cristal, am visat ceva, mi-am imaginat cum ar arăta... În urmă cu 12 ani, când lucram în marketing farmaceutic, am făcut o machetă cu diametrul de 2,5 metri. Am

văzut cum mă simt în ea, care sunt problemele tehnice, ce și cum ar trebui modificat. Sunt dificile colțurile, îmbinările, asta e un corp geometric – *triacontaedru rhombic* – care n-a mai fost folosit în construcții. Chiar dacă forma este foarte complexă, are toate fețele identice, doar trei tipuri de grinzi și două tipuri de panouri. Am cercetat, am calculat, m-a fascinat ideea de construcție modulară. Am descoperit, empiric, cum să-mi fac o casă din bucăți, ca s-o pot reconstrui oricând”.

Cât a fost, așa, ca un fel de joacă de om mare, Laura Dobrescu a încercat să înțeleagă pasiunea bărbatului ei. Numai că, într-o zi, el a anunțat-o, senin, că renunță la serviciu, pentru a se dedica acestui proiect. „Și-atunci să vezi telenovelă!”, râde, acum, soția inventatorului: „Sigur că m-am isterizat, cum să lași un post de director executiv, bine plătit, cu trei copii mici acasă, pentru o aventură? Și ne-am tot certat, până într-o noapte când am visat că locuiesc într-o casă ca asta. Mă simțeam mai mult

**O casă pe care
o poți modifica
în fiecare zi
și o poți muta
oriunde**

**Structura din lemn,
produsă industrializat
și tratată cu soluții
profesionale,
beneficiază în general
de o garanție de 40
de ani. Pentru detalii
referitoare la
habitatele modulare
Star Dome,
puteți accesa
www.stardome.ro.**

decât fericită, aveam o stare cum nu mai avusesem niciodată în viața reală. Când m-am trezit, am zis *bine, fă-o, fie ce-o fi!*"

După ce a testat diferite modele, Florin Dobrescu s-a hotărât să construiască varianta actuală. În urma negocierilor *acerbe* cu mama și bunica lui, îngrozite de ce-o să zică lumea despre asta, a primit și terenul potrivit, în Rucăr. Așa că a părăsit apartamentul din București și s-a pus pe treabă. Bazându-se, în principal, pe el însuși, că toată lumea avea rezerve. Arhitecții ziceau că e minunat, da' n-au timp, constructorii se uitau chiorâș, prietenii îl susțineau doar moral. Până la urmă, tot nevasta e de bază. În vara 2007, după autorizațiile necesare, s-au apucat amândoi, ca două flori, să construiască ceva ce văzuseră în vis. Au muncit șase săptămâni, ajutați de doi muncitori specializați, până au ridicat structura și au acoperit-o cu panouri. Apoi au făcut o pauză, pentru TIB, unde firma *Star Dome*, înființată între timp, a prezentat un sistem

modular de construcții bazat pe domuri geodezice. Primul contact cu piața a fost o adunătură de extreme: oamenii erau fie extaziați, din prima, fie împotriviți, dar nimeni nu stătea să analizeze serios produsul. Asta s-a întâmplat de-abia la târgurile imobiliare din 2008, când bătea, deja, un vânt de criză. Și când *Star Dome* a și antamat 40 de proiecte, între care și două pensiuni modulare, la Râșnov și în Delta Dunării. Dintr-o jenă financiară, însă, beneficiarii au amânat puțin începerea lucrărilor. Numai bine cât familia Dobrescu să-și termine propria-i casă. Pentru care a cheltuit 30.000 de euro, cu TVA inclus.

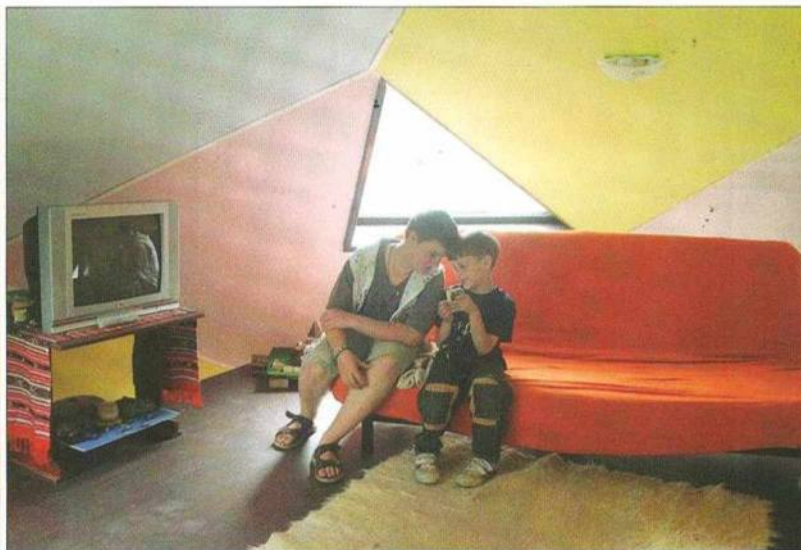
Acum, că și locuiește în ea, inventatorul e bucuros să-i prezinte avantajele. Parcă și mai atractive decât în vis. Așadar, este o casă ieftină, comodă, prietenoasă cu mediul, independentă energetic, adică pe placul UE, care ne-a anunțat că, din 2016, fiecare clădire trebuie să producă tot atâta energie cât consumă. OZN-ul nostru se încadrează, poate fi încălzit cu panouri

radiante, cu un fel de șemineu sau cu panouri solare. Apoi, e o locuință fără uzură morală, dacă ai chef îi schimbi design-ul în fiecare zi, printr-o simplă reconfigurare a panourilor și a geamurilor. Dacă vrei să te muți într-un alt loc, demontezi locuința, în trei-patru zile, și o iei cu tine. Peste toate astea, mai vine și partea de spectacol arhitectonic. E ceva deosebit, atrage atenția și admirația trecătorilor. Lucru de care s-au convins până și localnicii din Rucăr. După ce-au făcut-o în toate felurile, de la bombă până la OZN sau casă cu fundul în sus, acum sunt foarte mândri de construcția ridicată pe meleagurile lor. Mii de turiști se opresc să o vadă, unii vin în zonă special pentru asta. Primarul Ionel Dulamă a mers cu laudele chiar foarte departe. Parcă prea departe, totuși, după gustul nostru: „Casa asta ar putea să fie, pentru Rucăr, ceea ce este Castelul, pentru Bran!”

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

arhiva **Star Dome**

Cea mai mare catastrofă de la Dunăre:

EXCLUSIVITATE

Scufundarea navei *Mogoșoaia*

La mai bine de douăzeci de ani de la data întâmplării, multe dintre aspectele în care s-a produs cea mai mare catastrofă fluvială (de pe Dunăre) din România rămân neelucidate. Dezastrul a făcut peste 200 de victime!!! Știu că sună, poate, exagerat, dar, pentru noi, numele **MOGOȘOAIA** împrumută rezonanțe apropiate de numele **TITANICULUI**. Păstrând, firește, proporțiile. Prin consecințe, accidentul **MOGOȘOAIEI** a schimbat viața și destinul a câtorva mii de oameni. Să ascultăm această poveste spusă, în exclusivitate, de către PETRE RĂU, în urma unei investigații-mamut, singulară în România, pe care autorul a întreprins-o vreme de nu mai puțin de nouăsprezece ani – și pe care acum o adună într-o carte monografică. Revista **Flacăra** susține această campanie de aflare a adevărului. (Mihail Gălățanu)

**Au murit
peste 200
de pasageri
și membri
ai echipajului**

Plecarea în cursă a navei *Mogoșoaia*, la data de 10 septembrie 1989, s-a făcut cu o întârziere de câteva minute. Explicația acestei întârzieri este dată, în primul rând, prin așteptarea la care a trebuit să se recurgă pentru a se risipi ceața care învăluise portul în acea dimineață de început de toamnă. La momentul plecării vizibilitatea s-a mai îmbunătățit, încât se putea vedea pe malul celălalt, la o distanță de circa 700 de metri.

Oficial, ora exactă de plecare este consi-

derată ca fiind 8:05. Dar majoritatea supraviețuitorilor apreciază ora de plecare ca fiind 8:10 sau mai târziu. Ora exactă a plecării este importantă, întrucât ea poate furniza elemente noi în aprecierea modului în care s-au desfășurat evenimentele. De pildă, ea ar putea explica viteza de deplasare a navei *Mogoșoaia* care, pe ceața groasă în care a intrat la mila 79, ar fi trebuit să fie redusă.

Așadar, nava de pasageri *Mogoșoaia* a plecat în dimineața aceea de la pontonul de

acostare numărul 918, situat pe malul stâng al Dunării la km 150,5, din portul Galați, în aval spre localitatea Grindu din județul Tulcea. La bordul navei, spun unele cifre cunoscute oficial, se aflau 10 membri ai echipajului și 213 pasageri.

Se apreciază că, din păcate, comandantul navei de pasageri, căpitanul Pöstolache Ion, nu ar fi știut la plecare că va întâlni pe drum un convoi de barje.

La ora 8:05 vizibilitatea s-a îmbunătățit

**Șapte societăți
românești
s-au constituit
ca parte civilă
în procesul
care a urmat**

**Participantii
la recuperare**

substanțial. Nava *Mogoșoaia* s-a desprins de la mal, a făcut rondoul și s-a înscris pe drumul spre aval, la circa 230-250 metri de malul stâng. În cabina de comandă, pe lângă comandant, se mai afla ofițerul secund Ilicenco Emil și fetița electricianului de serviciu al navei. După rondou, în cabina de comandă apare și șeful de echipaj Nenciu Laurențiu Daniel, care raportează că pe navă totul este în ordine și, din acel moment, rămâne și el la comandă.

Căpitanul Postolache stătea cu ochii pe ecranul radarului. Ceilalți doi erau concentrați spre prova vasului. Conform rapoartelor de expertiză tehnică s-au reținut următoarele etape în desfășurarea evenimentelor.

După aproximativ 2 kilometri de marș, în zona milei maritime 80, vizibilitatea s-a redus dintr-odată, datorită apariției unor valuri de ceață. Comandantul navei *Mogoșoaia* a fost nevoit să micșoreze viteza de deplasare și să pună în funcțiune aparatul automat de emiterie a semnalului fonic.

În dimineața aceleași zile, la ora 5:10, a plecat din portul sovietic Reni, astăzi ucrainean, convoiul *Petar-Karamincev*, sub pavilion bulgar. Convoiul era compus dintr-un împingător și șase barje, dispuse pe două rânduri, având lungimea totală de 191 metri și lățimea de 37,5 metri. Barjele transportau 9.800 tone minereu de fier, deplasându-se în amonte, spre portul Ruse din Bulgaria.

Continuându-și marșul în mod regulamentar, pe partea dreaptă a șenalului navigabil, imediat după ce a depășit prin tribord geamandura roșie de la mila 79, care delimitează extremitatea dreaptă a șenalului, nava *Mogoșoaia* a fost abordată de convoiul *Petar-Karamincev*, care naviga în amonte.

În urma abordajului produs de barjele convoiului bulgar în bordul tribord al navei *Mogoșoaia*, aceasta s-a înclinat, a fost inundată prin spărturile produse și deschiderile din puntea principală și, pierzându-și flotabilitatea, s-a scufundat în aproximativ trei minute. În urma acestui accident și-au pierdut viața prin înec

peste 200 de pasageri și membri ai echipajului.

Dintre membrii echipajului, șeful acestuia, Nenciu Laurențiu Daniel, a fost singurul supraviețuitor.

La veghe, la prova convoiului bulgar, se afla Simmon Kristov Borisov, mai precis pe barja din babord. Echipajul convoiului avea 15 navigatori. Comandantul acestuia era Gheorghi Petrov Anghelovschi. Până la ora 8:10 acesta a emis câteva semnale în ceață, adică două semnale lungi, la intervale de 2-3 minute. Conform reglementărilor în vigoare la acea dată, nu exista oficial acest tip de semnal. Cel corect consta din două semnale lungi, repetate cel puțin la fiecare minut, care se traduce prin convoi sau formație în cuplu, în marș, în condiții de vizibilitate redusă.

La câteva minute după acest semnal, împingătorul bulgar a mai emis un semnal scurt pentru întâlnire babord la babord. Specialiștii consideră că, de regulă, combinarea imediată a celor două tipuri de semnale poate induce confuzie, întrucât poate avea altă semnificație.

Coliziunea s-a produs la ora 8:20.

Se apreciază că abordajul în urma căruia s-a scufundat nava *Mogoșoaia* a fost determinat de încălcarea de către comandantul convoiului bulgar a regulilor privind navigația pe Dunăre. Încălcarea acestor reguli este dovedită, în primul rând, prin aceea că a navigat în amonte, în condiții de vizibilitate redusă, pe culoarul destinat vaselor ce circulau în aval. Pe acest culoar se deplasa în mod regulamentar nava *Mogoșoaia*.

Astfel, comandantul bulgar, care cunoștea gradul de dificultate din zona respectivă, unde navigase frecvent, a încălcat prevederile articolului 6.03 din *Regulile speciale de navigație aplicabile în sectorul maritim al Dunării de Jos*, potrivit cărora „la punctele dificile de trecere a fluviului navele trebuie să țină dreapta”, precum și pe cele ale articolului 1.04 din

aceleași reguli, potrivit cărora „conducătorii navelor trebuie să ia toate măsurile de precauție pe care le impun exigențele siguranței navigației și practica profesională curentă în scopul evitării de a pune în pericol viața persoanelor, de a provoca pagube sau de a crea piedici navigației”.

În acest sens, pe baza concluziilor raportului de expertiză tehnică și a celorlalte probe administrative în cauză, s-a reținut că, în condițiile în care șenalul navigabil avea în zona respectivă o lățime de 280 metri, barjele care constituiau convoiul *Petar-Karamincev* înaintau în amonte, la o distanță de 235 metri pe malul stâng al fluviului, înscriindu-se astfel pe culoarul navelor ce circulau în aval.

Între timp, comandantul navei *Mogoșoaia*, intrând în valul de ceață din dreptul milei maritime 80, a micșorat viteza și a început să emită semnale sonore, continuând să navigheze în aval cu ajutorul instalației radar, pe culoarul său, la 30-40 metri de limita dreaptă a șenalului navigabil.

La un moment dat, fiind încă în ceață, comandantul navei *Mogoșoaia* a observat în dreptul milei maritime 79 că, la aproximativ 30 de metri, se afla pe culoarul său convoiul bulgar, care se deplasa în amonte. Față de această situație, comandantul român a efectuat o manevră de evitare a întâlnirii, folosind motorul din babord la „toată viteza înapoi” și motorul din tribord la „încet înapoi”, iar cârma la 5 grade tribord.

În urma acestei manevre, la mila maritimă 79 + 149 metri, nava *Mogoșoaia* și-a redus viteza și a virat spre stânga, astfel că bordul tribord al convoiului condus de comandantul bulgar a lovit bordul punții principale, la un unghi de 20 grade față de axa șenalului.

La rândul său, comandantul navei bulgărești, observând în ultimul moment nava *Mogoșoaia*, pentru a evita abordajul, a pus mașinile pe „stop” și, apoi, „cu toată viteza înapoi” la o turație de 900 rotații/minut, cu cârmele la poziția „0”. Cu toate acestea, datorită

inertiei mari, convoiul de barje a lovit cu putere nava *Mogoșoia*, la o distanță de 36,85 metri de geamandura roșie care limitează șenalul navigabil, și, împingând-o în amonte încă 51,44 metri, a răsturnat-o în bordul babord. Apoi, după ce convoiul s-a desprins, nava *Mogoșoia* a mai parcurs în derivă, în aval, încă 285 metri la suprafața apei și alți 23 metri în imersiune.

Abordajul navei *Mogoșoia* s-a datorat încălcării de către Gheorghe Petrov Anghelovschi și a altor reguli privind siguranța navigației. Astfel, nerespectându-se prevederile articolelor 6.30 și 6.33 din regulamentul de navigație pe Dunăre:

- a condus convoiul singur și cu viteză mare, în condiții de vizibilitate redusă;
- nu a anunțat Căpitania Portului Galați despre intrarea convoiului de barje în zona portului, așa cum avea obligația;
- nu a folosit corect luminile de semnalizare.

Pe lângă numeroasele victime, accidentul a adus prejudicii importante și unui număr de șapte societăți românești care s-au constituit ca parte civilă în procesul care a urmat.

**În localitatea Grindu
a fost ridicată
o troiță în memoria
victimelor
naufraziului
navei *Mogoșoia***

Inginerul Octavian Cristea, la acea vreme directorul Asociației Fluviale a Dunării de Jos (AFDJ) Galați, declară în legătură cu operațiunile de recuperare a navei și a cadavrelor:

"Mă aflam la serviciu, chiar dacă era duminică. Îmi petreceam majoritatea timpului aici pe malul Dunării. Am auzit ce s-a întâmplat în jurul orei 8:30. M-am urcat în mașină și am plecat spre portul Bazinul Nou. Nava era deja scufundată. Pe mal am găsit câțiva muncitori îngrozii care afirmau că au văzut cu ochii lor totul. Când i-am întrebat ce și cum a fost, n-au știut să-mi spună nimic limpede. Fiecare mi-a relatat altceva, deși toți văzuseră același lucru. Unul spunea că s-a scufundat mai întâi prova apoi pupa, altul susținea că mai întâi pupa nu s-a mai văzut și la urmă a dispărut și prova. Unul dintre ei susținea că vasul a fost răsturnat cu fundul în sus și așa s-a scufundat..."

Primii anchetatori sosiți la fața locului au fost: Vasile Ghimpău, procurorul șef al județului, colonelul Ghiță Ionașcu, șeful Miliției Transporturi Galați, și Tudorel Damian, căpitanul principal de la Căpitania Portului Galați. Ei au fost anunțați de către dispecerul de serviciu din dimineața aceea.

Au urmat filmările de rigoare, s-au făcut primele fotografii judiciare, de orientare, și s-au întocmit primele schițe la fața locului. Printre altele a fost dispusă și măsura de testare cu fiola alcoolică a căpitanului și a marinarului de veghe de pe nava bulgărească.

Comandantul convoiului bulgar, căpitanul Gheorghe Petrov Anghelovschi, a fost arestat.

Nicolae Ceaușescu a trimis atunci, într-o scurtă incursiune cu elicopterul, pe omul său cel mai de încredere, Gheorghe Oprea, manifestând în acest mod un fel de grijă pentru soarta celor nenorociți.

Evident, nimeni nu-și putea explica faptul că un vapor – precum nava *Mogoșoia* – prevăzut din construcție cu trei compartimente, s-a putut scufunda. Mai mult, scufundarea s-a produs într-un timp atât de scurt, de numai câteva minute, fapt cu totul neobișnuit. A început, deci, o adevărată cursă contra cronometru pentru a elucida cauzele dezastrelor și pentru a recupera cadavrele.

Pentru operațiunile care au urmat a fost nevoie de impresiune forțe de ordine. Numeroși oameni, plini de curiozitate, dar și disperați de ceea ce aflau, se adunau pe ambele maluri ale Dunării, de o parte și de alta a locului unde dispăruse în adâncuri nava de pasageri.

Pe maluri au sosit îndată forțe proaspete ale miliției și armatei. Fiecare soldat sau milițian și-a luat în primire postul cu sarcini precise: să nu pătrundă în zonă decât persoanele autorizate și, pe cât posibil, să se apropie cât mai puțin curioși.

Prin mulțimea care începuse să facă gălăgie și care manifesta mai mult curaj decât s-ar fi putut crede, s-au infiltrat și securiști în

civil care aveau rolul de a potoli spiritele.

Mulți oameni ar fi vrut să dea o mână de ajutor, dar nu li s-a permis. Ei au stat zile întregi aproape de locul catastrofei, conștienți că vor putea fi de folos cu ceva și sperând că vor vedea repede la suprafață epava plină de cadavre.

A fost nevoie de participarea unor echipe complexe care să acționeze organizat și să patruleze, cu șalupe și bărci, între Brăila și Sulina, în ideea că morții pot fi recuperați și în acest mod. Aceste echipe au fost dotate cu cângi, funii și alte unelte de agățare și tragere, pături, prelate și cearșafuri pentru acoperirea cadavrelor etc. După pescuire, fețele cadavrelor erau acoperite cu cârpe ude pentru a nu suferi transformări rapide ale fizionomiei și culorii.

Au fost mobilizați scafandrii grei de la AFDJ Galați, dar nu s-a reușit pătrunderea sub apă până la epavă. Au fost chemați, în ultimă instanță, scafandrii militari, autonomi, de la Constanța, dar nici aceștia nu au reușit. Au fost aduse la locul catastrofei macaralele plutitoare care, după agățare sub apă, au început ridicarea navei la suprafață. În prealabil fuseseră aduse macaralele pod, dar s-a dovedit a nu fi deloc utile.

La recuperarea navei au participat, printre altele:

- Navele de la AFDJ Galați
- Nava *Bușteni* a șantierului Naval din Galați
- Împingătoare de la Navrom Galați
- Macaralele *Vulcan* a SNG și *Atlas* a Navrom.

Director general APDM Galați, inginerul Ioan Nițulescu, a participat și el la operațiunile de salvare și la coordonarea activităților de scoatere a epavei. A fost, desigur, prezent și directorul de la acea dată, inginerul Iulian Simionescu.

Au participat la ranfluarea navei *Mogoșoia* și la coordonarea operațiunilor de recuperare a cadavrelor și unele personalități importante din Capitală. Printre ei s-au numărat: contraamiralul Gheorghe Anghelescu – ministrul adjunct în Ministerul Transporturilor, Aron – ministrul Transporturilor și Telecomunicațiilor, generalul Nuță – comandantul general al Miliției, generalul Popovici – procuror general.

La două zile după demararea operațiunilor, ministrul Aron, fiind pus în dificultate profesională de ceilalți specialiști și simțindu-se inutil, s-a întors la București. Conducerea operațiunilor a fost încredințată contraamiralului Gheorghe Anghelescu, adjunct al ministrului.

De asemenea, de la București a participat și un adjunct de la Securitate, despre care inginerul Octavian Cristea, directorul AFDJ, spune că nu făcea altceva decât să amenințe în stânga și în dreapta că arestează pe oricine nu-i ascultă ordinele.

lexi **Petre Rău**

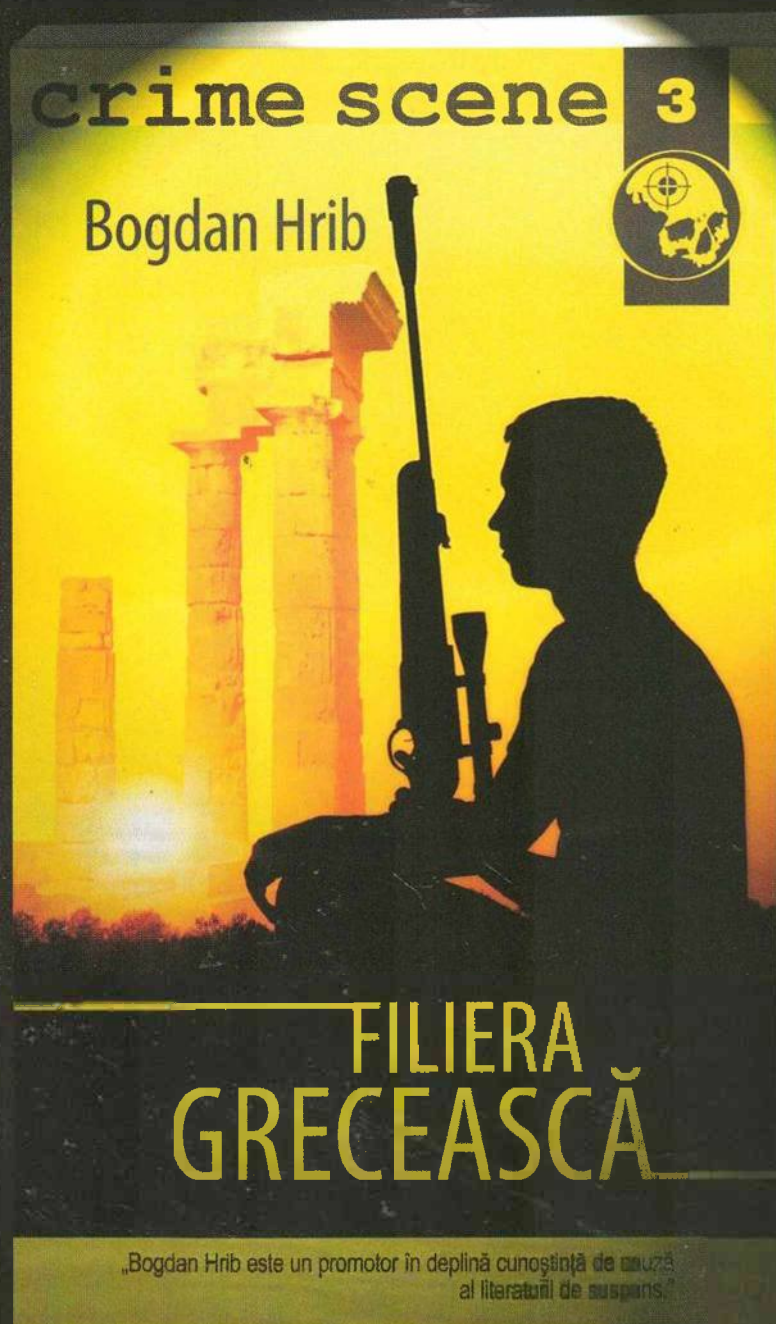
Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra**!

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

În Flacăra

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaissanceurii* literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei **Flacăra**. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei **Flacăra**. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel.

Tuturor, revista **Flacăra** vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Stelian Munteanu este în concediu în Grecia. Un concediu în singurătate, trist și plictisitor. Apoi, brusc, o pană de curent și un telefon neașteptat în dimineața următoare. O crimă! Un român este suspectul numărul 1. Iar tu ești cel mai aproape!, a zis comisarul șef, vorbind la telefon din biroul său de la București. Un jurnalist reciclat. Un suspect cu un cumnat bogat și multe relații în lumea politică. Un polițist grec obosit și ușor miop. O dansatoare din Kiev cu un iubit gelos și violent. Blănuri scumpe care ascund mistere. Elicoptere, iahturi de lux și mașini în viteză. Un consilier rus, fost KGB, care le știe pe toate. Un inspector din Paris și o profesoară din Salonic. Avocați, neveste și mulți polițiști... Cine este asasinul? Care este mobilul? Ce se ascunde în trecutul fiecăruia? Cine va trage primul?

crime scene

un imprint al grupurilor FLACĂRA și

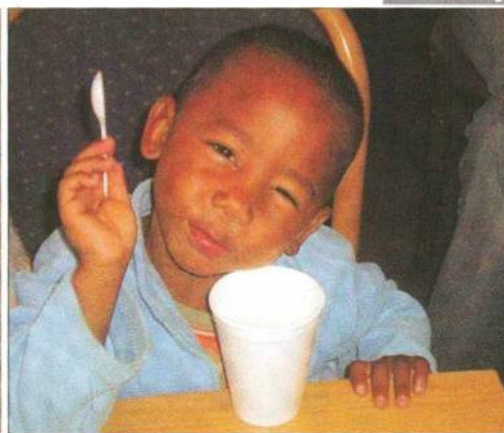
calitate garantată de

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Voluntar *cu* Fish Hoek

Cum credeți că arată o vacanță de peste patru mii de euro? Pariu că vă gândiți la plaje exotice, piscine, spa, dezmăț culinar, mă rog, condiții de cinci stele. Dar ce-ați zice ca, de banii ăștia, să faci frigul, foamea, să muncești pe brânci, să n-ai apă caldă și să dormi în paturi suprapuse? Și, culmea, să mai fii și fericit cu asta! Este genul de vacanță practicat de tinerii occidentali care vor să schimbe lumea prin voluntariat. Și care, mai nou, are adepți și în România.

Grădinarul a murit de frig, într-o noapte

Tânăra, frumoasă, deșteaptă, fac... Nu, nu este un anunț matrimonial. Eventual unul de voluntariat. Meda Sandu a avut un an foarte greu. A terminat Liceul Șava, din București, și a fost admisă la Universitatea din Boston, la medicină. Chestii care, mă-nțelegeți, au presupus ceva muncă, pe lângă inteligența din dotare. Așa că se cerea o vacanță frumoasă, înainte de-a pleca în State. Fără fite și răsfăt, că Meda e făcută dintr-un *aliaj* special. Ca să fie cu adevărat fericită trebuie să-i ajute pe alții. Așa că s-a hotărât să se odihnească puțin prin voluntariat. Nu pe la noi, că a mai făcut-o, cu *Salvați copiii*, și nu i-a mers la suflet. Vrea să ajute acolo unde este într-adevăr nevoie. Zis și făcut, a ales Africa de Sud. Mai exact, un program al Companiei britanice *i-to-i*. Sigur că i s-a părut ciudat să plătească o grămadă de bani, respectiv 900 de euro, plus 1.000 de euro biletul de avion, pentru trei săptămâni de muncă. Dar nu mai avea timp de negocieri, lasă că o să-i pună ea

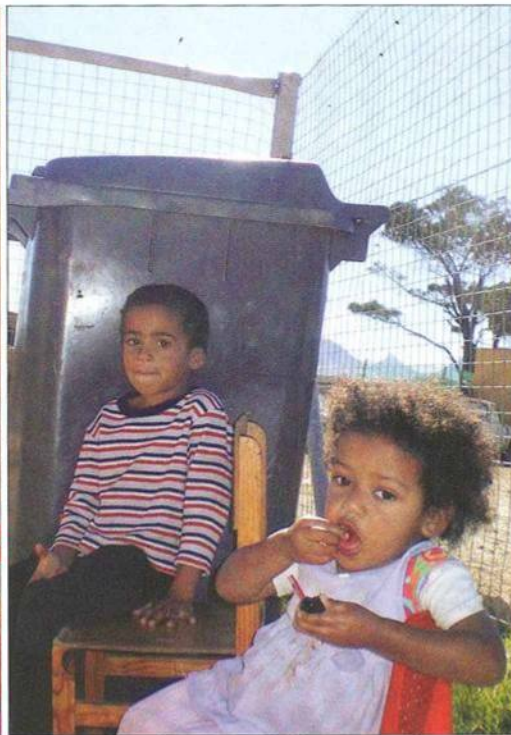
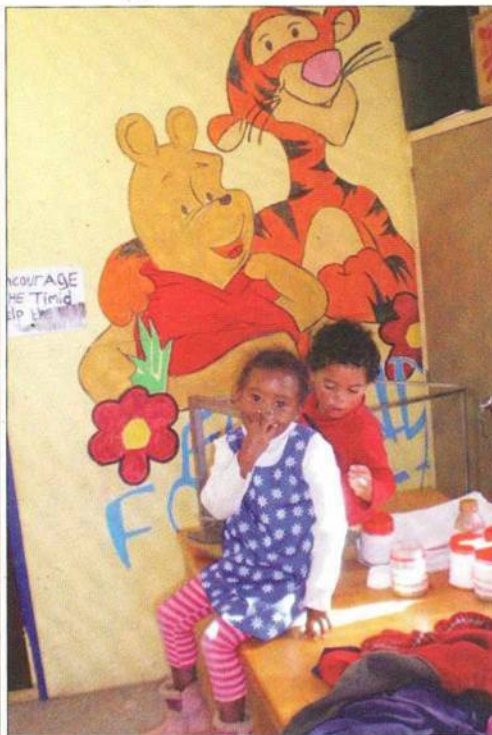
la punct și pe *ăștia*, când o veni vremea.

Așa că iat-o pe Meda noastră la capătul lumii, în Cape Town, singură, tocmai când se lăsa întunericul nopții de 6 iulie: „La aeroport mă aștepta un reprezentant al agenției, care m-a dus la *Casa voluntarilor*, la vreo 60 de kilometri, într-un sătuc. Acolo m-am întâlnit cu tineri din toată lumea, cei mai mulți englezi. Condițiile erau normale, ca să zic așa, că nu te duci voluntar în Africa și te aștepti la confort. Stăteam într-o casă mare, veche, în dormitoare cu paturi suprapuse. Apa era uneori caldută, siguranțele de la tabloul electric săreau în fiecare seară, frigul ne-a zăpăcit, erau trei grade, după o săptămână ne îndopam toți cu antibiotice. Dar nici asta nu conta, ne-am cumpărat haine groase, căciuli, mănuși. Copiii pe care îi îngrijeam erau în tricouri și desculți. Sigur că i-am îmbrăcat și pe ei, din banii noștri. Sărăcia și disperarea de acolo îți provoacă o stare ciudată. Eram când bucuroasă, că rezolvam o problemă, când supărată, că oricum nu-i puteam ajuta pe toți. Am

îmbrăcat copiii, de pildă, dar mai erau și localnicii. Un bărbat care ne ajuta la grădina de zarzavaturi a murit de frig, într-o noapte. Măncam pe apucate și pe cont propriu, evident. Ne cumpăram câte ceva de la un supermarket, era cel mai sigur. Trei săptămâni de sandviș-uri, dar și alea îmi stăteau în gât. Uneori mi se părea indecent să mănânci cu atâta foame în jur. La ei mâncarea este chiar un lux. Mai scumpă decât la noi, de pildă, în condițiile unui venit mediu lunar sub 100 de dolari și pe care, oricum, cei mai mulți nu-l au”.

De la București, Meda s-a înscris într-un program pentru copiii cu dizabilități fizice și psihice.

Socoteala de acasă, însă, nu s-a potrivit cu aceea din târg. Centrul de voluntari a repartizat-o în localitatea Fish Hoek, la creșa *Jack & Gil*, numită așa după sigla unui magazin din zonă, care a donat câteva jucării stricate. Ceea ce oricum e mană cerească pentru sărăcia de pe-acolo. Cârpiță, cât de cât, cu ajutorul

Kei a fost violată de tatăl ei vitreg

unor voluntari, ca Meda: „În fiecare dimineață, la opt și jumătate, plecam cu un microbuz spre punctele de lucru. Stația pentru creșă era la vreo opt kilometri. De acolo mai mergeam pe jos, peste câmp, vreo 40 de minute. Sigur că era periculos, din cauza animalelor sălbatice și a hoților. Acolo se fură pe rupe, orice, ori-când, oriunde, nu umblam cu mai mult de cinci dolari la noi și ăia ascunși în sutien sau în șosete. La un moment dat,

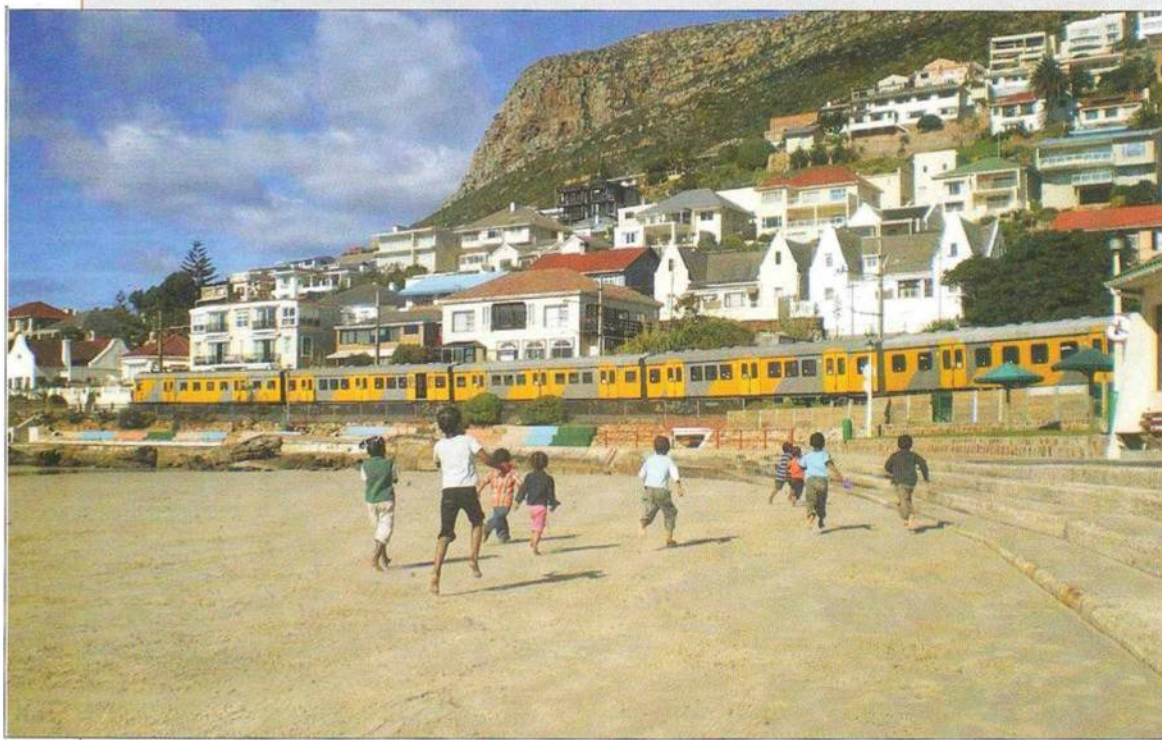
localnicii ne-au învățat un drum prin cartierul săracilor, părea mai sigur, măcar scăpam de grija fiarelor sălbatice. În paranteză, localitatea avea și un cartier al bogaților, cu vile, grădini de vis, vedere la ocean. Ca peste tot în Africa, cele două extreme, deși atât de apropiate în spațiu, în fapt nu se intersectau niciodată, erau două lumi diferite.

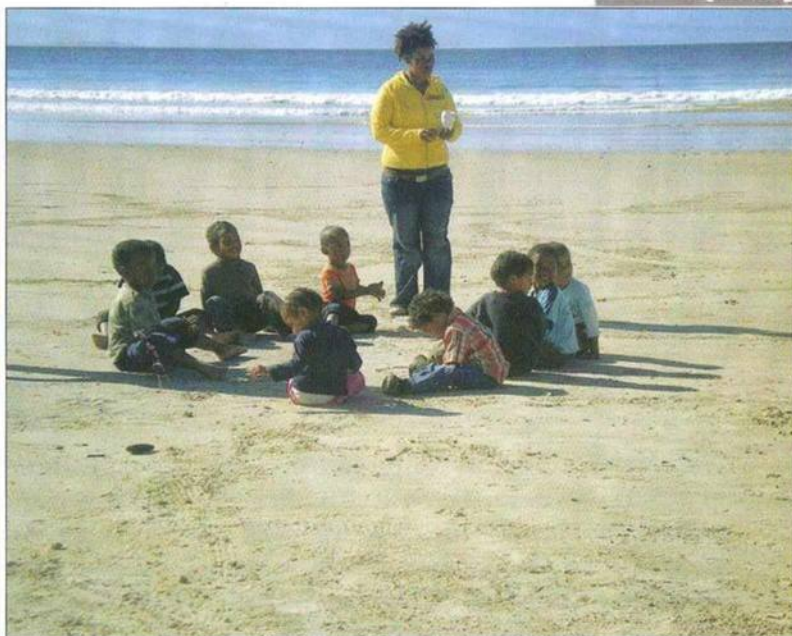
Creșa noastră era încropită într-un cămin cultural, amenajat de Denis, o

localnică inimoasă, la vreo 40 de ani. Trei mese, niște scaune, un dulap, o bucătărie cât de cât dotată. Câțiva voluntari americani au pictat pereții cu figuri și culori vesele. Copiii găzduiți în acest centru de zi, vreo 16, proveneau din familii cu mari probleme: muritoare de foame, mame prostituate, tați drogați, bunici bolnavi. Practic, puștii ăștia mâncau doar ce le dădeam noi, din puținele donații. Dimineața, pe la nouă, câteva linguri de porridge, iar la prânz o felie de pâine unsă cu gem. Pentru ei oricum era foarte mult, în week-end, acasă, nu mâncau nimic. De ziua unei fetițe le-am făcut cînste cu cip-suri și înghețată, nici nu știau ce-s alea, le-au ras imediat. Înfometarea se vede pe ei, sunt trîști, slăbiți, tot timpul bolnavi, cu imunitatea la pămînt. Unul era înregistrat cu SIDA, da' eu cred că o aveau mai mulți. Altfel erau drăguți, isteți, ne jucam împreună, îi învățam culori, numere, cuvinte. Înțelegeau, chiar și prin semne, că nu știau engleză, când îi rugam ceva sau când le spuneam că altceva nu se poate. M-am atașat foarte tare de o fetiță de șase ani, Lulu, pe care o creșteau bunicii, că mama era ocupată

Plaja și trenul, jucării nepermise

Chiar dacă Oceanul Atlantic se află la doar o aruncătură de băț, copiii de la creșă nu mai fuseseră niciodată pe plajă. Lumea lor, copleșită de foamete, mizerie și boli, nu are loc pentru astfel de detalii. După zece minute de mers pe jos, când au atins nisipul fin și valurile albastre, puștii au înțepenit, pur și simplu. De uimire, nici nu îndrăzneau să se joace. Nici trenul nu-l mai văzuseră, deși linia ferată era tot pe-acolo. Și cum tocmai trecea unul, au alergat după el, crezând că-i o jucărie.

**Când
voluntariatul
e ceva exotic,
pentru care
trebuie
să plătești**

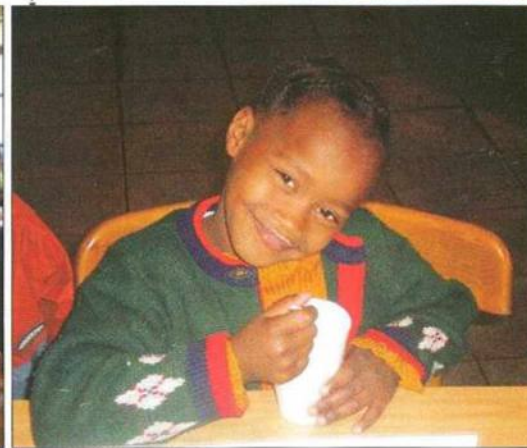
cu prostituția și tatăl cu drogurile. Cei de la creșă mi-au spus că timpul petrecut cu mine a făcut-o mai cuminte și mai plină de viață. M-a impresionat și Keli, o fetiță de patru ani violată de tatăl ei vitreg. Grija noastră cred că i-a mai alinat puțin suferința. Copiii ăștia au o nevoie disperată de dragoste, de atenție, de căldură umană. În lumea lor nu există așa ceva".

Meda și colegile ei de voluntariat, două norvegiene și o englezoaică, nu s-au mulțumit doar să îngrijească niște copii, timp de trei săptămâni. Își doreau ceva mai mult, care să-i ajute pe termen lung. S-au gândit, s-au răsucit, până le-a venit ideea cu o grădină de legume și fructe, chiar în curtea creșei. Prima dintre urgențele acestor copii este, totuși, mâncarea. Și-atunci pune-te pe muncă, frate, că terenul de aici nu e tocmai bun pentru agricultură. Au săpat, au cărat pământ mai fertil, din altă parte, au cumpărat, din banii lor, semințe, îngrășăminte, puieți de pomi fructiferi. Entuziasmul lor i-a molipsit și pe câțiva localnici, care au dat o mână de ajutor și au promis că vor întreține grădina. Care, după spusele

Medei, promite o recoltă bună. Apoi a venit vremea ca voluntara noastră să se ocupe și de seriozitatea companiei prin care a venit în Africa. V-am mai spus că e deșteaptă rău, așa că a știut cum și unde să dea cu pumnul în masă, până când reprezentanții firmei au decontat o bună parte din cheltuielile cu grădina. Și au demarat un fel de renovare a creșei, cu mobilier nou, linoleum pe jos și ceva utilități la bucătărie: „Cred că i-am scos peri albi reprezentantului britanic, tot timpul reclamam câte ceva, că am dat atâția bani și la fața locului nu vedeam nimic. Compania mi-a spus că 30% din suma plătită de noi se duce în proiectele pentru care lucrăm, așa că am vrut să văd cu ochii mei asta. Oricum lucrurile au rămas în derulare, dar o să mă asigur că și termină ce au început. Sincer, n-aș mai merge în alte acțiuni cu ei, nu-i interesează voluntariatul autentic și dedicat, sunt doar un fel de agenție de turism mascată. Ei își imaginează că voluntariatul e ceva exotic și că trebuie să plătești pentru asta. Îmi pare rău, nu este și părerea mea!"

text **Liliana Petruș**

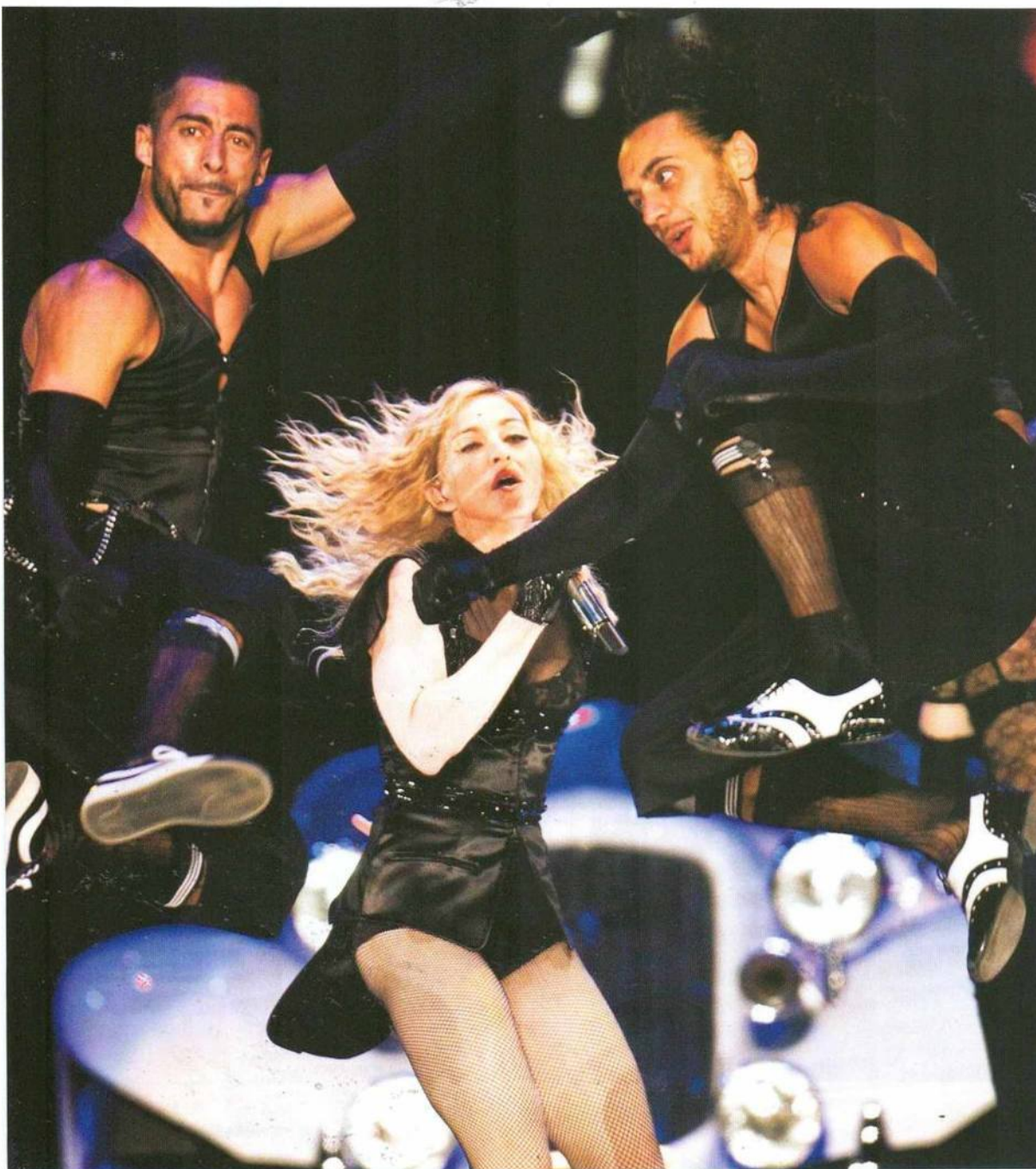
foto **Meda Sandu**

SCANDALUL

MADONNA, Îngerul țiganilor sau goana după popularitate?

A sosit la București să concerteze în cadrul turneului mondial *Sticky and Sweet* (*Lipicios și Dulce*), dar, de fapt, a venit să ne dea (și) lecții de toleranță față de rromi. În ochii mulțimii adunate în Parcul Izvor să o audă și să o vadă *live* pe Madonna s-a aprins nedumerirea când produsul starsystem-ului american a început să peroreze la jumătatea concertului. Deși mesajul enunțat de Madonna a fost unul de toleranță, el le-a părut românilor un fals, rostit într-un moment inoportun, pe care mare parte a celor peste 60.000 de spectatori l-au sancționat cu fluierături. Nicăieri în lume fanii nu au mai huiduit-o așa pe Regina Pop. Nu știm dacă a impresionat-o această lecție sau nu, dar la concertul din Bulgaria, Madonna a făcut ciocul mic, deși bulgarii au și ei un număr important de etnici rromi.

Vine Madonna, cu bodyguarzi și mașini blindate la București, de frică să nu fie atacată de niscăiva teroriști la București, fiindcă așa a auzit ea din presă și de pe internet că aici e mare nenorocire, teroriștii nu au altă treabă decât să stea la pândă să dea cu bomba după ea. Când colo, cea care aruncă bombardeaua nu e altcineva decât Madonna. Și o aruncă fix la mijloc de show, în scena trei, după *Pimp*, *Old school* și înainte de *Rave*, mai exact, la momentul *Gypsy*. Un moment aplaudat și apreciat ca și restul concertului, dacă nu ar fi rostit pe gură: *Am aflat din presă că există multe cazuri de discriminare a țiganilor în Europa de Est și acest lucru mă întristează. Țiganii, homosexualii, oamenii care sunt diferiți, toți trebuie tratați la fel, nu uitați asta*. Odată pormbelul scăpat, publicul a reacționat prompt, prin huiduieli. S-a întâmplat la București! Și i s-a întâmplat tocmai ei, un megastar! Pe asta nu a prevăzut-o madam Madonna și staff-ul ei. S-a speriat de teroriști și când colo a dat de huiduieli. A uitat un lucru: mulțimea te ridică, te adulează, dar și te huiduie când vorbești aiurea și în necunoștință de cauză. Deși Madonna a părut că și-a păstrat calmul după episodul *Gypsy = huiduieli*, se pare că tot i-a scăpat un *God, damne it!* (*La naiba!*). Adică starul a crezut că se joacă de-a deșteapta și fraierii cu publicul și tot ce zicea ea este luat drept literă de lege. Nu a fost așa, semn că nu-i destul să fii Madonna, să ai cele mai bine vândute albume și să vii din SUA, unde, dacă arăți degetul mulțimii, aceasta explodează în urale.

Madonna nu le-a dat lecții de iubire de

O Madonna huiduită

Apel la toleranță cu miros de marketing

Dincolo de mesajul Madonnaei care a iscat scandal rămâne show-ul pe care ea l-a desfășurat în Parcul Izvor. A fost minunat, a fost Madonna!, au spus o parte dintre fanii înfocați ai divei. De altfel, nu a deranjat aproape pe nimeni faptul că artista pop s-a inspirat din muzica gipsy și că piesele ei *La isla bonita*, *Evita*, *Doli*, *Doli* au fost

aproapele maghiarilor la Budapesta unde chiar în ziua concertului ei acolo, au fost uciși câțiva romi, iar după incident mulți romi au cerut azil politic statului maghiar pe motiv că sunt persecutați. Și nici la Praga nu a suflat vreun cuvânt de pace și iubire, deși praghezii au și ei țiganii lor cu problemele aferente. S-a găsit la București, fiindcă a aflat ea din presă că există multe cazuri de discriminare a ro-

cântate pe ritmuri țigănești. De altfel, fanii cu adevărat fideli ai Madonnaei au rămas până la ultima dintre cele 24 de melodii din spectacolul *Give it to me*. Alții însă au părăsit cu sutele perimetrul Parcului Izvor motivând unii mesajul Madonnaei, alții proasta organizare a spectacolului (praf, sonorizare proastă, ecrane prea mici pentru cei care au avut loc în spate).

milor. A aflat din presă, adică de la acea parte a presei occidentale care prezintă doar o parte a adevărului: țiganii sunt săraci, țiganii nu merg la școală și sunt analfabeți, țiganii sunt discriminați în România. Cealaltă fațetă a realității e trecută cu vederea. Nimeni, însă, nu vorbește și despre palatele ridicate de o parte dintre țiganii înstăriți fără să plătească nici un sfânt la lumină, apă, canalizare, fisc etc., nici despre faptul că în România există și destul de mulți români la fel de săraci, de amărâți și de discriminați de politicienii români ca și țiganii.

Madonna nu a reușit cu nimic să convingă oamenii să adopte o atitudine

de toleranță. Mai mult, controversata divă a declarat pe site-ul ei că va veni să cânte cu o trupă de țigani din România, dar presa a aflat repede că de fapt era o trupă de țigani ruși – *Trio Kolpakov*. Confuzia dintre *romani* și *romanian* făcută de cei care administrează site-ul personal al divei a fost corectată ulterior, dar ea a demonstrat că de fapt staff-ul și ea nu prea știau nimic despre noi. Și atunci, cum să aibă credibilitate mesajul Madonnaei? Iar dacă tot luptă atât de mult pentru discriminare, atunci nu e suficient să o faci la nivel declarativ când putea de

pildă să se implice oferind burse unor copii de romi defavorizați care să poată să meargă la școală și să fie educați. La banii Madonnaei, care a ocupat un întreg palier la etajul al șaptelea din hotelul *Radisson SAS*, putea face mai mult decât să lanseze un mesaj fără a cunoaște toate fațetele problemei.

Repet, în alt context și rostit de persoane avizate, mesajul ei nu ar fi fost unul chiar așa de grav, în fond invita la toleranță față de aproapele, dar, spus de Madonna, și în contextul unei prestații mediocre, cu un show de la care spectatorii au început să plece după prima jumătate de oră, a sunat ca nuca în perele. Ce spera starul să obțină? Ovații și

aplaude? Atitudinea Madonnaei a arătat românilor că diva nu a catadicsit măcar să se informeze corect asupra realităților din România. Staff-ul ei sau cine a îndemnat-o să lanseze acest apel nu i-a atras atenția că nu este suficient să spui *am aflat din presă un lucru* fără să verifici dacă nu cumva ai citit doar printre rânduri și numai un anumit punct de vedere, fiindcă, nu-i așa, orice monedă are două fețe: avers și revers. Și de ce nu a aflat Madonna și despre ce fac romii la Roma sau Madrid? Și apoi, cât din acest mesaj, sancționat drastic de românii aflați la con-

cert, a fost bine intenționat și cât marketing și dorință de a șoca, așa cum face Madonna de obicei?

Mai ales că nu-i strica un plus de imagine, când, în Slovenia, concertul ei a fost boicotat, concertele din Hamburg (după ce la München bavarezii

au primit-o cu entuziasm scăzut și nu s-au vândut toate biletele), Manchester, Marsilia (unde, la montarea scenei pentru Madonna, a avut loc un accident soldat cu doi morți) au fost anulate, Biserica Ortodoxă Rusă a protestat împotriva concertului divei de la Sankt Petersburg, iar biserica bulgară împotriva concertului ei de la Sofia. Și dacă tot s-a lansat în susținerea unei cauze, de ce nu a făcut-o până la capăt? După ce a văzut că mesajele ei de pace nu prind la români, s-a închis în turnul ei de fildeș și nu a ieșit să stea de vorbă cu ambele părți, să se convingă de miezul problemei și să asculte atât romii cât și românii, că tot a stat până sâmbătă 29 august în București. Nici măcar nu a catadicsit să viziteze Bucureștiul. De ce? Fiindcă îi era teamă să iasă? De ce nu s-a dus să viziteze un cartier precum Ferentari? Până nu cunoști realitatea unei țări, cultura și tradițiile, felul de a fi al oamenilor, până nu stai de vorbă cu ambele tabere ale unei dispute gen problema discriminării țiganilor, nu poți da sfaturi și să te aștepti ca lumea să te aplaude cât ești tu de deștept. Mai mult, de ce Madonna nu a vorbit și bulgarilor despre discriminarea romilor? S-a speriat atât de mult că va fi huiduită din nou, adică își șifonează prețioasa imagine creată de industria star-system-ului american, încât a preferat să fie cuminte și să-și vadă doar de concert? A ales să fie doar *Sticky and Sweet* (*Lipicios și Dulce*)...?

text: Alice-Claudia Gherman

foto: Agerpres

Inventatori care ne schimbă viața

România ar fi putut deveni putere nucleară?

Se iau ideile unor oameni, se ambalează la firma **S.C. Mercur S.A.** din Oradea, se obțin brevetele de inventator pe numele unuia dintre cercetători sau pe numele firmei, se câștigă medalii de aur și argint la **Saloanele de inventică de la Bruxelles 1999** respectiv **Geneva 2000**. Apoi se adaugă aplauze, fotografii, felicitări și... atât. Proiectele rămân undeva îngropate în niște dosare, le văd cei din Ministerul Apărării, dar nu reacționează sau le preiau alții parțial, iar inventatorii adevărați rămân cu buza umflată. Suntem doar în România și, vorba lui Mircea Badea, **asta ne ocupă tot timpul!** Aceasta e soarta multor inventatori români și a invențiilor lor. Fizicienii Fănică Mircea și Dumitru Țuclea sunt două astfel de exemple. Cei doi au lucrat la proiectarea unor materiale pentru o vestă antiglonț deosebită, au confecționat un arzător care reduce substanțial consumul de gaze, au dezvoltat o serie de experimente privind anizotropia și multe alte proiecte importante.

rămân aproape anonimi fiindcă nu există sponsori, autoritățile nu sunt interesate, proiectele mor undeva prin sertarele prăfuite ale unor instituții, prototipurile prind patina timpului în vreun cotlon de fabrică la marginea vreunui oraș românesc mai răsărit. Fizicienii Fănică Mircea și Dumitru Țuclea au lucrat la mai multe proiecte în cadrul grupului de cercetare de la **S.C. Mercur S.A.** din Oradea, societatea obținând cu ajutorul acestui colectiv condus de fizicianul Fănică Mircea o serie de brevete și medalii la saloanele de inventică din Vest.

Dumitru Țuclea și Fănică Mircea sunt doi dintre fizicienii români pasionați de știință și progres, oameni care s-au încăpățânat să nu plece în străinătate atunci când au primit invitația din partea unor instituții prestigioase din Occident crezând că pot face ceva aici, în țara natală. Au făcut, dar regretă și acum naivitatea de a spera că vor reuși să lupte cu birocrăția și interesele din România. Încărcați cu documente, fotografii și medalii, cei doi ne-au prezentat cu mândrie una dintre cele mai interesante invenții ale lor: materialele ceramice pentru veste și blindaje antiglonț, create în anul 1997. „Ideea a plecat de la mine. Eu înainte de a lucra pentru societatea Mercur am lucrat pentru *Institutul de Cercetări Metalurgice* și acolo începuse să se abordeze problema vestelor antiglonț și

**Vesta antiglonț
și blindajul
minune**

Inventatorii sunt acel soi rar de oameni cu idei atât de îndrăznețe încât schimbă viața semenilor în asemenea mod încât aceștia din urmă, după ce s-au obișnuit cu invenția, nici nu mai concep să trăiască altfel decât beneficiind de pe urma ei. Așa a fost cu telefonul lui Alexander Graham Bell, la fel cu be-

cul lui Thomas Edison și exemplele curg râuri în istoria inventicii mondiale. Există însă și destui inventatori români pe care istoria i-a cunoscut și recunoscut de-a lungul vremii, după cum și astăzi avem inventatori români ale căror invenții au obținut apreciere mondială, au proiecte de o mare utilitate, dar

Anizotropia izotopilor, un pas către Uraniul 237?

Arzătorul care nu-ți crește factura la gaze

a materialelor pentru blindare. Am plecat de acolo, fiindcă nu existau toate facilitățile necesare unui asemenea proiect, și am propus ideea celor de la *Mercur S.A.*, iar aceasta ne-a finanțat proiectul, Fănică Mircea fiind-ne șef de colectiv. Întrucât societatea ne-a plătit corect și ne-a făcut rost de tot ceea ce aveam nevoie, spre deosebire de cei de la institut, am reușit să le-o luăm înainte. Astfel, am realizat placa pentru vestă antiglonț din ceramică specială și, la blindajul pentru mașini militare, am adăugat niște protecții suplimentare: protecția pentru neutroni și cea pentru raze infraroșii. Un asemenea blindaj ar fi fost compus din plăci ceramice, la care se adaugă straturi alternative de parafină (neutronii lenti sunt absorbiți în parafină, iar cei mai rapizi trec mult mai greu), la care se mai adaugă straturi succesive de folie de aluminiu care reflectă total orice tip de radiație infraroșie sau laser. Am participat la expoziția de la Bruxelles în anul '97 și, pe numele societății *Mercur*, am obținut medalia de bronz", spune fiz. Dumitru Țuclea. Prețul unei plăci ceramice pentru vestă antiglonț ajunge undeva la 300-400 de dolari, adică nu cu mult peste prețul vestelor făcute de americani. De acest gen de veste și blindaje antiglonț s-au interesat la Salonul de invenții de la Bruxelles polonezii și rușii, dar cum nu s-a reușit atragerea unui partener care să supravegheze fluxul tehnologic, nu s-au încheiat contracte în acest sens. „Din partea română, Ministerul Apărării a spus pas! Motivele respingerii: nu avem bani pentru înzestrare și pentru cercetare. În Irak au cumpărat, însă, veste de la americani. Până la urmă, de veste s-a ocupat In-

stitutul de Cercetări Metalurgice, ei au prins un contract, însă în ceea ce privește blindajele, aici chiar ne-au supărat autoritățile militare: noi am propus să blindăm cu plăcile noastre cu ceramică, parafină și aluminiu TAB-urile românești. Le-am spus că încercăm măcar unul, îl facem noi pe cheltuiala noastră și, dacă le place cum am blindat transportorul, continuăm. Ne plătiți ce am făcut și continuăm. Am fi cruțat viața multor soldați de-ai noștri care au murit în Irak și Afganistan exact datorită acestor transportoare neblindate suficient. Pare-se că nu au înțeles.”

Un alt brevet de maximă importanță a fost studiul anizotropiei izotopilor naturali – separarea izotopică, un studiu care de asemenea nu a fost niciodată pus în aplicare. Proiectul aparține în totalitate fizicianului Fănică Mircea, care a obținut brevetul de la OSIM pe care apoi l-a vândut parțial societății *Mercur* pentru capitalizarea societății. În natură atomii au nucleu și electroni, iar nucleul e compus la rândul său din protoni și neutroni. „Există substanțe la care numărul de particule din nucleu diferă deși substanțele sunt aceleași. De exemplu Carbonul, pe înelul exterior are electroni și pe interior număr egal de protoni, dar variabil de neutroni. Deci masa lor atomică va diferi în funcție de neutroni și substanțele astfel rezultate se numesc izotopi și au același număr atomic în tabelul lui Mendeleev, dar nucleul lor e mai greu sau mai ușor în funcție de numărul de particule pe care le au în plus”, explică Dumitru Țuclea. „Nimeni nu a studiat până acum care este varietatea izotopică de calciu pe care o avem în oase, de pildă”, susține Fănică Mircea. „M-am gândit să fac un asemenea studiu, să văd de ce, după o anumită vârstă, oasele omului pierd unul dintre izotopii de calciu. Prin acest studiu sper să putem ajuta la rezolvarea osteoporozei”, mai spune fizicianul. Colegul său Dumitru Țuclea: „În calciul natural se găsesc mai mulți izotopi între care există un raport izotopic care se păstrează, adică există 33% izotop de un tip, 20% izotop de alt tip ș.a.m.d. Fănică a găsit un procedeu prin care se poate modifica acest raport. El a venit cu un aparat care se găsește pe piață (nu dau mai multe detalii), l-a modificat major, apoi

introducând un amestec de izotopi cu un anumit raport natural se poate schimba raportul mărind capacitatea unui izotop pe seama celorlalți. Aceasta se poate face și cu uraniul, de pildă, care de la stadiul natural de uraniu 235 poate ajunge la o anumită cantitate de uraniu 237, iar de aici la bomba atomică nu mai sunt mulți pași de făcut. Metoda separării izotopice are aplicabilitate în mai multe domenii. De pildă, la semiconductori, trecerea prin aparatul lui Fănică înseamnă obținerea unor materiale semiconductoare cu proprietăți extraordinare față de cele de la care s-a plecat în sensul generării unor curenți mult mai mari decât se generau înainte, sau că pot trece prin materialele respective curenți mult mai mari etc.” Indiferent de aplicațiile anizotropiei, proiectul a rămas doar cu un brevet, pe jumătate deținut de societatea *Mercur*, iar restul în sertarul fizicianului Fănică Mircea.

Cei doi fizicieni au mai inventat în 1999 un tip de arzător realizat în două variante – pentru aragaze și pentru sobe de teracotă/cazane de apă caldă – numit: *Sistem de ardere gaze – economizor ecologizant*. Care este noutatea acestui sistem de ardere a gazelor? Reducerea consumului de gaze cu 40% pentru producerea căldurii, limitarea noxelor cu 10-15% și micșorarea timpului de ardere a gazelor până la a atinge temperatura de confort într-o încăpere. Pare tentant pentru orice consumator casnic, nu-i așa? Cu așa minune de arzător toată lumea s-ar bucura să mai scadă, în anotimpul rece, factura *Distrigaz*. Cum întotdeauna în România există un dar, dreptul de a produce acest tip de arzătoare a fost cumpărat contra un milion de euro de către *Grupul Romet Buzău*, al fostului senator PSD Constantin Toma, care se obliga, pe măsură ce se vindea produsul, să-i plătească pe inventatorii acestuia. „Ei ne-au luat modelul, l-au schimbat, l-au făcut pătrat, l-au mai adăugat niște chestii și au comandat la Comarnic câteva sute de plăci de ceramică – cei de acolo știau cum se face, fiindcă ei ni le-au făcut pentru prototipurile noastre, deși am încheiat și cu ei o convenție că nu au voie să facă din materialul pe care l-am conceput noi. Asta e țara. Noi și *Mercurul* care ne reprezintă nu am luat nici un ban. S.C. *Mercur S.A.* i-a dat în judecată și se judecă de patru ani de zile”, mai spune Dumitru Țuclea. Astfel, invenții care pot schimba viața și prestigiul României se duc pe apa sâmbetei, în timp ce alții se îmbogățesc din tranzacții făcute cu companii străine care vând românilor ceea ce ei și-ar fi putut confecționa singuri folosindu-se de zestrea inventatorilor autohtoni.

Fizicienii
Fănică Mircea
(foto stânga)
și Dumitru Țuclea

foto: **Alice-Claudia Gherman**
foto: **Alice-Claudia Gherman,**
Octavian Tibăr și arhiva Fănică Mircea

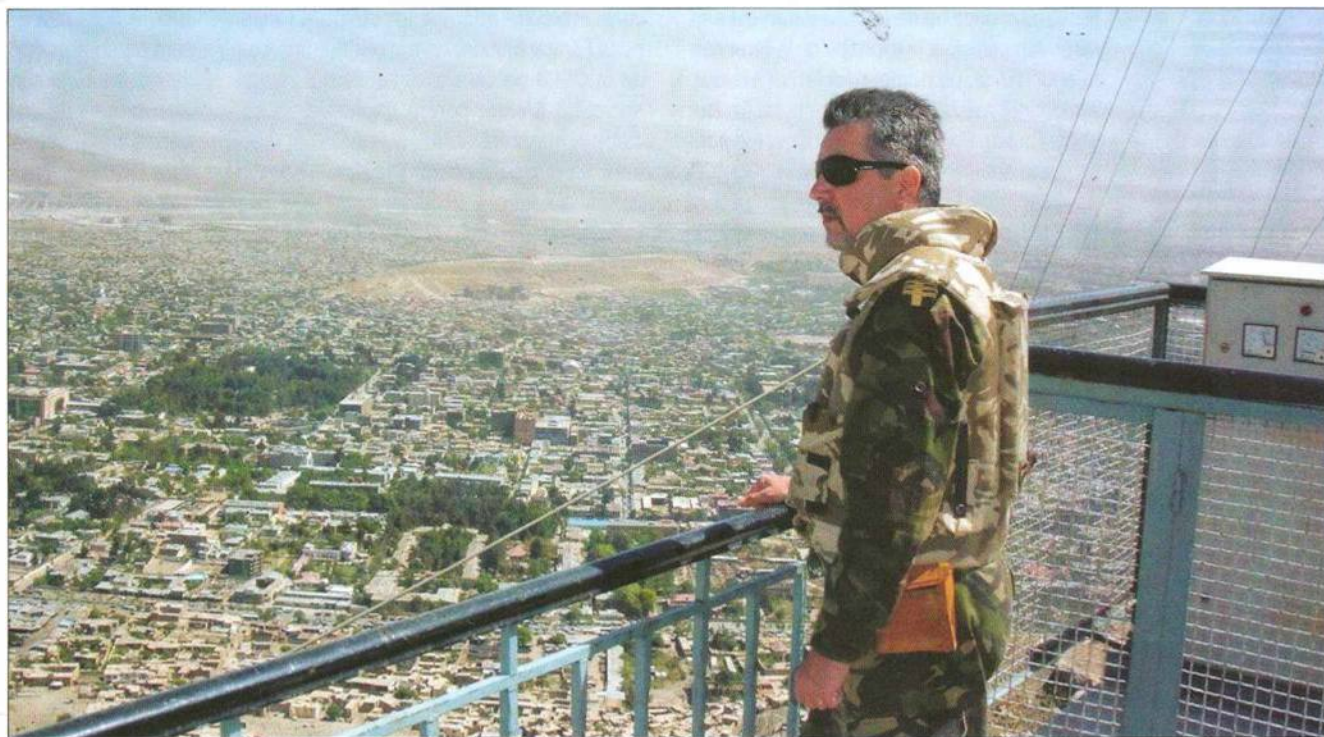
„Star wars“ de chirpici

Cine câștigă

războiul informațional din Afganistan?

Americanii, NATO, britanicii, germanii, chiar și românii și-au creat stufoase și alambicate doctrine militare pentru a-și defini și aplica tot mai doct cu putință fascinantul război informațional. Aceasta este una dintre ultimele „găselnițe” ale gândirii militare euro-atlantice: sună mai *corect politic* decât „războiul psihologic” și – conform teoriei – ar trebui să fie mai eficient decât războiul însuși. După știința noastră, nici talibanii și nici Al Qaeda nu dispun de vreo doctrină, regulament sau definiție a războiului informațional. În schimb, de la 11 septembrie 2001 încoace, Al Qaeda și talibanii îl practică într-un mod cu mult mai mult eficient tocmai împotriva euroatlanticilor – creatorii acestui concept.

Războiul
informațional
— o practică
veche de când
lumea
și pământul

În fond, războiul informațional se poartă de când lumea și pământul: atunci când un falnic comandant de oști trecea prin foc și sabie un sat al inamicului sau îi ucidea în chinuri publice câțiva lideri pentru a-l înfricoșa și a-l determina să se predea sau să îi accepte condițiile, tocmai despre asta era vorba – de război informațional. Pentru că lumea

în care trăim a devenit mult mai complexă și complicată, chiar și cele mai simple concepte (Sun Tze le-a scris acum 2.500 de ani) a trebuit să fie „rafinat” pe măsură, ajungându-se, spre exemplu, la definiția cea mai recentă (din 2007) a operațiilor informaționale (*INFO OPS* sună mai puțin belicos) adoptată în NATO, greu accesibilă datorită jargonului și prețiozităților: „O funcție militară

care asigură consiliere și coordonare asupra activităților informaționale militare în scopul de a crea efectele dorite asupra voinței, înțelegerii și capacităților inamicului, potențialului inamic sau altor părți aprobate de Consiliul Nord-Atlantic în sprijinul atingerii obiectivelor Alianței”. Ben Laden nu a avut nevoie nici de o astfel de definiție doidora de precauții politice și nici de alte zeci de pagini

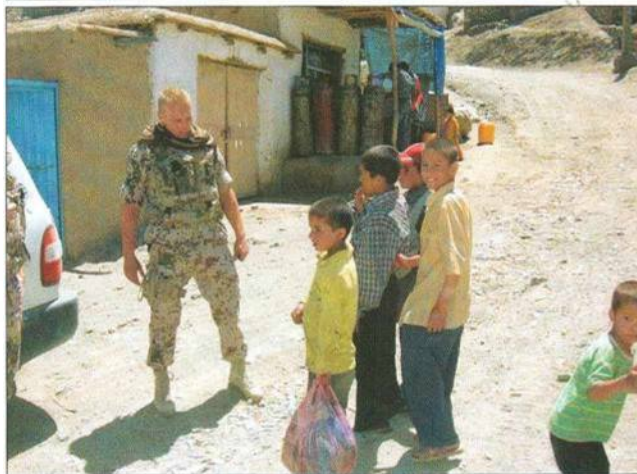
de regulamente sau doctrine pentru a dezlănțui un aprig război informațional, lovind năprasnic Statele Unite la 11 septembrie 2001 sau influențând decisiv rezultatele alegerilor generale din Spania prin atentatele de la 11 martie 2004 din Madrid. Practic, acest prea pompos numit „război informațional” nu reprezintă altceva decât acțiuni militare (eufemistic numite „cinetice”) îmbrăcate în cuvinte și imagini atent coordonate pentru a transmite cât mai convingător cu putință un anumit mesaj de influențare. De aici încolo fiecare se descurcă după cum poate, cum știe și... cât are voie să facă.

În Afganistan acționează în prezent forțele ISAF ale NATO formate din militari și civili trimiși de nu mai puțin de 42 de state, alături de nucleul majoritar format din militarii americani. SUA contribuie la ISAF cu circa 24.000 de militari, dar păstrează sub o comandă strict națională circa 17.000 de forțe speciale, toate operațiunile ISAF și SUA fiind conduse de un același general american de patru stele. La aceste forțe militare trebuie adăugat un număr niciodată constant, dar considerabil de mare, de reprezentanți ai unor sumedenii de ONG-uri internaționale, majoritatea cu scopuri umanitare declarate, care completează foarte bogata faună de străini ce acționează în Afganistan, o țară ai cărei locuitori nu i-au iubit niciodată prea tare pe cei de alt neam, limbă, loc și religie.

Ca și când aceasta ar avea vreo contribuție la înclinarea balanței războiului informațional, teoreticienii euroatlantici au sugerat ca activităților propagandistice ale talibanilor să nu li se spună „operații – INFO OPS sau război informațional” (acesta fiind apanajul exclusiv al NATO) ci „acțiuni informaționale”, refuzându-li-se astfel orice legitimitate.

Pe de altă parte, să recunoaștem că a face propagandă pentru a-ți atinge scopurile ține de natura umană și nu este cu nimic condamnat. Totul este cum se face această (ancestrală) propagandă: care sunt normele morale și etice care guvernează actul de influențare, care sunt obiectivele politice sau militare urmărite, cine cuantifică și controlează ceea ce se face, se spune și se arată. Aici se despart apele între comunitatea euroatlantică și cea talibană, în condițiile în care ambele tabere lovesc cu muniție informațională în aceleași ținte: populația afgană, în primul rând, și electoratul contribuabil euro-atlantic, în al doilea rând.

Este extrem de facilă și simplistă afirmația că talibanii câștigă în Afganistan sau că NATO și americanii s-au înfundat într-un nou Vietnam, unde mai pui că este foarte cool să fii antiamerican, nu-i așa? Bunul simț arată că o evaluare corectă a raportului de forțe și un bilanț real și obiectiv privind operațiunile din Afganistan din octombrie 2001 (când americanii au declanșat operațiunea *Enduring Freedom*) și până în prezent este cvasi-imposibil datorită complexității factorilor care trebuie luați în calcul, mulți dintre ei nequantificabili în cifre sau procente. Doar istoria va putea da un verdict onest asupra acestor ani în funcție de evoluția evenimentelor și configurația deznodământului.

Șocul imediat produs asupra opiniei publice franceze a fost considerabil, dar dezastrul informațional abia avea să urmeze. La începutul lunii septembrie, experimentatul reporter de război al revistei *Paris Match*, Eric de Lavarenne, însoțit de fotoreportera Véronique de Viguerie, au reușit să realizeze un interviu chiar cu Farouki, șeful taliban ce comandase ambuscada asupra trupelor franceze. Acesta s-a prezentat pentru a fi fotografiat de echipa *Paris Match* îmbrăcat chiar în uniforma unuia dintre ofițerii francezi uciși în atac (*Le Monde* și *Le Canard Enchaîné* spuneau că unora dintre militarii grav răniți le-a fost tăiat gâtul) amplificându-și astfel mesajul și anume că acei francezi au murit din cauza

președinților Bush și Sarkozy, că talibanii nu au nimic cu francezii, dar dacă nu vor pleca acasă, ei vor fi uciși cu toții. Fotoreportajul *Paris Match* a cutremurat nu numai pe cetățenii obișnuiți, loviți puternic în orgoliul și celebra onoare și mândrie franceză, dar și lumea politică pariziană, care s-a grăbit să incrimineze cunoscuta revistă de reportaje ilustrate acuzând-o că face jocul sofisticatei propagande talibane (ministrul francez al Apărării, Hervé Morin) sau că era vinovată de un „voaierism abject” (Daniel Cohn-Bendit, fostul lider al studenților revoltați în mai 1968 de la Sorbona). Cert este că lipsiți fiind de orice scrupule morale, talibanii au obținut o victorie informațională lovind exact în călcâiul lui Achile occidental: libertatea presei pe fondul sensibilității oamenilor în fața ororii și a lezării demnității umane. Dar nu în America sau în Occident se dă marea bătălie pentru Afganistan.

Atât specialiștii în comunicare publică și persuasiune din NATO și ISAF, cât și talibanii sunt perfect conștienți de faptul că victoria

Până atunci, ambele tabere se străduiesc să marcheze puncte decisive într-o confruntare asimetrică dintre două civilizații, două mentalități, două credințe și moralități diferite și uneori opuse.

Un astfel de episod s-a consumat în luna august 2008. Pe 18 august 2008, un convoi militar francez din cadrul forțelor ISAF a căzut într-o ambuscadă talibană într-o vale situată la 40 km est de Kabul. Datorită violenței atacului taliban și sosirii cu întârziere a sprijinului terestru și aerian al ISAF, zece parașutiști francezi au fost uciși și alți douăzeci și unu răniți, ceea ce reprezenta cea mai mare pierdere militară franceză survenită într-o singură luptă în ultimii 25 de ani.

În acest război asimetric nu va fi decisă prin numărul victimelor produse uneia sau alteia din părți, ci va aparține celui care va reuși să atragă ferm și definitiv de partea sa majoritatea populației afgane, adică a acelor țărani plini de praf din cele mai sărace sate de chirpici prizărite prin coclaurile cele mai sterpe ale Afganistanului. În aceste condiții, după perioada de recul survenită în urma ofensivei americane din 2001–2002, talibanii și-au revenit și reușesc să își valorifice cu succes mai multe avantaje, ce constituie tot atâtea dezavantaje ale SUA și ISAF.

Una dintre cele mai eficiente arme informaționale talibane o reprezintă așa-numitele „scrisori de noapte”, în fapt ame-

August 2008:
o mostră
de război
informațional
taliban pe ruta
Kabul — Paris

Adevărata
bătălie pentru
Afganistan
se dă în mintea
și sufletul
afganilor

Linii de persuasiune talibane lovesc exact în vulnerabilitățile ISAF și SUA

nințări scrise și livrate noaptea către un anumit localnic în scopul influențării acțiunilor și comportamentului acestuia prin amenințare și coerciție. Tot printr-o comunicare directă și personalizată, față-în-față, talibanii îi „conving” pe liderii locali, pe bătrânii satului, să nu sprijine sau să nu coopereze cu militarii străini din ISAF sau cu guvernul lui Hamid Karzai și forțele naționale afgane. Din popularele bazaruri din toată țara nu lipsesc tarabele pe care se vând cele mai noi producții de film și muzică indiene sau americane (piratate, desigur) alături de casete, CD-uri și DVD-uri cuprinzând clipuri, filme și mesaje ale propagandei talibane. Nu numai trupele ISAF au un post de radio și un site pe internet intitulat *Sada-e-Azadi* conduse de specialiștii PSYOPS germani și români, dar și talibanii utilizează intens propriul radio și site (dar și pe YouTube), alături de posturile arabe de televiziune (precum *Al Jazeera*) pentru transmiterea mesajelor lor la nivel național și internațional. Nu o dată talibanii recurg la acțiuni punctuale de ajutorare umanitară a unor afgani săraci, pentru a valorifica apoi acest demers printr-o intensă campanie menită să contracareze uriașele eforturi și investiții occidentale în reconstrucția țării.

De cele mai multe ori, talibanii reușesc să reacționeze la un eveniment (spre exemplu, o confruntare, incident armat sau aten-

tat între forțele ISAF și cele talibane) în 60 de minute de la producerea acestuia, prin emiterea unui comunicat sau declarații cuprinzând propria poveste și acuze la adresa străinilor. Datorită birocraticului lanț de comandă și aprobări ierarhice specifice unui organism militar, precum și din nevoia confirmării precise a datelor reale, compartimentele de relații publice sau de PSYOPS din ISAF au nevoie de mult mai mult timp pentru a da replica, uneori fiind vorba chiar de zile. Fără nici un scrupul pentru corectitudinea acuzațiilor și datelor lansate public, talibanii își pot permite să mintă, să exagereze, să decontextualizeze faptele dacă aceasta corespunde obiectivelor lor propagandistice, în timp ce restricțiile etice, regulamentare, doctrinare și politice ale militarilor ISAF nu permit acest lucru în nici una dintre acțiunile sau campaniile lor de relații publice sau operații psihologice.

Dincolo de exploatarea propagandistică foarte promptă și lipsită de scrupule a oricăror incidente, talibanii au dedicat populației afgane (pe care o cunosc mult mai bine decât antropologii și *psyoperii* străini) o retorică persuasivă construită exact pe vulnerabilitățile informaționale ale dușmanilor lor. Prima lor afirmație este de natură cognitivă: talibanii vor rămâne în Afganistan și după ce trupele ISAF vor pleca acasă, indiferent când se

va produce acest lucru, iar NATO nu poate spune că își va menține permanent sau ne-definit forțele într-o țară străină. Sugestivă este metafora talibană care spune că dacă ISAF deține ceasul, în schimb ei, talibanii, dețin timpul. Apoi faptul că trupele ISAF și americane nu pot fi permanente și pretutindeni în muntosul și aprigul teritoriu afgan este tradus de talibani drept o dovadă a slăbiciunii străinilor, care nu pot face altceva decât temporare demonstrații de forță. Al doilea argument taliban face apel la tradiționala mândrie afgană subliniind că Afganistanul a fost mormântul a două imperii care au trebuit să-și retragă trupele învinse, cel britanic în 1880 și cel sovietic în urmă cu doar treizeci de ani, ceea ce nu este prea departe de adevăr. Predominant emoțională este speculația (ajutată de incidentele cu victime colaterale civile) că infidelii (adică militarii din ISAF și SUA) ucid femeile și copiii afgani nevinovați. În acest punct, răspunsul militarilor SUA este în prezent diametral opus față de cel al europenilor din ISAF: începând de anul trecut, serviciile militare americane de PR dau imediat publicității numărul talibanilor uciși în luptă sau luați prizonieri pentru a dovedi astfel că SUA nu pierde războiul, iar soldații lor nu au murit degeaba; dimpotrivă, secțiile de PR și PSYOPS din ISAF se fereșc să lase impresia că mersul războiului din Afganistan poate fi cuantificat și evaluat prin numărul de cadavre lăsat în urmă, fumizând astfel apă la moara propagandistică talibană. În fine, talibanii speculează lipsa de perspectivă globală a sărmanilor afgani, majoritatea analfabeți, afirmând că întreaga lume (arabă, musulmană) este de partea lor și că guvernul afgan și proaspetele lor forțe armate naționale sunt doar marionetele străinilor invadatori.

Nu la toate nivelurile de decizie politică și militară din NATO și SUA este foarte clar și limpede că războiul din Afganistan poate fi câștigat doar prin cucerirea minților și sufletelor afganilor și stărpirea nostalgiilor fundamentalist-talibane. Luptele directe – pe care talibanii au înțelepciunea să le evite pe cât posibil – pot furniza argumente statistice aparent convingătoare (*body count mentality*), dar înșelătoare asupra realităților afgane. Aceste victorii tactice obținute cu arma în mână în teren trebuie foarte abil coordonate de către ISAF în bun acord cu americanii, cu imagini și cuvinte capabile a ajunge în străfundul minților și inimilor acelor năpăstuiți de secole. Un dialog coerent, intens, argumentat și dedicat, *face to face*, al militarilor străini cu imami, cu înțelepții cei bătrâni, cu liderii locali, completat cu mesaje corespunzătoare din partea guvernului central din Kabul poate aduce, în timp, liniștea și pacea.

ALEGERI ÎN AFGANISTAN

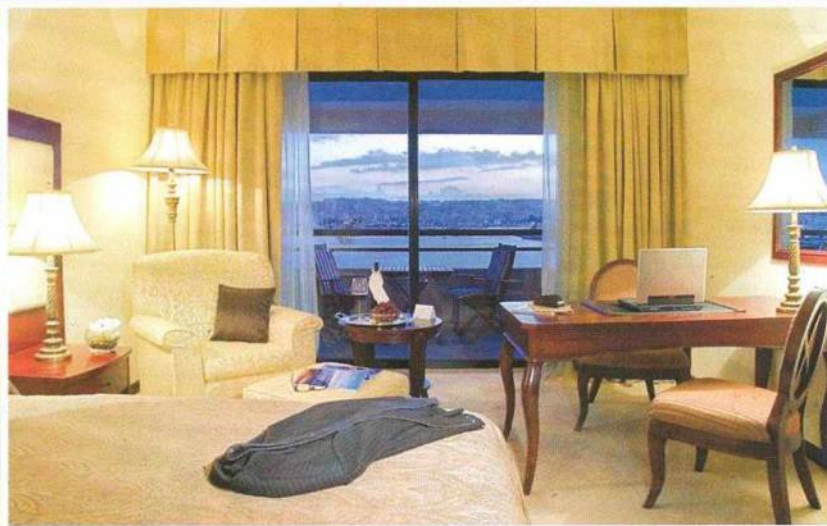
Faptul că subiectul alegerii prezidențiale din Afganistan desfășurate în luna august nu a ajuns pe prima pagină a mass-media, este un semn bun: înseamnă că violențele și neregulile nu au fost dincolo de așteptări, ceea ce nu înseamnă că nu a curs destul de mult sânge. De asemenea, faptul că cei doi candidați prezidențiali, președintele Hamid Karzai și ministrul său de Externe Abdullah Abdullah, au obținut procente apropiate, iarși este un semn bun, care nu poate însă acoperi uriașele nereguli electorale dintr-o țară cu două treimi din populație analfabetă și care asigură 90% din producția mondială de heroină. Anul 2009 este – conform statisticilor NATO și americane – cel mai sângeros din 2001 încoace, atât din punctul de vedere al pierderilor de militari desfășurați de ISAF (ce totalizează efective de 64.500 de militari provenind din 42 de state), cât și al victimelor afgane civile ale atentatelor talibane. Ofensiva talibană din sudul țării a atins creșteri de 50% a frecvenței atacurilor, sărind de la 32 la 48 de atentate zilnice pe tot cuprinsul țării, printre țintele simbolice alese figurând o bancă din Kabul chiar în ajunul primului tur de scrutin sau un important convoi de aprovizionare al NATO. Campania de intimidare și groază a talibanilor a produs o adevărată angoasă guvernului afgan care a ajuns să ceară presei locale și internaționale prezente la alegeri să nu mediatizeze violențele pentru a nu speria alegătorii, sub sancțiunea expulzării reporterilor străini sau a închiderii organelor de presă locale ce ar încălca opreliștea. Cu toate acestea, președintele Barack Obama a spus despre aceste alegeri că au reprezentat un succes și probabil că, dat fiind condițiile afgane, are dreptate. La fel de adevărat este însă și trendul descrescător al încrederii americanilor în justificarea și succesul politicii și operațiunilor militare occidentale în Afganistan. Marea majoritate a celor 17 milioane de afgani a votat așa cum le-a spus să o facă șeful de trib, habar neavând ce scrie pe buletinul de vot. La rândul lor, șefii de trib sunt nu doar ușor coruptibili, dar și sub permanenta amenințare fie a talibanilor (indeobște în provinciile sudice), fie a marilor lorzi locali ai războiului, cei care au propriile lor interese politice sau comerciale. Astfel, chiar despre fratele lui Hamid Karzai sau ministrul Apărării Muhammad Fahim s-a spus că au cumpărat voturi cu bani proveniți din comerțul cu droguri. Ei nu ar fi nici pe departe singurii lideri politici afgani suspectați de trafic de droguri, corupție sau crime de război. Ar mai fi de adăugat că în unele unități administrative controlate de talibani scrutinul nu a avut loc deloc, iar în circa 20% din secțiile de votare răspândite prin pustiu afgan nu au ajuns nici un fel de materiale electorale. În acest context, a vorbi despre fraude electorale înseamnă cu totul altceva decât în România. Acesta este însă Afganistanul, o țară distrusă de zeci de ani de ocupație străină, de război civil, de fanatism religios, dar care începe să dea semne, firave, de redresare democratică. Acesta este teatrul de operații al NATO în care acționează în prezent 1.047 de militari români, plus 24 de luptători din SPP.

1975 și foto: Călin Hentea

MALTA

REVELION 2010

Hotel EXCELSIOR 5*

avion + 5 nopți cazare + mic dejun

de la **603** euro/pers.

28.12.2009 - 02.01.2010

str. Pitar Moș nr. 29, et. 1, ap. 23, sect. 1, București
(în spatele Cinematografului Patria) tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93,
0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

„Mi-a plăcut
întotdeauna
să fiu în
mijlocul
evenimentelor
importante, să
fiu aproape de
viața reală, să
trăiesc alături
de oameni
bucuriile și
necazurile lor.
Viața într-o
redacție de
știri este o
provocare
permanentă,
tot timpul te
așteaptă ceva
nou, nu ai
cum să te
plictisești.”

OANA ANDONI,

obsedată de știri

▼ **Oana Andoni, ești o persoană activă? Faci mult sport, de obicei? Ai crescut în spiritul acesta?**

– Încă din copilărie mi-a plăcut sportul. Atunci am descoperit că întrecerile sportive îți dezvoltă simțul competiției, dar te ajută și să legi prietenii de durată. Primul sport pe care l-am practicat – din păcate, pentru puțin timp – a fost tenisul de câmp. Nu fac atât de mult sport pe cât aș vrea, dar încerc măcar de două-trei ori pe săptămână să fac mișcare. Îmi place să înot, să alerg, să călăresc sau să stau, pur și simplu, în mijlocul naturii. Când fac sport, sunt optimistă, am un tonus bun și mai multă poftă de viață. Un corp sănătos, plin de energie, este un templu pentru o minte sănătoasă, limpede. Cu atât mai mult pentru un om de știri, care trebuie să fie activ, cu bateriile mereu încărcate.

– **Acum câțiva ani, cei care făceau jogging erau priviți ciudat pe stradă sau chiar în parc. Lumea se întreba „la ce bun?”, „de ce să-ți expui grăsimile alergând?” etc. Crezi că s-a mai schimbat atitudinea asta? E văzut sportul ca o necesitate? În cazul tău cum a fost?**

– Cu siguranță, atitudinea oamenilor s-a mai schimbat. E ceva normal ca într-o țară civilizată să vezi oamenii făcând sport, alergând

„Ca destinație turistică, România are foarte multe de oferit. Și nu mă gândesc doar la zonele foarte populare din apropierea Bucureștiului, ci la Maramureș, Bicăz, unde sunt o mulțime de locuri splendide, din păcate prea puțin promovate.”

prin parcuri. Cred că sportul trebuie să facă parte din viața fiecăruia dintre noi, poți să-i dedici câteva ore sau câteva minute pe zi. Eu m-am obișnuit cu un astfel de program, care

mă face să mă simt întotdeauna în formă.

– **Mergi des la picnicuri? (Mă leg aici de un set superb de fotografii, care te înfățișează parcă așteptând pe cineva, la un picnic.) Pe cine aștepti? Sau... cu cine mergi la picnic? Tu și Cătălin, soțul tău, aveți obiceiul acesta, să ieșiți la iarbă verde?**

– Obişnuiesc să merg la picnic împreună cu familia, când e vreme frumoasă. Ne place să ne bucurăm ochii cu fiecare colț de natură, să profităm de aerul curat și de razele blânde ale soarelui.

– **Sunteți căsătoriți de câțiva ani, nu vreți să „lărgiți” familia?**

– În viața mea toate au venit firesc și la momentul potrivit. La fel va fi și cu viitorul bebe.

– **Dacă ar fi să scrii o știre despre Oana Andoni, cum ar suna aceasta?**

– Oana Andoni – fascinată de frumusețea lacurilor din România, aflate la poalele munților, o destinație ideală în orice anotimp.

– **Din punct de vedere al omului de știri, cum ți s-a părut reflectată moartea lui Michael Jackson? Ai fost vreodată fanul vreunei vedete?**

– Ceremonia de comemorare de la Los Angeles a doborât toate recordurile de

audiență din lume. Moartea megastarului a zdruncinat întreaga planetă. Michael Jackson a fost un subiect care a ocupat în această perioadă o felie importantă și din *Știrile PRO TV*. Am avut un trimis special la Los Angeles (Carmen Avram), care, alături de operatorul de imagine, a reușit să obțină interviuri în exclusivitate (cu Joe Jackson – tatăl artistului, cu un fost bodyguard și cu sosia oficială a lui Michael) și au realizat reportaje extrem de interesante.

Audiențele *Știrilor PRO TV* au fost pe măsură, am fost lideri de audiență, iar site-ul *stirile-protv.ro* a avut accesări record. Precum cei mai mulți dintre noi, am fost și eu în liceu fan Michael Jackson și recunosc că, și acum, îmi plac multe melodii ale lui.

– Urmează să mergi în vacanță sau ai fost? Unde?

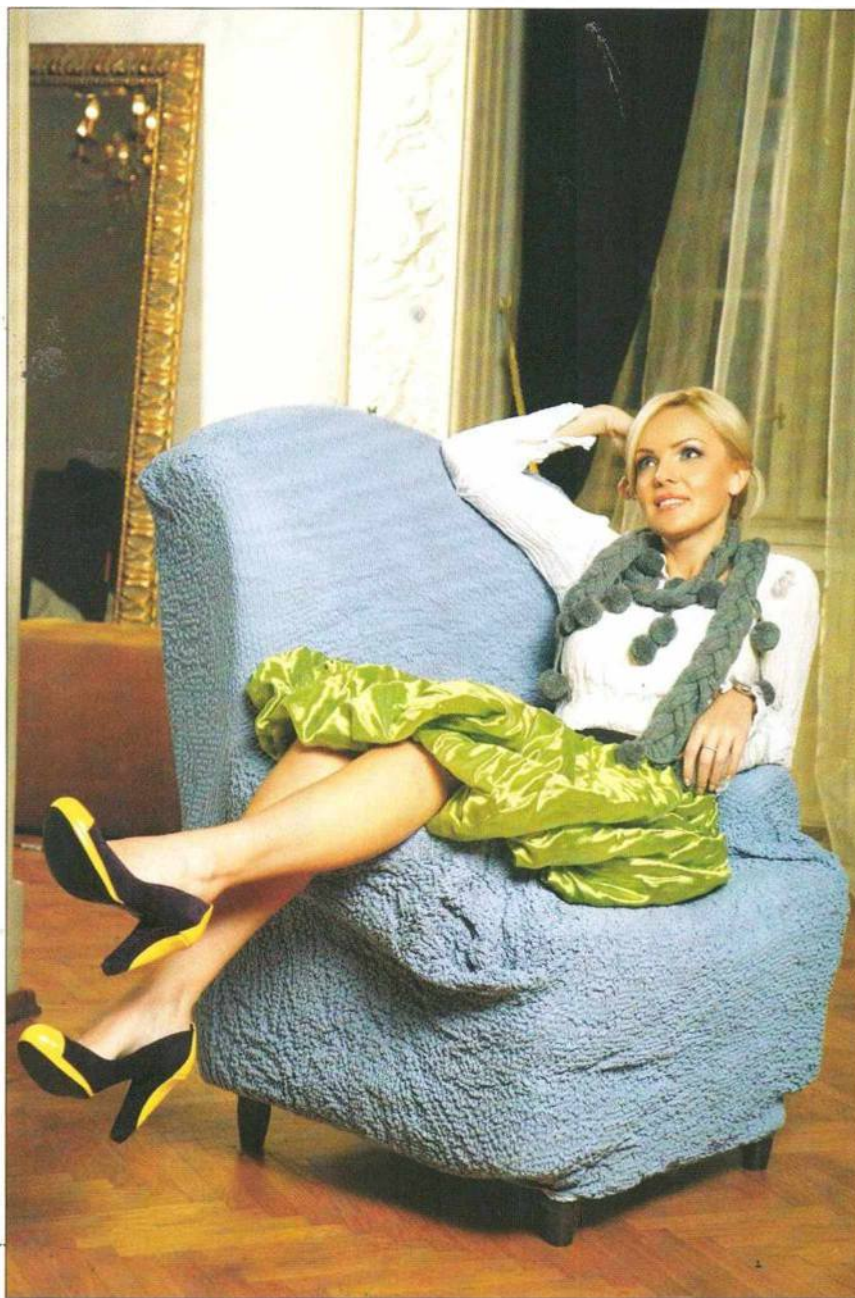
– Vacanța este momentul în care îmi încarc bateriile pentru perioada următoare, când mă bucur pe deplin de tot ce este mai frumos pe lume și în viața mea, când acumulez amintiri frumoase și energie pozitivă. Având în vedere că anul acesta am avut deja o vacanță în iarnă, ne propunem să plecăm în concediu la începutul toamnei. În februarie, am fost o săptămână în Republica Dominicană. Am dorit să-mi serbez ziua de naștere (tocmai fiindcă sunt născută iarna) undeva la căldură, la soare, și bineînțeles la ocean. Așa că am petrecut-o alături de doi delfini. Am înotat cu ei, ne-am împrietenit și am făcut fotografii împreună. Nimic nu se compară cu senzația pe care o ai în preajma acestor minunate ființe, emană o stare de bine. Pur și simplu, ești fericit! E o experiență inegalabilă. Întreaga vacanță a fost dominată de o atmosferă de veselie generală, toată lumea cânta și dansa. Nu ai cum să nu te molipsești de bucuria localnicilor.

– Ce sunt știrile pentru tine?

Dacă nu ar fi fost televiziunea, ce crezi că ai fi putut să devii?

– De mică, televiziunea mi se părea o lume fascinantă. Și acum simt la fel... Cred că acesta este motivul pentru care îmi place enorm ceea ce fac și nu mă văd în altă parte. Televiziunea mi-a îmbunătățit capacitatea de comunicare, m-a adus în fața provocărilor și m-a determinat să-mi depășesc limitele. *PRO*

TV este locul unde am făcut primii pași, am învățat, am evoluat, și unde mă simt împlinită. Mi-am dorit să lucrez într-o echipă de profesioniști, alături de cei mai buni. Visul meu s-a împlinit și nu pot decât să fiu fericită, pentru că fac ceea ce-mi place cel mai mult. Îmi este greu să mă imaginez în altă parte. Dacă ar fi fost să aleg un alt drum... probabil, mi-ar fi plăcut să fac expediții în jurul lumii.

„Recunosc, nu pot scăpa de microbul știrilor nici la volan și ascult cu interes buletinele de știri.”

– Tu și Iulia Vântur ați venit din Iași. V-ați împrietenit mai repede datorită acestui lucru? Ați descoperit că aveți mai multe în comun decât v-ați așteptat?

– Am avut o relație bună atât la Iași, cât și în București. Transferul nostru în Capitală nu a schimbat această legătură, poate a consolidat-o.

– Care sunt locurile din Iași de care ești foarte

legată, care îți trezesc amintiri puternice?

– Anii de liceu au fost o perioadă foarte frumoasă din viața mea, și îmi aduc amintesc cu drag de Liceul Național. Parcul Copou este un alt loc plin de amintiri plăcute. Obişnuiam să merg acolo des cu familia. Grădina bunicii, unde am făcut o mulțime de pozne și unde ascultam sub copacii încărcăți de flori poveștile ei cu tâlc, în timp ce savuram o dulceață de trandafiri.

– Cum a fost să spui povești copiilor și cum ascultai tu povești când erai mică?

– Mi-a făcut mare plăcere să citesc *Povești de Pici* pe site-ul *protv.ro*, am citit povestea cu multă bucurie și emoție. Cei mici sunt cel mai pretențios public. Nu e ușor să te integrezi în grupul lor, dacă nu ești sincer te simt imediat. Eu am ascultat toată copilăria o mulțime de povești, fie la pick-up, fie citite cu multă dragoste de mama (ea are un dar înăscut pentru asta). Și tot datorită poveștilor, eram nerăbdătoare să merg cât mai repede la școală, pentru a reuși să le descopăr singură.

– Ce muzică ascultă și ce loc ocupă cititul în viața ta?

– În ceea ce privește muzica, trebuie să recunosc faptul că nu sunt adepta unui singur stil, mi-am mai schimbat gusturile de-a lungul vremii. Ascult cu plăcere tot ceea ce apare nou, însă îmi place și muzica veche bună. De câțiva ani, am descoperit în timpul vacanțelor noastre în Asia muzica lor fermecătoare, iar din Singapore am cumpărat multe cd-uri cu muzică de spa, extrem de relaxantă. Nu mă satur să o ascult, și de fiecare dată își face efectul.

– Recomandă-ne doi autori de neratat și spune-ne de ce îți-au plăcut.

– Aș recomanda nu doi autori, ci două cărți care cred eu că merită citite: *Micul*

prinț (Antoine de Saint Exupery) este o carte pe cât de simplă, pe atât de profundă, e o lecție de sinceritate, iubire, prietenie și imaginație, pe care o recitesc cu drag de fiecare dată, pentru că mă ajută să rămân copil, și *Biblia*, care nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă.

text: **Larisa Ionescu**

foto: **arhiva**

Acum ai cea mai bogată ofertă pentru Revelion

REVELION VIENA

Autocar, 6 zile / 5 nopți

29.12 – de la **199 € + 299 lei**

Avion, 5 zile / 4 nopți

30.12 – de la **499 €**

CRĂCIUN VIENA

Autocar, 6 zile / 5 nopți

22.12 – de la **199 € + 299 lei**

REVELION SALZBURG

Autocar, 6 zile / 5 nopți

28.12 – de la **249 € + 399 lei**

REVELION BUDAPESTA

Autocar, 5 zile / 4 nopți

29.12 – de la **189 € + 299 lei**

REVELION CROAȚIA

Autocar, 7 zile / 6 nopți

28.12 – de la **239 € + 399 lei**

REVELION ATENA

Autocar, 8 zile / 6 nopți

27.12 – de la **199 € + 399 lei**

Avion, 5 zile / 4 nopți

30.12 – de la **379 €**

REVELION RIVIERA OLIMPULUI

Autocar, 6 zile / 4 nopți

28.12 – de la **99 € + 299 lei**

REVELION PARIS

Autocar, 10 zile / 9 nopți

27.12 – de la **349 € + 399 lei**

Avion, 5 zile / 4 nopți

30.12 – de la **479 €**

REVELION LONDRA

Avion, 5 zile / 4 nopți

30.12 – de la **549 €**

REVELION BARCELONA

Avion, 6 zile / 5 nopți

29.12 – de la **549 €**

REVELION ISRAEL

Avion, 8 zile / 7 nopți

27.12 – de la **875 €**

REVELION IORDANIA

Avion, 9 zile / 8 nopți

26.12 – de la **995 €**

REVELION INDIA

Avion, 8 zile / 5 nopți

28.12 – de la **989 €**

REVELION EGIPT

Avion, 7 zile / 6 nopți

27.12 – de la **424 €**

BUCUREȘTI
021 313 52 26

CLUJ
0264 411 101

TIMIȘOARA
0256 433 205

BACĂU
0234 525 298

www.christiantour.ro

CHRISTIAN
TOUR

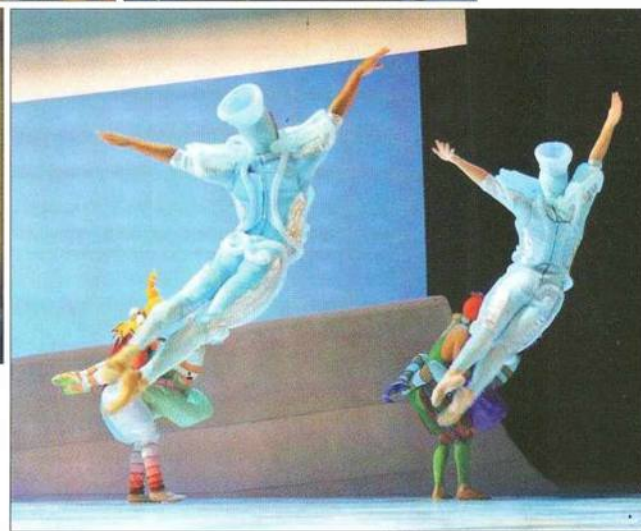
Bucureștiul, cu o octavă mai sus

Este un Festival fantastic, uimitor, poate cel mai impresionant din întreaga lume! Nu am mai găsit adunate o astfel de calitate dar și o asemenea cantitate, atâtea orchestre excepționale, muzicieni minunați, mari dirijori, artiști fenomenali perindându-se într-o singură lună în același oraș !!! Nu am mai întâlnit așa ceva! Sunt uimit de ceea ce au reușit acești oameni să realizeze aici! – sunt cuvintele violonistului Julian Rachlin rostite pe postul național de radio și care cuprind în ele esența bine percepută a mesajului pe care, prin această aproape demonstrativă desfășurare de forțe muzicale, România încearcă să îl transmită lumii întregi.

Desfășurat în prima săptămână, și Concursul a fost parcă mai spectaculos ca oricând. Marii câștigători la cele trei secțiuni, vioară, pian și compoziție (partituri simfonice și partituri camerale, separat) au fost violonistul polnez Jaroslaw Nadrzycki, pianistul kazah Amir Tebenikhin și compozitorii chinezi Lan-Cheen Lam (Hong Kong) și Qian Shen-Yin. I-am putut asculta într-o gală minunată la Ateneul Român.

În aproape o lună, festivalul a desfășurat în București în jur de 175 de evenimente diverse, de la aparițiile timide dar pline de farmec ale tinerilor muzicieni pe scena din Piața Festivalului până la concertele simfonice cu participarea unor orchestre, ansambluri camerale, soliști și dirijori de primă mărime. Încerc o sinteză fără pretenție de ierarhie valorică absolută. Un singur om nu poate fi peste tot, iar memoria păstrează selectiv, după repere numai de ea știute, impresiile cele mai puternice. La Sala Mare a Palatului am ascultat cu încântare *Royal Philharmonic Orchestra* avându-i la pupitru, pe rând, pe Charles Dutoit (splendide **Tablourile dintr-o expoziție**) și pe Horia Andreescu (impresionant în **Simfonia nr. 3** de Saint Saëns), orchestra Filarmonicii din Sankt Petersburg condusă de Yuri Temirkanov (nu am mai auzit o **Patetica** ceaikovskiană de același nivel!) și *Orchestra Regală Concertgebouw* din Amsterdam (Am auzit parcă prima oară *Eroica de Beethoven*, mărturisesc criticul muzical Elena Zottoviceanu!). Numai cei care au fost în sala Ateneului Român la concertele de la miezul nopții vor putea păstra în memorie frumusețea cu totul aparte a evoluțiilor formațiilor *Il Giardini Armonico*, *Les Arts Florissants*, Orchestra de cameră din Lausanne cu pianistul Christian Zacharias în dubla ipostază de solist și dirijor. Am regretat nesuspus renunțarea Marthei Argerich la con-

certul de la București, ne-am bucurat însă la fel de mult de revenirea în Sala Mare a Palatului a violonistului-minune Nigel Kennedy într-un concert de Beethoven ce va rămâne de legendă. Impecabil stilistic a fost și americanul Joshua Bell cu versiunea sa atât de franceză a **Simfoniei spaniole** de Lalo și dacă vorbim despre puritate stilistică nu trebuie

să îl uităm pe pianistul Nikolai Luganski cu „al său” **Concert nr. 4** de același Ludwig van. Cu drag l-am aplaudat pe „al nostru” Aurelian Octav Popa în Concertul pentru clarinet de Copland și, cu același drag, îl așteptam pe „al nostru” Marin Cazacu, în ultima zi de festival (încă în desfășurare la data încheierii acestei ediții a revistei), alături de orchestra de cameră a Filarmonicii din München condusă de un alt român, Lorenz Năsturelă Herschcowici.

Dintre spectacolele de operă și balet am fost sincer impresionată de **Oedip** ul enescian care a deschis sobru Festivalul într-o co-

producție *Théâtre du Capitole de Toulouse* – Opera Națională București, cu Oleg Caetani la pupitru și Franck Ferrari în rolul titular. Unic, Baletul din Monte Carlo cu **La Belle** în coregrafia lui J.Ch. Maillot! Impresionant și salutar demersul artistic social din proiectul **Pasărea de foc**. Cât despre seriile de jazz (și nu numai), adunate sub ideea *teme clasice în prelucrări moderne*, specialiștii spun că Uri Caine a fost, până acum, cel mai bun. Iar după demonstrația din **Sinfonia** de Beriot, așteptăm cu nerăbdare seara

Swingle Singers. Ne pregătim palmele pentru Orchestra Simfonică a Radiodifuziunii Bavareze condusă de Mariss Jansons și pentru *Orchestre de la Suisse Romande* cu Marek Janowski la pupitru, care au închis festivalul, sâmbătă, 26 septembrie.

Text: **Cristina Sârbu**

Foto: **Agerpres**

UN COLȚ DE PARADIS

CIPRU

409 Prețuri de la
euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion cursă directă
BUCUREȘTI - LARNACA - BUCUREȘTI
- 7 nopți cazare cu mic dejun / hotel 2*
- asistență turistică locală

PACHETUL NU INCLUDE:

- taxe aeroport: 135 euro/persoană
- transfer
- asigurare medicală + storno

Love Cyprus

Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă fostul mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Str. Constantin Dobrogeanu Gherea,
nr.1B, Bl. E, pasaj, Ploiești, Prahova
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

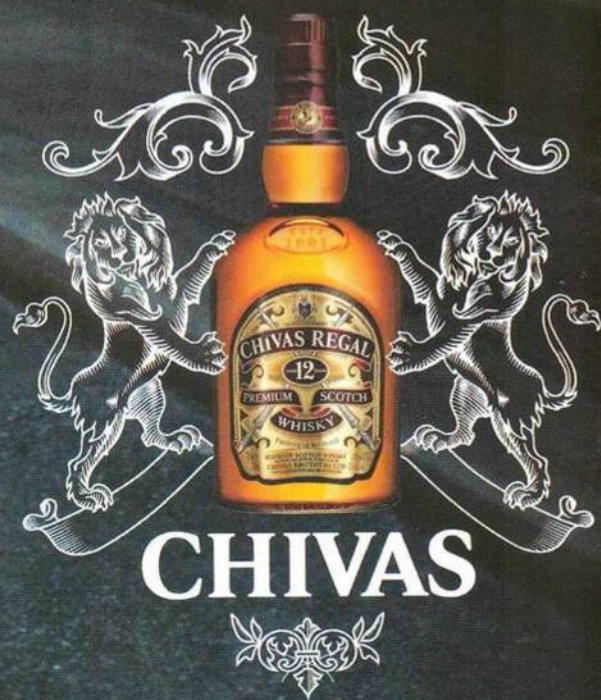
www.prestigetours.ro

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

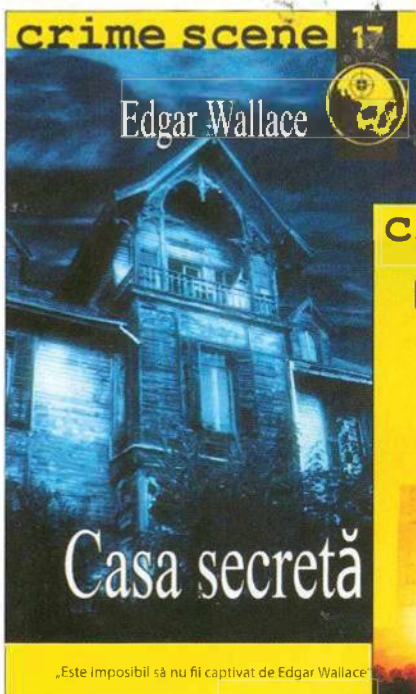
Trei dintr-o lovitură

Casa secretă

de Edgar Wallace

Edgar Wallace e cel mai pur exemplu de brit-american. Născut la Greenwich, Marea Britanie, în 1875, el dispăre dintre noi în 1932 la Hollywood, California. În anii 20, unul dintre editorii lui declara că un sfert din cărțile citite în spațiul britanic îl au ca autor. Și un ultim amănunt – 160 de filme au fost realizate având la bază romanele și povestirile sale. Cu alte cuvinte un „monstru” clasic!

Casa secretă este un roman de întindere medie spre mică, dar ca majoritatea scrierilor lui Wallace totul este foarte alert și concentrat. Și

chiar dacă bănuiești de pe la mijlocul scrierii cine este „omul rău”, simți că autorul „te ține la mână” pentru a mări suspansul. Acțiunea nu este complicată, dar detaliile și atmosfera generează aroma „brit-crime novel”-ului clasic. Ceața londoneză și casele misterioase sunt ca de obicei personajele în romanele polițiste britanice. Tot ca o ștampilă a acestui gen, polițistul bun – aici T.B. Smith – este perspicace, plin de umor până la ironie și se bazează pe echipă – Inspectorul Ela, apare la momentul oportun, cum altfel decât însoțit și de o prea-frumoasă, dar nefericită, doamnă – Lady Dex.

Romanul este o bijuterie pentru „profesioniștii” acestui gen și un bun pretext pentru novici de a se apropia de acest club select. *Casa secretă* poartă numărul 17 în lista CRIME SCENE și să nu uităm de numărul 13, tot un Wallace, prima parte din seria „Cei patru justițieri” – volu-

mul *Dreptate fără lege*. Următorul, cel de-al doilea va apărea împreună cu *Flacăra* în noiembrie. Aviz amatorilor! (Bogdan Hrib)

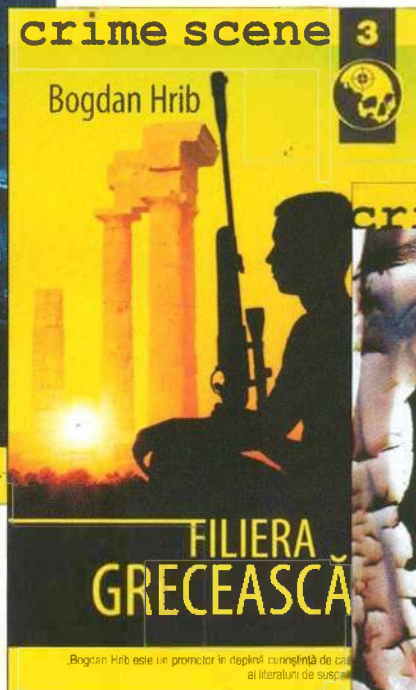
Filiera grecească

de Bogdan Hrib

Îmi face o mare plăcere să prezint cărțile unor maeștri ai polițierului din întreaga lume. Scriu cu bucurie și despre reușitele în acest gen ale unor autori români. Din motive care îmi scapă, numărul scriitorilor autohtoni care se încumetă să se aventureze pe acest tărâm este încă redus. De aceea, am salutat din inimă în *Jurnalul de duminică* prima ediție a romanului *Filiera grecească* de Bogdan Hrib – o carte demnă de reținut în proza de suspans de la noi. Ceea ce am susținut atunci, susțin și acum la o a doua ediție.

„Am crescut citind Agatha Christie, Haralamb Zincă, Raymond Chandler sau George Arion” – declară noul venit în literatura polițistă. Dar nu

asocierea flatantă a numelui meu cu al unor scriitori faimoși mi-a provocat entuziasmul la lectura *Filiei grecești*.

Bogdan Hrib a asimilat perfect regulile unui gen mai dificil decât se crede de obicei și le-a pus în aplicare dezinvolt. Cartea sa se citește cu sufletul la gură, intrigă este bine stăpănită, personajele sunt conturate în așa fel încât să le reții cu ușurință. Iar acțiunea care se desfășoară în Grecia, România, Italia, Austria, Rusia, Franța are multe și neașteptate răsturnări de situație. Urmărirea și demascarea vinovaților pune la grea încercare perspicacitatea cititorului, trimis deseori pe piste false, pentru a nu-i descoperi prea devreme. Anchetatorii trebuie să elucideze o

enigmă legată de o contrabandă cu diamante. Printre ei nimereste și un purtător de cuvânt al poliției române, fost ziarist – Stelian Munteanu. Chiar dacă nu are înzestrarea și pregătirea unui criminalist, el contribuie decisiv la spulberarea misterului. Iar autorul îi rezervă rolul de protagonist și în alte cazuri pe care le va înfățișa în cărțile următoare. E o alegere potrivită. Pentru că Stelian Munteanu este un om obișnuit, nimerit, din întâmplare, în situații neobișnuite, reușind să le domine cu farmec, inteligență și umor. Numai în aparență manevrat de către ceilalți, el este, de fapt, cel care conduce jocul, chiar dacă nu-i face plăcere, fiindcă are de-a face cu traficanți, prostituate, ucigași de profesie. Dar miza este mare – aflarea adevărului și pedepsirea infractorilor – iar această miză îl cucerește, chiar dacă la sfârșit nu-l așteaptă nici un premiu. (George Arion)

Plăceri nevinovate

de VT Morogan

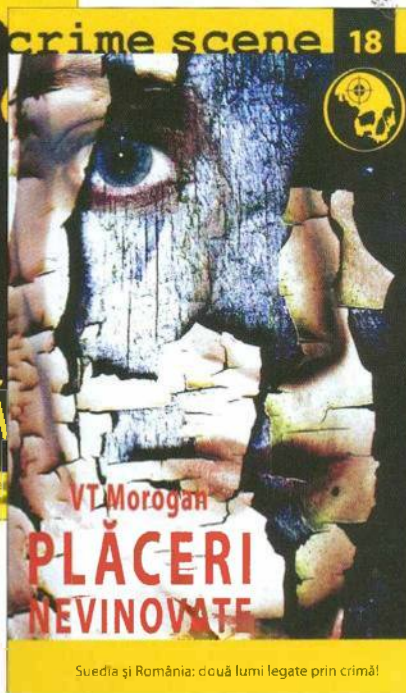
Un titlu extrem de... vinovat pentru acest roman semnat foarte misterios VT Morogan, în bunul stil anglo-american din anii prohibiției. Ei bine, VT sunt de fapt Viorica și Theodor, români plecați de pe plaiurile mioritice acum mai mult de treizeci de ani și care după ce și-au căutat liniștea în nordul continentului... nord-american, au reușit să o găsească tot într-un nord, dar al Europei, la Stockholm. Geologi amândoi, drumurile profesionale li s-au despărțit, Theodor alegând calea artei plastice, după studii la Montreal. Viorica a continuat drumul geologiei, dar de la catedra universitară.

Traducătoare redutabilă, Viorica Morogan (Henning Mankell și mai recentul Arne Dahl, cu al său *Misterioso*, în seria *InterCrime* tot la *Crime Scene*!) cochetăază împreună cu Theodor, cu jocul de-a scriitorii de romane politiste. Și, citându-l pe Tomiță Caragiu, „...și merge! și merge!”, pentru că *Plăceri nevinovate* este un roman scris după toate regulile clasice. Suspans, atmosferă, piste false. Simultan este un roman al... „zilelor noastre”, cu emigranți români din Suedia, cu lux deșănțat și intrigă de culise, cu aroma societății suedeze amestecată cu mirosul acid al unor personaje apropiate de fostul regim și de instituțiile sale de opresiune...

Brrr..., ce rost are să mai scriu, mai bine citiți. Veți râde și veți surâde amar și vă veți înfiora. Dacă vi se va părea că

unele personaje seamănă cu personalități reale să nu credeți că e așa! Sau... Dar mai bine citiți și așteptați apoi ca domnul Sergiu Bratan sau doamna Coca Alimănescu să facă următoarele mișcări, în... volumul următor. Dar despre toate acestea... la primăvară.

PS. Iar dacă veți dori să-i cunoașteți pe autori, ei vor fi în România pentru lansare și autografe, cu ocazia târgului de carte *Gaudeamus*, între 25 și 29 noiembrie. La bună vedere. (Bogdan Hrib)

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.

Ticăloși fără glorie

Regizor: Quentin Tarantino

Actori: Brad Pitt, Christoph Waltz, Eli Roth

Genul: Război, exploitation; Durata: 153 minute

Filmul ca revanșă

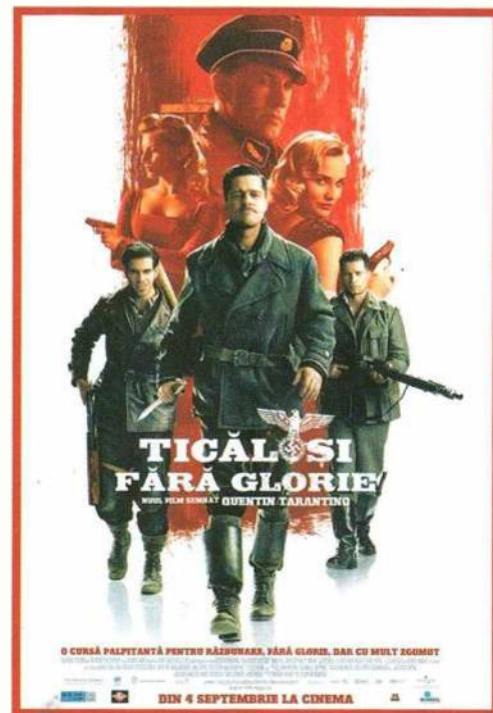
Banda aparte alcătuită de Quentin Tarantino pentru acest film reușește să dea lovitura. O mână de evrei americani cu spirit revanșard le aplică naștilor tratamentul pe care aceștia, la rândul lor, îl administrau evreilor din Europa. Tratamentul brutal – scalpări precum cele ale apașilor, desfigurări făcute cu bâta de baseball, tatuări – are ca efect inducerea terorii în rândul soldaților germani. Trupa îi tatua pe cei pe care îi lăsa să plece cu o zvastică pe frunte, procedeu asemănător imprimării cu steaua lui David pe hainele și locuințele evreilor. În această istorie alternativă, călăii devin victime.

În lumea filmelor în care standardul duratei este de o oră și jumătate, Tarantino construiește suspansul. Pelicula, meticolos alcătuită, plină de referințe din genul *exploitation* și *western-spaghetti*, reușește să te surprindă de nenumărate ori. *Inglourious basterds* împrumută prin referințe nu numai numele, ușor alterat, ci și spiritul peliculei din '77 a lui Enzo G. Castellari, dar produsul devine mai dinamic și mai plin de sens. Într-o adevărată formă postmodernă: regizorul american este un Houdini, ia elemente care au existat în alte filme, cum ar fi tensiunea din westernurile spaghetti sau energia și inovația care existau în filmele de cate-

gorie B sau C americane și se joacă cu acestea uimind audiența. Clișeele capătă putere, devin mecanisme capabile de a produce amuzament și empatie.

Prin toate acestea ne arată cât de puternic este filmul, ca produs cultural. Într-unul dintre cele mai importante momente, când cinematografului i se dă foc cu ajutorul peliculei de film pentru „a arde” o seamă de „personalități” naziste, mesajul devine limpede. Despre asta ne „vorbește” Tarantino, despre puterea cinematografului, capacitatea lui de a altera realitatea, de a răzbuna o istorie sau Istoria. Toată această violență caricaturală (una asemănătoare cu cea a filmelor lui Fulci) te eliberează. Clișeele sunt reambalate și prind viață: Brad Pitt, care-l joacă pe un evreu american din Tennessee, cu accentul de sudist, încruntat, neortodox și pragmatic, Aldo Raine; sudisto-evreul nu rămâne un stereotip, ci devine o forță motrice. Și mai interesant este personajul negativ, nazistul Hans Landa, interpretat de un talentat actor austriac, Christoph Waltz, care este meticolos, inteligent și lipsit de scrupule, chiar și atunci când trădează.

De exemplu, apariția lui Eli Roth, ca Evreul-Urs, cel care crapă căpățânile naziștilor cu o lovitură formidabilă de bâta de baseball, va fi apreciată de

fanii regizorului.

Pentru mine a fost una dintre rarele ocazii când am asistat, la sfârșit, la aplauzele publicului.

Recomandări: *Sayuki Western Django*, filmul lui Takashi Miike, un *western-spaghetti* creat de japonez, în care joacă și Quentin Tarantino având un rol scurt, dar savuros.

G.I. Joe: Ascensiunea Cobrei

Regizor: Stephen Sommers

Actori: Sienna Miller, Channing Tatum

Genul: Acțiune; Durata: 118 minute

Un pui american: mic și pricăjit, dar pompat cu steroizi (efecte speciale)

Lumea trebuie salvată din nou de către un „adevărat” erou american. Antagonistul este, de această dată (aproape ca de fiecare dată) un personaj cu un accent englez exotic, scoțian. Fiecare moment este folosit pentru a ni se înfățișa o megastructură, de obicei sub pământ, sau pentru a distruge un monument istoric celebru, așa cum este Turnul Eiffel. Printre aceste momente de exuberanță vizuală se găsește și un tânăr soldat american cu inima pură și confratele lui negru, care este, inevitabil, amuzant. Clișeele sunt

prezente în toată splendoarea lor și, având în vedere că filmul nu este făcut de Tarantino sau Guy Ritchie, ele rămân doar clișee. Dar să nu fim nedrepti. Există și alte filme de acțiune sufocate de efecte speciale, care reușesc să fie competente. Cum ar fi cazul ultimului *Terminator*, cel în care joacă Christian Bale. Aici nu e cazul.

Recomandare: Actorul coreean Byung-hun Lee, cel care apare ca Storm Shadow în *G. I. Joe* a jucat în filme mult mai interesante ca *A Bittersweet Life* și *The Good, the Bad, the Weird* (un western inspirat de producțiile lui Sergio Leone).

Iubire la New-York

Regizor: James Gray

Actori: Joaquin Phoenix, Gwyneth Paltrow

Genul: Dramă, romantic; **Durata:** 110 minute

Un Closer simplificat și mai sincer

De ce ar trebui să vedem *Iubire la New York*? Pentru că este ultimul film în care joacă Joaquin Phoenix, talentatul actor din *Walk the Line*. Pentru că muzica este de asemenea bună (*Hooverphonic*). Pentru că triunghiul conjugal se rezolvă în cel mai natural și mai sincer mod cu putință. De ce nu ar trebui să ne placă? Pentru că, deși este un produs pentru snobi, nu devine atât de interesant și de sofisticat pentru a-i atrage pe aceștia. Ei se vor întoarce la *Closer*, în dauna acestui nou film. Aș mai putea adăuga la atuurile lui și pu-

ternicul sentiment de intimitate, de tandrețe, lucruri mai rar întâlnite azi.

Recomandare: *Closer*.

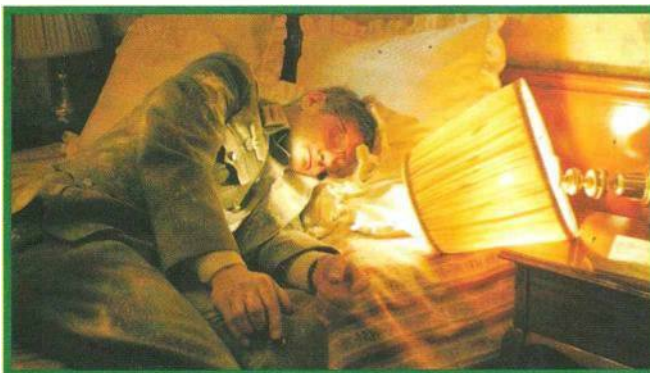
Călătoria lui Gruber

Regizor: Radu Gabrea

Actori: Florin Piersic Jr., Claudiu Bleonț, Marcel Iureș

Genul: Dramă; **Durata:** 96 de minute

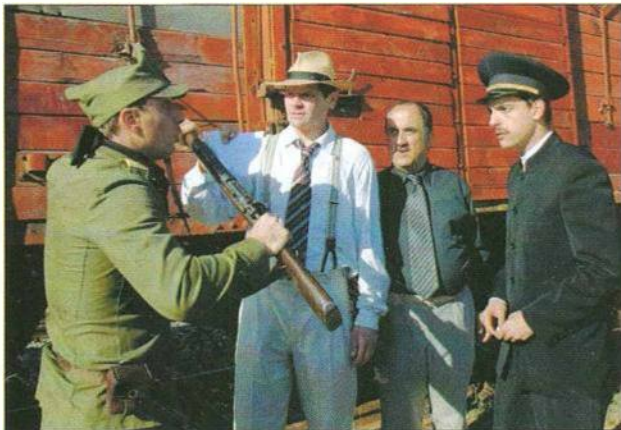
Scenariul filmului pornește de la trecerea lui Curzio Malparte, pe atunci corespondent de război al ziarului *Corriere della Sera*, prin Iași. El este primul care, în romanul său *Kaputt*, a scris despre masacrarea populației evreiești a orașului. Afectat fiind de o alergie puternică, Malparte îl caută pe Iosef Gruber, medic evreu. Cum populația evreiască fusese deportată sau masacrată, căutările lui sunt „îngreunate”. Filmul lui Radu Gabrea folosește această căutare pentru a ne arăta ce s-a întâmplat cu evreii din oraș. Peste tot, Malparte dă peste cabinete și farmacii închise,

nepăsarea și birocrația stupidă a românilor, plus dezgustul acestora pentru evrei. Filmul este stilizat, totul este sugerat, iar vinovăția ofițerilor români pare (une-

ori) prea mică. De parcă birocrația și nepriceperea îi scutesc pe români de vină. Și totuși, pelicula ne arată cum, în istoria noastră, am putut fi neserioși, dar, în același timp, criminali. Pentru acest adevăr sunt dispus să trec cu vederea anumite defecte ale filmului. Din păcate, pelicula este sabotată de partea tehnică, mai ales de sunet și de muzică. Cele două „reuesc” să te rupă de atmosfera filmului.

Povestea este una bună, iar Florin Piersic Jr. și Claudiu Bleonț își fac treaba în mod admirabil. Marcel Iureș are un rol de mică înțin-dere, dar care încheie bine această călătorie. Malparte descoperă drumul făcut de doctorul Gruber și ne arată și nouă calea.

CREIERE CARE NE COAF

Gáspár Bíró:

„Românii vizitează Ungaria mai ales pentru stațiunile dotate cu *aquaparc*”

O veche reclamă spunea cu ceva ani în urmă: *nu contează mărimea, ci contează istețimea, nu contează că ești mic, dacă te pricepi un pic*. Ei bine, Ungaria nu este o țară mare, nu are munți sau mare, dar are un turism foarte bine dezvoltat, o Capitală cu o arhitectură de invidiat și oferă servicii turistice de calitate la prețuri rezonabile care fac din ea o destinație turistică mult râvnită. Mulți turiști români merg adesea la vecinii noștri spre a petrece câteva zile libere la Budapesta, Lacul Balaton, Gyula, Sziget etc. Din punct de vedere turistic Ungaria ne-a luat-o mult înainte, chiar dacă și din partea ungară există interes turistic pentru România, iar turiștii maghiari apreciază munții României, Delta, mănăstirile din Moldova. Care este secretul acestei reușite l-am aflat de la Gáspár Bíró, Șef Birou Internațional Network (Oficiului de Turism al Ungariei), în interviul următor.

Care este rețeta după care Ungaria reușește să atragă turiști din lumea întreagă?

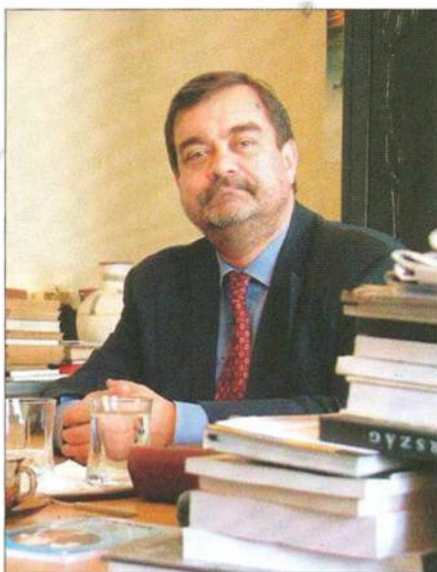
– Rețeta pare simplă: luați o oală de atracții, adăugați prețuri bune, servicii prompte. Se consumă la temperaturi potrivite, apa din bazin să fie caldă, berea rece și nu invers, vinul să fie vechi, nu însă și fața de masă sau mobilierul din camera de hotel. Drumurile să fie bune, recepționarul prietenos. Este bine ca stațiunea să nu fie departe și, nu în ultimul rând, oamenii să fie prietenoși, gazde bune. Dar hai să fim mai serioși! Este nevoie de tradiții în industria hotelieră, condiții geografice, culturale, economice favorabile. Un atu absolut necesar: imaginea pozitivă a țării pentru că produsul turistic este *greu vandabil* fără încredere. Bucătarul trebuie să fie talentat la marketing, să folosească materii prime de calitate, iar bucatele gustoase trebuie prezentate cu artă. Cam atât despre rețetă!

– Care este percepția maghiarilor vizavi de oferta turistică din România, cât de receptivi sunt ei la această ofertă? (care sunt principalele atracții pentru maghiari în România și de ce?)

– Oferta turistică românească este cunoscută, mai ales cea din Ardeal, dar, de exemplu, printre amatorii de pescuit Delta este și ea bine cunoscută și iubită sau, pentru cei care preferă hoinăreală prin munți, Retezatul este destinația mult dorită. Sunt foarte mulți cicliști care așteaptă oferte speciale de acest gen. Pentru mănăstirile din Moldova mulți trec munții și se întorc prin Cheile Bicazului. Marea Neagră, adică plajele, au fost și ele îndrăgite, dar actualmente există oferte mai avantajoase pe piața noastră.

– Dar percepția românească asupra ofertei turistice maghiare, ce preferă românii să viziteze în Ungaria?

– Românii vizitează Ungaria mai ales pentru posibilitățile de a petrece o vacanță

„Permiteți-mi să folosesc această ocazie spre a mulțumi turiștilor care ne-au vizitat, ne-a făcut plăcere să-i primim și îi așteptăm cu drag și altă dată să mai vină cu prieteni și mai mulți” – Gáspár Bíró, directorul Oficiului de Turism al Ungariei.

la o stațiune dotată cu aquaparc. Astfel de posibilități sunt foarte multe și nu departe de frontieră. La o distanță de numai câteva ore se găsesc mai multe zeci de orașe bine dotate cu ștranduri. Bucătăria nu este foarte diferită așa că se găsesc ușor felurile potrivite. Și aceia care trec numai prin țară se opresc pentru o zi sau, în general, mai multe, și astfel vizitează Budapesta și alte orașe. Sunt zeci de mii de turiști români care admiră frumusețile Budapestei participând la croaziera de noapte pe Dunăre. Dar sunt la fel de îndrăgite festivalurile culturale, de exemplu evenimentul *Sziget* sau *Marele premiu Formula 1*. Gastronomia și vinul au și ele evenimentele lor: vinul roșu denumit *sânge de taur* sau *aszú de Tokaj* sunt cunoscute de români.

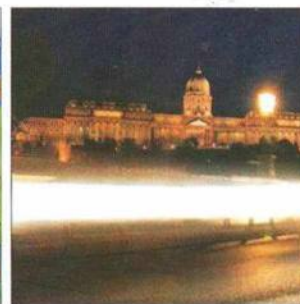
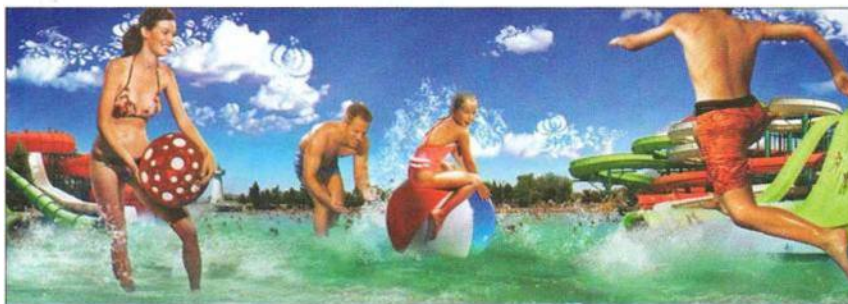
– În afară de festivalurile dedicate vinului, se practică în Ungaria așa-numitul turism vitivinicol? Adică, se pot petrece câteva zile la o cramă, participare eventual la cules?

– Aceste produse specifice sunt denumite *hungaricum* și au un rol în formarea imaginii produsului turistic. Oficiul Turistic are rolul de a promova evenimentele relevante pentru turism, circa 3.000, adică trei mii într-un an în țară. Începând din 2003 au fost organizate *Drumurile vinului*, cu participarea regiunilor viticole. Oficiul Turismului le promovează în țară și în străinătate, organizează degustări la târgurile la care participăm. Turoperatorii au diferite oferte legate de cultura viei și vinului care pot apărea în materialele de promovare.

– Balaton este una dintre destinațiile turistice faimoase ale Ungariei, care sunt rețetele de promovare pentru asemenea destinații?

– Lacul Balaton este una dintre principalele atracții turistice din Ungaria care realizează aproape un sfert din numărul nopților de cazare – cam 20 de milioane de nopți anual. Deci este o felie importantă a ofertei. Baza materială a fost modernizată, se construiesc și în prezent noi locuri de cazare, mai ales de categorii superioare. O atracție absolut nouă va fi circuitul *Balaton Ring*, unde în septembrie 2010 se va desfășura *Marele premiu moto al Ungariei*. Dar lacul va rămâne totuși locul preferat pentru familiile cu copii, pentru care este un loc ideal de odihnă și relaxare.

– Ce ne puteți spune despre Sziget (celebru în special pentru Festivalul de aici) ca destinație turistică? Ce rol joacă el în turismul

Mihail Gălățanu

— mihail.galatanu@revistafacara.ro

maghiar și cum e promovat?

— Pentru tineret, dar nu numai, festivalul Sziget este evenimentul de vârf al anului. Este o plăcere aproape de desăvârșită, un loc unde anul acesta au venit 384 de mii de vizitatori, și care se apropie de limită. Pentru că Sziget înseamnă insulă și, cu adevărat, festivalul este organizat pe o insulă a Dunării, nu departe de centrul orașului. Și dacă m-ați întrebat, noi nu subvenționăm evenimentul, îl promovăm, ca și pe celelalte care au un folos turistic. Reprezentanțele noastre, 20 la număr, atrag atenția celor interesați, posibili turiști, la toate mișcările care pot interesa un vizitator.

— Cum se vede România de la Budapesta ca destinație turistică?

— Pentru un turist maghiar, România poate oferi ceea ce nu se găsește în Ungaria: munți, schi, mare, o cultură care nu este foarte diferită, dar totuși este puțin altfel și, din acest motiv, pare interesantă. Aproape toată lumea a auzit de ciorbă și mămăligă, de păstrăvi prăjiți, de Castelul Peleş. Dar la fel a auzit și de autostrada care ar fi bine să intre în circulație pentru că dorim să venim cât mai mulți să vizităm țara dumneavoastră minunată.

— MALEV este linia aeriană națională a Ungariei, cât de implicată este această companie în ceea ce privește turismul înspre Ungaria și dinspre Ungaria în România?

— MALEV se confruntă cu aceleași probleme ca și celelalte linii aeriene naționale din lume: criza globală nu poate fi depășită ușor. Are un rol primordial în ceea ce privește turismul din Europa occidentală, de nord și din Rusia, dar mai puțin din România. Turiștii din țara dv. sosesc pe cale rutieră, aproape toți. Suntem pregătiți să-i primim, Ungaria prin poziția sa geografică centrală este obișnuită cu „drumeții” care vin la noi, avem aproape 40 de milioane de intrări anual, din care peste un sfert sunt turiști, care petrec cel puțin o noapte la noi.

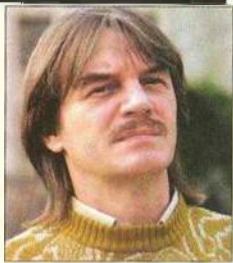
Text: Alice-Claudia Gherman

Info: arhiva Gáspár Bíró

Prima dezamăgire

Am mai scris despre asta, despre sport, adicătealea, despre fotbal și despre națională, dar, uite, nu mă lecuiesc, „marquezu” din mine își scoate capu’, asta pe lângă mayflowerul mamei lui, aș vrea să spun că, de unde l-am așteptat pe răzvan lucescu cu brațele deschise, considerând că fantele (valetul de treflă?) al domnului piți va fi fost expirat, am ajuns la vorba românului al dăn urmă, sper să nu paț aidoma și cu stoichiță dă becali, care vinde doar piei dă cloșcă, potcoave de cai morți — și de potcovit purecii cu nouăzeci și nouă dă ocale — că schimbarea antrenorilor, bucuria chibiților, ei bine, de schimbat, piți trebuia schimbat, fiindcă, de, ratase obiectivul, corect, nimic de zis, iar răzvan lucescu părea chiar să fie o soluție, când, ce să vezi? răzvan lucescu ne întoarce în timp, cu câteva zeci de ani, temporizând, așa, ca pe vremuri — și avansând către neant cu pase laterale, semnul slăbiciunii și al bluesurilor de fugă, altfel, ne gândim, de ce emerich jenei a avut momentul de glorie la 47 de ani, iar mircea lucescu la vreo șaizeci și cinci bătuti pe muchie, hait? sigur, o să îmi spuneți, meciul cu austria e prima dezamăgire, da, da, dar după prima mi-e teamă că urmează a doua, ce am văzut, ca un scenariu în mic acum, tare mi-e că va urma, la scară macro, și mai târziu, dovadă că România nu poate fi schimbată decât, ca soartă, de un mare jucător, și cam așa a fost, dobrin, dembrowschi, balaci, dimitru, hagi, adrian ilie, și tot așa am valsat noi prin calificări, iar dacă nu am avut parte de unul, chiar că am rămas pe acasă, asta-i viața, iar chiar de are să ne califice, pe acolo, pe la europene, cu valsul ăsta de familie, răzvanel chiar o să ne ducă din apărare-n apărare, din zero-n zero, în zero-zero, deci, ca să fiu mai clar, ce nu îmi place mie la „noua” națională e chiar CONCEPTIA, STILUL DE JOC, STRATEGIA, iar dacă ar mai trebui să numesc ceva ce nu-mi place niam, aceea este aria/baza de selecție, care este, cam ca și la piți, șchioapă, adică, buun, ăla nu îi vedea pe alții, dar nici răzvan-fiul tatii nu îi vede pe COSTEA, SZEPSI, OGĂRARU, VICTORAȘ IACOB, CLAUDIU NICULESCU, nu îi vede nici ca rezerve pe DICĂ, dom’le, care, orice s-ar dzice, chiar e jucător, e capabil să rezolve, uneori, un meci, iar mai apoi ne plângem de linia mediană, că pe cociș, de îl luă unul, îl aruncă altul, da-da, ăsta, răzvan, îi luă pe alții, rău e că fiecare îi ia pe cei pe care îi știe, personal chiar, iar din păcate & din nefericire, răzvan lucescu îi cam știe pe prea puțini, vișinii ori stegari, nu se uită nici în curte la dinamo, nici la steaua, nici la craiova, bănel, șchiop cum e el la tehnică, tocmai, vere, iaca dădu un gol brazilian, ce să-i faci, echipa națională pare să se scufunde în mediocritate nu prea aurită, bōlōnī, sārmanul, măcar recunoștea CĂ NU ȘTIE, făcea TRIALURI, dar răzvan e prea inteligent, le știe pe toate, nu are nevoie de TRIALURI, ca să mai cunoască și să mai încerce jucători, iar dacă mă gândesc bine, și noi am putea face trialuri de antrenori de națională, tot am mai găsi vo zece păn țara asta, nu-i așa? încă două lucruri ar fi de zis, mai întâi, unul: că șefii de cluburi, de la dinamo sau de la steaua, chiar au dreptatea lor, când zic că, dacă tot sunt cluburi-fanion, ar trebui să fie luate în calcul pentru a da jucători la națională, iar, al doilea, de ordin mai mult ISTORIC: de fiecare dată când a mers pe osatura unui club, naționala a reușit mai mult, fie că e vorba de steaua, craiova, dinamo ori (chiar), în parte, corvinul, aici intrând în discuție și omogenitatea lotului, relațiile de joc între componenți; cine știe, dar poate ne-am înșelat, și astfel lăsăm către răzvan lucescu plăcerea de a ne contrazice, prin joc și prin rezultate, deși, mai mult de o calificare la europene nu avem curajul de a spera de la el...

Tudor Călin Zarojanu

Există viață după politică?

Pare destul de evident că zilele astea, săptămânile astea, vom asista la sfârșitul politicii românești post-decembriste.

La orele de istorie ante-decembriste învățăm că – de vreme ce statul este un concept datat, care a apărut la un moment dat – e normal să și dispară la un alt moment. Trec peste faptul că acest principiu era o pe cât de elegantă pe atât de involuntară reverență făcută lui Dumnezeu, singurul care n-a apărut la un moment dat. Pe de altă parte, n-aș zice că actuala globalizare contrazice ideea dispariției viitoare a statelor.

În atare condiții, de ce n-ar fi valabil și pentru politică? Oamenii de Neanderthal nu se constituiau în partide, nu votau nimic și nici măcar n-aveau monarhi. Și chiar dacă sfârșitul politicii nu se întrevede pe plan mondial, el se arată tot mai probabil – dar și mai oportun – pe plaiurile mioritice.

Într-un fel, s-a și terminat. Căci despre ce vorbim? Despre doctrine, poate? Mai țineți minte Platformele-Program ale anilor '90 și '92? Ziariștii le vânau, le disecau și le luau la mișto – dar măcar existau, fie ele și caraghioase pe alocuri! Când ați auzit ultima oară despre platforma ideologică a

unui partid, făcută publică sub orice formă (căci între timp s-a inventat și internetul)?

Vorbim despre dreapta, stânga și centru? În Codul rutier, poate... Nici n-are rost să dezvolt subiectul.

Vorbim despre apartenența politicianilor la anumite zone ale scenei? Hai, poate nu neapărat din punct de vedere doctrinar, dar măcar ca familie, amicitie, fie și inerie? Nu, căci aproape oricare dintre ei poate fi mâine în oricare dintre partide, inclusiv și în special unul pe care-l înjură azi la greu. Urmând să explice în ce cloacă a trăit (de ce?) până acum.

Conform dicționarilor, politica este „știința și practica de guvernare a unui stat; sferă de activitate social-istorică ce cuprinde relațiile, orientările și manifestările care apar între partide, între categorii și grupuri sociale, între popoare etc. în legătură cu promovarea intereselor lor, în lupta pentru putere etc.; orientare, activitate, acțiune a unui partid, a unor grupuri sociale, a puterii de stat etc. în domeniul conducerii treburilor interne și externe; ideologie care reflectă această orientare, activitate, acțiune. A face politică = a lua parte în

mod activ la discutarea și rezolvarea treburilor statului”.

Vă sună ceva cunoscut? Poate doar „lupta pentru putere” – deși deseori ai impresia că oamenii ăștia nici nu știu pentru ce luptă și există categoric cel puțin un partid care preferă să fie veșnic în opoziție. Și „discutarea” – dacă discuții sunt alea. Dar „știința”, „orientare”, „ideologie” sau „în mod activ” sunt din alt film.

Bun. De fapt nu e nici o dramă. Ba chiar ar fi minunat dacă s-ar oficializa. N-ar fi oare mult mai bine decât oricând în acești 20 de ani dumasieni dacă parlamentarii, miniștrii și ceilalți care ne conduc ar avea calitatea oficială și exclusivă de **administator**? (Unii dintre) noi îi alegem (cum îi alegem...), ei **încearcă să rezolve** niște probleme. NU sunt politicieni, NU pretind că au o doctrină, NU așteptăm de la ei îndeplinirea unor promisiuni electorale și, mai ales, **NU vin la televizor să ne spună părerile lor. Pentru că părerile lor NU ne interesează.** Ne interesează numai ceea ce fac, dacă fac.

N-ar fi frumos? Și sigur mult mai cinstit.

Ascensiune

Deschiderea anului școlar a atras mai puțini politicieni decât de regulă, pentru simplul motiv că sindicatele au recomandat școlilor să-i descu-rajeze, într-un moment social-economic atât de prost. Unii, însă, precum primarul Constanței, Radu Mazăre, nu se lasă așa ușor ușiți. El a apărut la *Liceul Mihai Eminescu* în ținuta din imagine, explicând elevilor că l-a chinuit școala, dar a învățat pentru a nu ajunge „un nătărău”. „Dacă nu învățăm nu era bine. **Nu puteam să mai am mașinuțe.** Așa, dacă am învățat, vezi cum m-am făcut mare?”. Păi, vedem. Poate să nu fi învățat totuși destul?

Analiză

Liderul al-Qaeda, Osama bin Laden, a reapărut (audio), pentru a transmite americanilor, opt ani după 11 septembrie 2001, mesajul de a determina administrația SUA să oprească războaiele din Irak și Afganistan. Din Irak americanii sunt în plin proces de retragere și unii irakieni omoară, în atentate, alți irakieni – dar poate Osama n-a aflat. Pe de altă parte, „analistii” au stabilit că liderul terorist „pare un om slăbit, tracasat și care caută o porțiță de ieșire”. Ieșire din ce? Oare își închipuie cineva că are vreo problemă de orice fel? Cât despre americani, ei au comemorat 9/11 trăgând într-o bărcuță de pe Potomac într-un „exercițiu de antrenament”. No comment.

Autoritate

Poate vă amintiți, au fost alegeri europarlamentare. Și au fost și suspiciuni de fraudă. Mai exact, de vot multiplu. Ministrul de Interne, Dan Nica, a promis atunci că-i prinde. Și i-a prins. Sunt mulți. Fix 3.039. Dacă o fi votat fiecare măcar de două ori, bate spre procentul de prezentare la urne. Ministrul a anunțat acum că toți au gata dosarele penale, dar nu-i poate trimite în judecată pentru că nu are originalele listelor, acestea fiind blocate de Autoritatea Electorală Permanentă. E tare. Al, și ce se întâmplă cu rezultatele votului astfel fraudat? Păi, nimic.

Aprecieri

Legendarul Opel a fost cumpărat de către firma canadiană Magna, asociată cu banca rusă Sberbank. Premierul rus Vladimir Putin a salutat momentul, declarând: „În mod clar, nu este un eveniment la nivel mondial, dar este o evoluție pozitivă. La urma urmei, poate fi primul pas spre o integrare reală a economiei europene”. Ce deducem noi de aici? 1. Că până acum nu s-a prea integrat ceva pe undeva; 2. Că primul pas spre o integrare reală a economiei europene în mod clar nu e un eveniment mondial. După lecțiile de politică, antiterorism și arte marțiale, țarul de la Kremlin ne-a oferit și o lecție de economie mondială.

Alternativă

După Paris, Lyon sau Copenhaga (lista e mult mai lungă), capitala Irlandei, Dublin, a intrat pe lista orașelor europene care au introdus serviciul public de biciclete. Finanțat de către compania franceză de publicitate JC Decaux, el are momentan 40 de stații, situate în zona centrală a orașului, și 450 de biciclete, dar este sigur că se va extinde. Sistemul este gratuit: ai nevoie de o deplasare rapidă (ori numai o plimbare), fără poluare, fără ambuteiaje, fără nervi și cu beneficii pentru sănătate? Vii în stație, iei o bicicletă, te duci unde vrei și la sfârșit ai bunul simț (ei au) s-o pui tot într-o stație.

Au!

Sanitas a anunțat că și medicii vor intra în greva generală din 5 octombrie. Cum, prin lege, breasla trebuie să asigure 30% din activitate, urgențele vor fi asigurate de... cei care nu sunt membri ai federației sindicale! Pare un

fel de răzbunare: „N-ați vrut în sindicat? Munciți!” Motivul unei decizii atât de radicale? Asumarea răspunderii, de către Guvern, pe trei legi, printre care cea a salarizării unice, unde sindicatele n-au fost de acord cu coeficienții. Firește, persoanele împotriva cărora e declanșat procesul vor fi foarte afectate, știut fiind că nu se tratează decât în România. Nu ca noi, restul.

Basil Ștefan

De doi bani speranță

Mie unul, estimarea oficială, din moment ce a fost făcută publică de președintele Traian Băsescu, precum că octombrie ar putea fi prima lună de revenire a economiei românești la plus, după luni întregi de „creștere negativă” (eufemism aberant, dar care se poartă, pentru criză sau recesiune), nu mi-a produs, sincer vorbind, nici o zvăcnire de inimă. Motivul? Anunțată în plină campanie electorală, această estimare mi se pare de un optimism programatic foarte evident. Mai ales după evaluarea coincidentă a celor mai competente foruri (Ministerul de Finanțe, BNR, experții FMI), conform căreia țara noastră va încheia anul economic curent cu o scădere de circa 8% a PIB, chiar și un plus infim, de o câțime de procent, sau o „creștere zero” îmi apar ca un obiectiv imposibil de atins în prezent. Și chiar dacă acest plus infim s-ar realiza, el ar fi considerat cu totul insuficient și neconvingător de către alegători. Așa încât oricare dintre pretendenții, din tabăra coaliției PDL-PSD, la Palatul Cotroceni, ar fi prost inspirat dacă ar avea de gând să facă uz de indicii economici în campania electorală. Doar candidații partidelor de opoziție sau independenți ar putea aștepta un câștig din această direcție care, indiscutabil, le oferă multe posibilități de atac. E limpede că un plus de PIB de 0,1-0,2% în octombrie nu ar convin-

ge pe nimeni de succesul politicii economice a guvernului actual, când e stabilit că 2009 se va încheia cu o pierdere economică de opt procente, care va înghiți total creșterea obținută anul trecut de blamata guvernare Tăriceanu. Alegătorii mai avizați știu, de fapt, că nici în economie cu o floare nu se face primăvară și că în toată lumea experții consideră recesiunea ca fiind încheiată numai după înregistrarea unui întreg trimestru de creștere economică. Geaba creștere minoră în octombrie, așadar, dacă noiembrie și decembrie vor aduce o recădere brutală a indicatorilor PIB.

Oricum, ieșirea din această criză va mai dura – și la noi, și aiurea. Vom mai avea de așteptat, nu știm cât, ci, poate, doar aproximativ până când anume toate, sau mai toate marile țări occidentale, de care de câțiva ani ne-am legat destinele și din punct de vedere instituțional, vor fi depășit criza și ne vor trage (sau atrage) și pe noi după ele, ca o locomotivă sau ca un magnet. Fiindcă așa cum nu a putut evita de una singură efectele crizei mondiale, fiind mai degrabă o inocentă victimă colaterală a acesteia, România nu va putea nici ieși din criză de una singură, ci numai împreună cu țările NATO și UE. Iar acestea se confruntă și ele cu probleme extrem de dificile, căci criza mondială actuală se deosebește mult de cele anterioare de

dată mai recentă (Asia de Est, America Latină etc.) prin faptul că nu s-a declanșat și nu a lovit mai întâi și foarte puternic țările emergente, dintre care unele (China, Brazilia, India, Indonezia etc.) abia dacă au simțit efectele crizei, ci statele dezvoltate, începând cu prima economie a lumii, Statele Unite. Amănunt care va face, foarte probabil, ca și relansarea economică la nivel mondial să fie acum mai dificilă și mai anevoioasă, resursele imense ale Statelor Unite, care au fost atât de vitale în refacerea Europei Occidentale (prin Planul Marshall) după al Doilea Război Mondial, sau a Europei Centrale și de Est, după încheierea Războiului Rece, fiind disponibile acum în primul rând, cum e și firesc, pentru propria redresare. Or, repunerea pe picioare a economiei americane a necesitat sume exorbitante, cifrate la multe trilioane (altfel spus: mii de miliarde!) de dolari, respectiv echivalentul a numeroase programe de dimensiunea Planului Marshall, fără ca președintele Obama să poată anunța ieșirea din recesiune. Concluzia rândurilor de mai sus ar fi că și guvernul nostru ar trebui să fie mai precaut cu predicțiile privind reluarea creșterii economice înainte ca aceasta să devină fapt împlinit după toate criteriile științei economice, altfel ar putea fi suspecți de dorința de a suscita de doi bani speranță.

Yakimono

rafinamentul bucătăriei japoneze

Unde ieșim? Mereu apare întrebarea asta printre prieteni și cunoscuți. Un prânz de afaceri, o cină în doi, o masă cu prietenii, dar unde? Ce ar fi să încercăm și ceva mai exotic, mai ieșit din tipare? Care să rămână o amintire plăcută pentru papilele gustative, un loc unde să îți placă să revii. Și neapărat ceva sănătos, fără prăjeli inutile, fără sosuri greoaie sau grăsimi! O opțiune ar fi mâncarea japoneză. Sau cea thailandeză? Sunt cel puțin șapte restaurante cu specific japonez în București. Adică oarece ofertă ar exista. Dar dacă vreți să aflați ce gust au Japonia și Thailanda la un loc, restaurantul **Yakimono** este alegerea perfectă.

Pentru că Japonia e prea departe ca să mergeți până acolo și să testați rafinamentul ei culinar, aflați că o părticică din ea s-a mutat la București, chiar la

JW Marriott Grand Hotel, în aripa dreaptă, sub numele **Yakimono**.

Restaurantul s-a deschis în ianuarie 2008 sub brandul internațional **Yakimono**, brand care a fost cotelat la nivel internațional de către *The American Academy of Hospitality Sciences* cu *Five Diamond Stars* și are „rude” în Israel și Rusia. Rafinamentul, bunul gust, luxul și eleganța sunt cuvintele care descriu această locație de cinci stele. De altfel **Yakimono** este frecventat de politicieni, reprezentanți ai ambasadelor, oameni de afaceri și *VIP* străine ori autohtone.

Deschis de la orele 12.00 la 23.30 când se ia ultima comandă, restaurantul este ideal pentru întâlnirile de afaceri sau petrecerile de firmă, întâlnirile *corporate*, dar și pentru un prânz ori o cină în doi. La dispoziția clienților sunt: două saloane *VIP* cu 8 și 12 locuri, un salon mare de 60 de locuri și unul pentru *teppanyaki* de 19 locuri, plus o terasă în stil japonez, afară. Mai mult decât atât, **Yakimono** nu are doar specific japonez ci și thailandez. Sub bagheta maestrului bucătar Amirut Poosung se pregătesc alături de preparatele tradiționale japoneze – *sushi*, *tep-*

Din meniul thai vă recomandăm să încercați Kung Pad Pet – 42 de lei (creveți cu legume, broccoli, conopidă, sos de pește, lapte de cocos și chilli). Băuturile la Yakimono sunt cele clasice internaționale (digestive, vinuri) plus sake – 44 lei (rece sau fierbinte) și bere japoneză Sappoo, Kirin sau Asachi – 25 lei/330 ml.

decorat ici și colo cu elemente de simbolistică japoneză, în alb, negru sau tonuri de gri. Decorul este creat de Josh Hefetz, un arhitect israelian care semnează decorurile la toate restaurantele brandului. Personalul locației este amabil, dar nu agasant, oferind servicii de înaltă calitate.

Dar, ca în orice restaurant, la **Yakimono** mergi în primul rând să servești masa, iar la acest capitol atracția principală o constituie salonul *teppanyaki* unde bucătarii pregătesc în fața ta meniul pe care l-ai cerut. Dar ce spun *il pregătesc*, e un adevărat show care merită urmărit cu atenție și de care trebuie să te bucuri ca un copil.

Nu că ai avea vreo șansă să încerci și tu acasă, dar măcar să știi câte ceva despre ceea ce mănânci. Bucătăria japoneză folosește mult sos de soia, oțet de orez, ginger murat, *wasabi powder* și *thashimoto* (bază specială pentru supe), homari sau languste. Bucătăria thailandeză utilizează mult curry roșu sau verde, pasta tamarin, coriandrul, tăieței de fasole sau

orez și așa-numiții *raiseflakes* (pătrățele de orez). Și dacă tot am pomenit de mâncare, atunci e bine să vă spun că meniul la **Yakimono** este unul foarte bogat și variat, la prețuri de cinci stele, dar... delicios! Încercați *Sakana Usuzuki* (pește crud: ton, somon și pește alb feliate potrivit – e o adevărată artă să tai peștele în bucătăria japoneză – servite cu sos specific, pe gheață), costă 78 de lei. Gustați din *Salmon Wasabi Special* (rulouri de pește învelite în somon proaspăt cu creveți *tempura* și sos *wasabi*) – 80 de lei. La aperitive calde puteți servi *Maguro Pepper* (ton roșu trecut prin tigaie, servit cu felii de lămâie și sos de piper). Și nu ratați *Black Cod*! Este specialitatea casei, un cod negru marinat în sos *miso* și gătit la cuptor, delicios de fraged, costă 124 lei porția. Dacă sunteți unul dintre clienții fideli ai restaurantului s-ar putea să aveți parte de surprize plăcute, bucătarii fac diverse propuneri delicioase clienților.

panyaki și *hot kitchen* – și numeroase preparate *thai*. **Yakimono** este, de altfel, singurul restaurant bucureștean care are meniu thailandez.

Că japonezii au un mod de viață simplu se reflectă în designul interior al restaurantului **Yakimono**. Nu veți găsi o beție de culori, așa cum multe restaurante sunt decorate, nu veți găsi mobilier sofisticat și mult prea bogat ornamentat, ci veți descoperi un restaurant în stil minimalist, sobru, cu mobilier din lemn masiv,

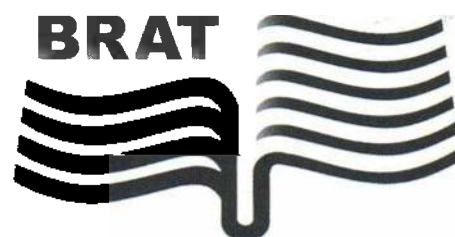
Text și foto: **Alice Claudia Gherman**

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

FLACĂRA

www.brat.ro

Sharm el-Sheikh, paradisul scufundătorilor

Pentru câteva momente privirea îți este cucerită de priveliștea deșertului fără sfârșit, de plajele cu nisip alb în contrast cu apele albastre, de cristal... Cosmopolitul Sharm este locul potrivit pentru distracție și incursiuni acvatice când în România sunt 20°C!

Se spune că Sharm el-Sheikh este Mecca scufundătorilor, pe drept cuvânt! Acolo unde apele se mândresc cu plante exotice și vapoare eșuate, expuse pe fundalul mării, locul este împânzit de iubitorii sporturilor nautice.

Iar dacă scufundările nu sunt chiar punctul tău forte, la suprafața apei ai câteva alternative chiar tentante. *Wind-surfing*-ul este pentru cei cu spirit de aventură, hidrobicicleta pentru iubitorii de distracție, iar vaporul cu podea transparentă a devenit chiar un *must* dacă vrei să experimentezi Sharm-ul de la suprafața apei.

Vacanțele în „Orașul Păcii” îți dau gustul culturii egiptene, deși Piramidele și orașul Cairo sunt la câteva sute de mile depărtare. Din Sharm poți lua o caleașcă, trasă de cămilă, care te va conduce într-un sat beduin și chiar la muntele Sinai, unde Moise a primit cele 10 porunci. De pe vârful muntelui vei avea o priveliște încântătoare asupra răsăritului. Iar

noaptea, Sharm-ul freacă de viață: cazinourile, cluburile, parfumul mirodeniilor și vestita *sisha* sunt vedetele locului.

Nu oriunde ai posibilitatea să înoti alături de delfini, peștele înger sau peștele fluture, iar dacă vrei mai mult poți opta pentru cursuri de *snorkelling* sau *scuba-diving*. Acestea se fac în special în Parcul Național Marin Ras Mohammed sau lângă epava *Thistlegorm*.

Pentru o aventură pe cînste, gustă din specificul fiecărui recif de coral și admiră expozițiile navale!

● **Pinky Wall** – un zid pentru scufundări, denumit după coralul *Alcyonarian* de culoare roz. Cel mai potrivit moment pentru *snorkelling* în locul împânzit de corali moi este noaptea când asisti la un adevărat spectacol al vieții marine.

● **Paradise** – Chiar în fața hotelului *Royal Paradise* pătrunzi în raiul scufundărilor printre blocuri și tumuri de coral. Aceste sculpturi de corali sunt locuite de

pești-napoleon, papagal sau fluture. În apa albastră, te împrietenești cât ai zice pește cu tonul și codul, dar și cu țestoasele și pisicile de mare. Vizibilitatea este foarte bună, iar pozele sunt chiar reușite.

● **Vasul Yolanda** nu era plin cu aur și argint atunci când s-a scufundat, ci avea o colecție impresionantă de căzi care, în timp, au devenit parte a vieții marine și una dintre cele mai moderne expoziții de artă.

● **Carnatic** este vasul care s-a scufundat în 1869 după ce a pătruns într-un recif de corali. Și nu s-a scufundat oricum, ci împreună cu mii de sticle de vin și cu o comoară de aur, care încă nu a fost descoperită, ceea ce face scufundarea și mai captivantă.

Ziua lenevești pe plaja *Tarrezina* în timp ce savurezi un cocktail exotic în ritm... *house*! Seara, vestita stațiune egipteană se transformă într-o adevărată mare de lumini și oameni în căutare de magazine, cazinouri sau cafele unde pot bea un ceai sau o cafea tradițională. Atmosfera locului te va face să cedezi asalturilor animatorilor și să te tolănești între pernele unei cafele. Și, ca să fii de-al casei, nu-l refuza pe Aladin cel simpatic și încearcă *shisha*, vestita narghilea, cu aromă de cireș sau de măr. Dacă încă nu e trecut de miezul nopții și ai chef de o plimbare, poți merge la țărmul mării, pe o alee special amenajată, mărginită de leandri, de unde admiri valurile mării. După care te poți retrage în *Havana Club* pentru mișcări *salsa*, pe care le poți exersa și în drum spre *El Fanar* – clubul în aer liber, aflat pe țărmul mării, unde dansezi sub cerul înstelat, chiar lângă Marea Roșie, iluminată de luminile clubului. Merită să rămâi până la final pentru a savura spectacolul de comedie muzicală.

Snorkelling
— incursiunea
marină

Na'ama Bay
— centrul
distracției

Delicatese
cu Sharm

Idei de vacanță

Farmecul Sharm El Sheikh-ului sunt cafelele și restaurantele de pe faleză, decorate în cel mai genuin stil oriental și unde se pot servi diferite feluri de mâncare atât tradițională cât și din bucătăria internațională. Merită să încerci *tahina* (un sos alb picant care se mănâncă cu orice preparat din carne sau salate), *ful* (un fel de fasole cu boabe maron, preparată în mai multe feluri și cu diferite condimente), *falafel* sau *ta'ameya* (chifteluțe delicioase dintr-un amestec special cu soia) care se servesc cel mai adesea cu *torshy* (un melanj de legume picante). Și la final comandă deserturile cu nucă și alune, însiropate cu miere.

● O scufundare în apele Mării Roșii este atent supravegheată și totul se desfășoară în deplină securitate. Dacă apelezi la un centru care organizează cursuri de *snorkelling* contribui cu bani pentru dezvoltarea Centrului de medicină hiperbarică (folosirea oxigenului la un nivel mai mare decât presiunea atmosferică) din Sharm el-Sheikh.

● Vizitează *Ras Mohammed*! Poți lua vaporășul sau poți face o excursie submarină spre acest Parc Național unde Marea Roșie își va etala frumusețea.

● Din programul tău nu trebuie să lipsească vizita la Mănăstirea Sf. Ecaterina; vei pătrunde fără încălțări în paraclisul lăcașului de cult unde monahii spun că Moise a vorbit cu Dumnezeu.

● Nu poți să refuzi obișnuitul pahar de *karkade*, o băutură tradițională, parfumată, din flori de hibiscus, cu care ești tratat în fiecare magazin, în semn al ospitalității.

● Pentru amintiri din Sharm, mergi la cumpărături în *Fantasia*, centrul comercial aflat în apropiere de Na'ama Bay. Vei avea impresia că pătrunzi într-un uriaș castel de sultan, cu o arhitectură ce-ți încântă privirea. Înăuntru vei găsi o mulțime de magazine, restaurante și baruri, toate într-o atmosferă cât se poate de plăcută.

text: Steluța Năstase, www.besttourism.ro

Cele mai bune oferte:

Cocktail Holidays

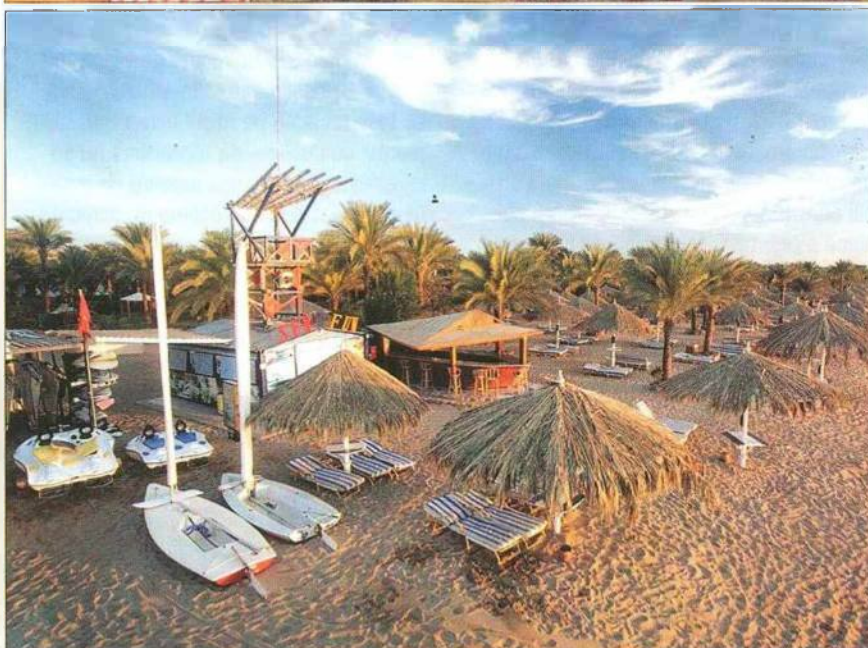
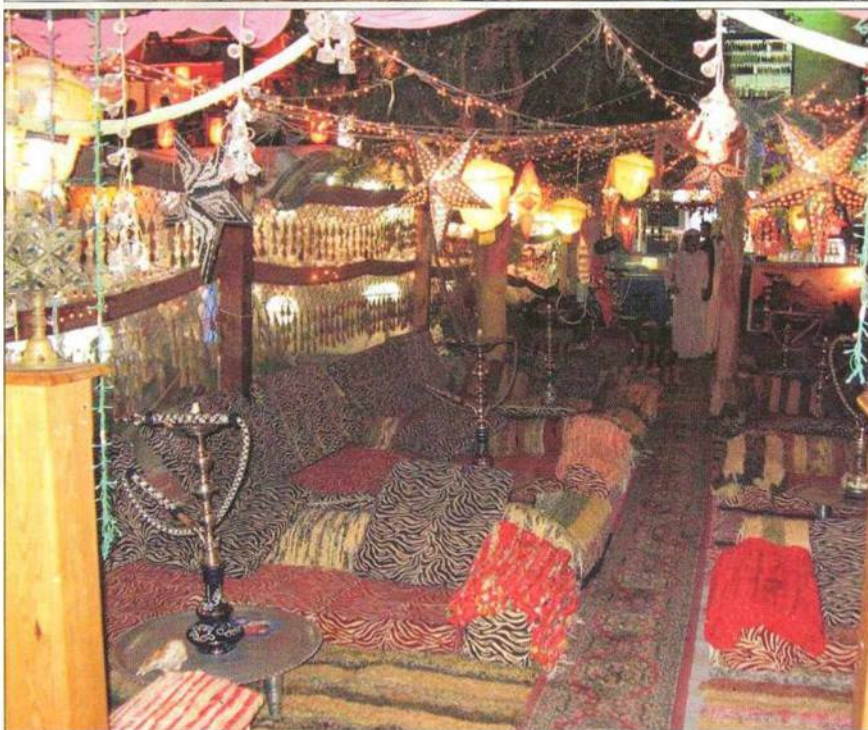
www.cocktailholidays.ro, tel.: 021 317 84 58

● Sharm el-Sheikh, Na'ama Bay, Hotel **Norla Resort 4*** – de la 459 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Prompt Service Travel

www.promptservice.ro, tel.: 021 317 84 59

● Sharm el-Sheikh, Na'ama Bay, Hotel **Renaissance Golden View Beach 5*** – de la 531 de euro/pers., transferuri, 7 nopți cazare cu mic dejun, asistență turistică.

„Patologia prostatei afectează 51% dintre bărbații de peste 60 de ani”

Atât de multe simpozioane și conferințe de presă în domeniul urologiei!

Mai era nevoie de o săptămână dedicată urologiei? Asociația Europeană de Urologie și Asociația Română de Urologie au răspuns cu „da” la această întrebare și, drept urmare, au organizat acest eveniment dezbătând patologia urinară la bărbat. Medicii: Marcian Manu, Cristian Surcel și Sebastian Voinea au readus în atenția publicului și a presei toate problemele legate de hiperplazia benignă (necanceroasă) a prostatei, cancerul de prostată și disfuncția erectilă.

Patologia prostatică reprezintă la nivel mondial o problemă de sănătate publică. Incidența bolilor prostatei afectează un procent de 80% din populația masculină aflată în decada opt de viață. La bărbatul tânăr însă predomină afecțiunile inflamatorii (prostatitele), care afectează 40% din populația sub 50 de ani. Din nefericire, simptomatologia în cazul afecțiunilor prostatei, ne atrag atenția medicii, este asemănătoare atât în cazul hiperplaziei benigne a prostatei, cât și în cazul cancerului de prostată sau prostatitei. Manifestările sunt: urinări frecvente, efort micțional, jet urinar slab, evacuare vezicală incompletă, imposibilitatea urinării, nevoia urinării de mai multe ori în timpul nopții etc. Toate aceste simptome determină pacientul să se adreseze medicului, dar nici unul dintre acestea nu precizează diagnosticul corect. Un examen fizic, însoțit obligatoriu de tușeu rectal, ecografie prostatică și determinarea antigenului specific prostatic – PSA – sunt câteva dintre metodele de investigare pentru a stabili adevăratul diagnostic. Hiperplazia benignă a prostatei HBP (mărirea în volum a prostatei care însă nu înseamnă cancer) afectează 51% dintre bărbații între 60 și 69 de ani, netratată la timp poate duce la insuficiență renală și în cele din urmă la deces. „Metodele de tratament ale acestei afecțiuni – a precizat conf. dr. Marcian Manu în cadrul conferinței – supravegheare în permanență în cazurile mai puțin avansate ale bolii, urmează tratamentul medicamentos cu medicamente din grupa α -1 blocantele; dintre care cel mai eficient este Dutasterid care diminuează volumul prostatei după șase luni de trata-

ment, iar pentru cazurile avansate de boală se recurge la metodele chirurgicale. Mai mult, el reduce cu 30% și apariția cancerului de prostată. Pe lângă metodele clasice de intervenție chirurgicală mai există o serie de metode neconvenționale precum: dilatarea prostatică, hipertermia cu microunde și metoda cu laser denumită UROBEAM.” Medicul Manu a insistat pe controlul urologic anual pe care trebuie să și-l facă bărbații peste 55 de ani pentru a preveni complicațiile HBP. De asemenea, prof. dr. Ionel Sinescu, șeful Clinicii de Chirurgie Urologică și Transplant Renal din cadrul Spitalului Clinic Fundeni a ținut să insiste pe ideea că în cazul afecțiunilor prostatei trebuie neapărat mers la medic și nu făcută doar automedicație cu suplimente alimentare cărora li se face reclamă pe micul ecran. „Tratamentul cu suplimente alimentare nu se regăsește în schemele noastre de tratament, acest gen de suplimente alimentare constituind mai mult o speculație. Optimismul exagerat al reclamelor discreditează adesea pacienții să se adreseze medicului urolog, ceea ce este foarte grav.”

La rândul său, medicul Cristian Surcel a atras atenția asupra cancerului de prostată, care este cel mai frecvent cancer la bărbații de peste 60 de ani, după cel pulmonar. Acest tip de cancer are o componentă genetică (riscul apariției sale fiind de două ori mai mare la persoanele care au avut rude de gradul I cu cancer de prostată și de cinci până la unsprezece

ori mai mare dacă mai multe rude din familie au avut această afecțiune), una hormonală – apare un dezechilibru între hormonii androgeni și estrogeni, plus una alimentară (grăsimile animale, condimentele, fumatul, alcoolul pot determina apariția cancerului de prostată). „Orice bărbat peste 45 de ani trebuie să beneficieze de un tușeu rectal pentru a vedea dacă nu cumva dezvoltă o tumoră. Stabilirea naturii tumorii –

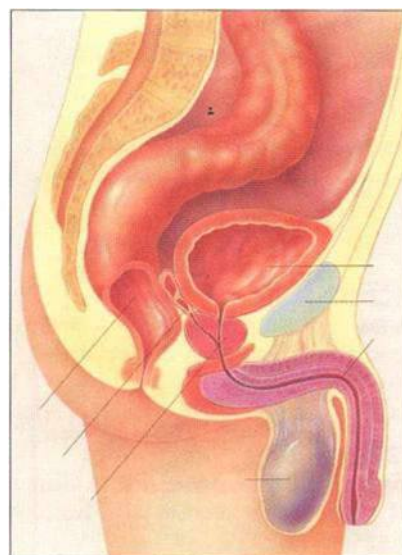
malignă sau benignă – se face cel mai exact prin biopsie”, a mai precizat dr. Cristian Surcel.

O a treia temă abordată la Săptămâna Urologiei a fost disfuncția erectilă, care afectează atât de mult viața sexuală a bărbatului și, în general, viața de cuplu. Statisticile arată că unul din zece bărbați suferă în lume de disfuncție erectilă – DE. Contrar a ceea ce s-a crezut până acum, DE este determinată nu atât de factori psihogeni (20% din cazuri) cât de cauze organice precum: diabet, afecțiuni ale prostatei, hipertensiune arterială, boli de inimă etc. Factorii de risc ai apariției afecțiunii sunt: fumatul, obezitatea, sedentarismul, excesul de alcool ș.a.m.d. S-a dovedit că DE apare cu câțiva ani înainte de apariția

problemelor cardiace (datorită îngustării arterelor inimii) și reprezintă un semnal de alarmă timpuriu pentru bolile de inimă. Deși tratabilă, doar 10% dintre bărbați se adresează medicului și urmează un tratament corespunzător. Profesorul Ionel Sinescu a insistat asupra necesității consultării unui medic urolog de către pacienții cu disfuncție erectilă pentru a li se administra un tratament corespunzător.

Text: Alice-Claudia Gherman

Possibilitățile de tratament în cazul disfuncției erectile sunt:
medicamentele sub formă de tablete, exerciții ale musculaturii planșeului pelvin, tratamentul injectabil/uretral, pompa cu vacuum sau proteza peniană. Toate aceste tratamente trebuie făcute sub supravegherea urologului.

Lumea întreagă în 2 ore,
aceeași lume. altă perspectivă.

6! vine presa!

cu Livia Dilă și Mbela Nzuzi

luni - joi ora 18.00.

bi

aceeași lume. altă perspectivă.

Autocarul a ajuns. Suntem vreo douăzeci sau treizeci de oameni. Ghenadie Bobeică, administrator la **WineRo S.R.L** (firmă înființată, în 2006, în România, de nucleul grupului care a devenit, prin investiția din Bessa Valley/ Bulgaria, unul dintre cei mai

importanți producători de vin din Balcani), însoțitorul nostru pe cale, barbă cochetă, ochi sfredelitori, ne spune că bine am venit. Bine, zicem și noi. **Easy. S-o luăm easy by enira.** ENIRA, nume de prințesă tracică, exportă, deja, în peste zece țări. Smulge exclamații de uimire în rezervata presă britanică. **EASY.**

Bessa me, Bessa me, Valley!

CÂRSTOVUL VIILOR

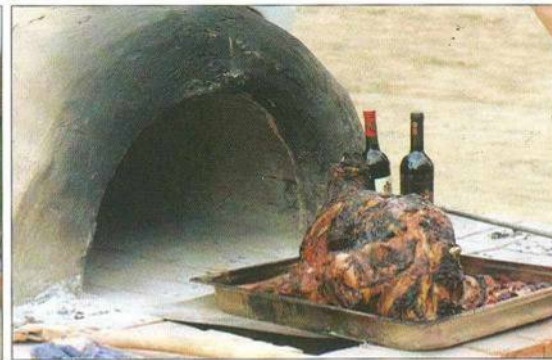
Are 14 grade alcoolice. Cine? *Easy*. Din 2008. Dar și *Reserve*, desigur. *Grand*, zicem noi, *Reserve*. Suntem rezervați pentru ea. Dar nu cu ea. Paisprezece virgulă șapte. De data asta. Grade alcoolice. Vin de vin, nu glumă. Creat de Marc Dvorkin, cel care va crea, anul viitor, primul vin de la Alimanu și la noi în țară. Dvorkin este „uns” cu toate experiențele Edmond și Benjamin de Rothschild (de la Bordeaux), cu toate experiențele de la Saint Emilion. Iar Bessa Valley este proprietatea contelui Stephan von Neipperg. Ceea ce înseamnă grijă mai multă pentru vin & struguri, lucru vizibil și prin cadența cu care este așezat, în ritm armonios & german, *Cabernet Syrah*-ul din Bessa Valley. De aia și vinul iese grozav. Unul dintre cele mai bune pe care le-am gustat în ultimul an. Mândria fraților cu ceafa groasă, bulgari, de la sud de Dunăre. De Dunărit am mai dunări, dar ni-e Dunărea foarte aproape. Brațul Borcea.

Prin taberi, în parte. Nu, nu suntem dinamoviști. Așa-l cheamă pe brațul de alături, cu peștișori strălucinzi, care merg și la vinișorul nost'. Păi, da, deh, nene, și la zece, încă zece, ce?, km, adicătelea kilometri, mai spre răsărit, Adamclisi – adamclisiul mamei lui! – de frumusețe ingenuă, romană & tropaeum traiană. În plin postmodernism literar, gastronomic & oinos-logic. Ce au plantat aici investitorii noștri, de la ENIRA, din Bălgarija? Păi *Merlot*, *Cabernet Syrah*. Și *Fetească Neagră*, pe o suprafață de 10 ha. Ei voiau mai mult de zece hectare, dar n-au putut, la vremea ceea, pen' că așa dzicea ucuzul cu *Feteasca*. *Atunci*. Dar *acum* s-a modificat – și s-a dat drumul la plantat. Modelul, cunoscut și recunoscut, este Bordeaux-ul. Cu imitațiuni și de vin. Dar bun, de-ți lingi degetele. Înainte. Și după. Și în timp ce. Vin de vin. Adicătelea, site-uri, dacă doriți, băgați un cap (personal) la

www.winero.com. Marfă, plantație. Grijită vie, zic. Cu ecart între rânduri, mai ceva decât anvergura aripilor noastre. Doi metri. Sau/și mai bine. Prin jur, Rasova, Ioan Corvin. Pe drumul care se face spre Cochirleni, când treci podul, la/spre Medgidia. Pe lângă domeniile Doctor Pușcă. *Hai la noi, la Medgidia/Vino, să culegem via...* Păi da, căci și taraf. Dansatoare cu ochi măslinii, mândre dobrogence. Sărbătoarea? Tradițională. La Cârstovul viilor. Și vielor. Rață. Salată de crudități. Pâine coaptă în țest. Berbecuț. Unde? În groapă. Unde, la *Dinamo*? Nu, nu ne plac arestările. În direct. Dar, mărturisesc cu mâna pe inimă, am arestat un coș cu struguri merloți. Și gutuie, și prună, și pară. Și una bucată sticlă cu must (nu, nu cu mușchi!), dres la fața locului, precum puteți și vedea, de prin pozele alăturate...

text: **Mihail Gălățanu**

foto: **Octavian Tîbăr**

Scena crimei sau Caruselul ucigașilor

Teatrul Național Radiofonic ne invită la o nouă piesă de teatru a scriitorului George Arion, regizată de Vasile Manta: *Scena crimei sau Caruselul ucigașilor*. Spectacolul reprezintă o comedie polițistă suculentă, titlul fiind extrem de sugestiv pentru întreaga desfășurare a acțiunii. La reconstituirea unui asasinat, pe *scena crimei* se perindă diferite personaje, implicate – fie și indirect – în acest eveniment. Ocazie de a face cunoștință cu tipologii contemporane hazlii, care dezvoltă, rând pe rând, idei, obsesii, ticuri comportamentale, puse în pagină într-un stil comic de irezistibil efect și cu o mare abilitate de a întreține suspansul. Eroi piesei au căpătat contur radiofonic printr-o interpretare de zile mari: Mircea Albulescu, Constantin Dinulescu, Eugen Cristea, Virginia Mirea, Dan Condurache, Corina Dragomir, Mihai Niculescu, Mircea Crețu și Gheorghe Pufulete. Premiera spectacolului a avut loc sâmbătă, 26 septembrie. (L.P.)

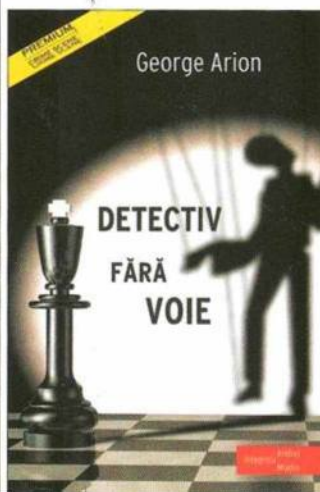
Detectiv fără voie la Râșnov

Chiar dacă zilele trecute puțin a lipsit ca să fie Cetatea Râșnov teatrul unei întâmplări care putea avea consecințe tragice, la începutul lunii septembrie altele au fost evenimentele care au atras atenția turiștilor. Festivalul de Film Istoric a oferit și ocazia întâlnirii cu volumele... istorice. Și când zic istoric, vreau să se înțeleagă clasic! Scriitorul și ziaristul George Arion, creatorul celebrului detectiv Andrei Mladin, a lansat monumentalul volum *Detectiv fără voie* în sala noului cinemato-

graf din oraș, chiar înainte de proiecția filmului *A fost sau n-a fost*. Cu siguranță au fost aplauze și autografe. Și editura *Crime Scene* a mai punctat o victorie pe drumul spre notorietate. Ar mai fi doar de spus că jurnalistul și istoricul Răzvan Dolea a vorbit despre *Blestemul manuscrisului* editat de *Tritonic* în 2008 și care va apărea în 2010 în ediție de buzunar tot la *Crime Scene*. Lectură plăcută!

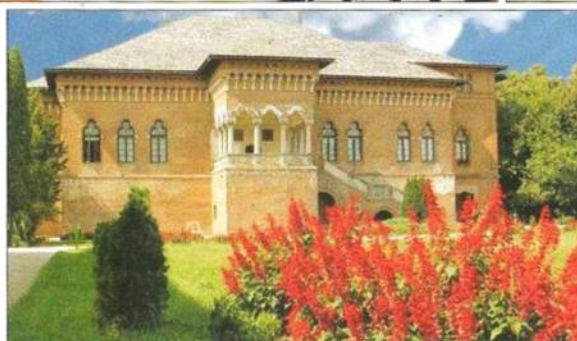
PS. Dacă veți cumpăra Flacăra de decembrie veți mai citi un volum al lui George Arion, absolut inedit!

(Bogdan Hrib)

Salonul de vin A & V

La poalele Parcului Carol, cam pe acolo pe unde se cam dă (se dădea) examenul pentru școala de șoferi, unul dintre cei mai buni *sommelier* din România, Marian Timofti, un moldovean (din Iași) uriaș & blond, a deschis ceva mai mult decât un magazin de vinuri, intitulat *Salonul A & V*, de la „arte & vinuri” (era să spun „și meserii”, dar nu era prea departe de adevăr, căci „pe meserie” este). Și, da, nu e doar un salon de vinuri, ci un – de-a dreptul! – *sanctuar* al vinurilor. A mai organizat și *degustările rituale* „de sănță Mărie”, la care ne-am împieticit limbile mai cu un *Princț Matei*, mai cu un *Rosso di Montalcino*, uite-așa trece viața! Îl așteptăm cu următoarele evenimente, cu promisiunea că le vom oglindi în revistă! (M.G.)

Muzică la Mogoșoaia

Sala Scoarțelor din Palatul Mogoșoaia a fost învăluită de atmosferă barocă. În cadrul stagiunii *Muzica la Palatele Brâncovenesti* au răsunat cele două arii germane de Georg Friedrich Händel interpretate de sopranele Corina Țică și Ina Elena Dincă și acompaniate de Maria Petrescu la oboi baroc, Mihail Ghiga la vioară barocă și Toma Popovici la clavecin. Această îmbinare vocal-instrumentală s-a dorit a fi o redare cât mai fidelă a muzicii semnate de Georg Friedrich Händel, compozitor de la a cărui dispariție s-au împlinit 250 de ani la 14 aprilie. (A.G.)

La Diverta, ca Acasă

Din ciclul *Mereu ceva nou*, *Diverta Magheru* (nivelul –1) ne propune să facem cunoștință cu un concept tocmai lansat pe piață: *Diverta Acasă*. Acest proiect înseamnă, dincolo de cei 250 de mp și o investiție de 120.000 de euro, un spațiu creat pentru confortul și experiența consumatorilor. Suntem invitați, așadar, să facem un tur de recunoaștere, după care să ne alegem locul preferat. Poate *living*-ul întesat de cărți, jocuri, muzică, filme și cadouri originale, precum și produse de relaxare și fitness pentru un stil de viață sănătos, poate *biroul*, cu toate noutățile din afaceri și presă. Tot aici poți urmări ultimele știri business la televizor, în timp ce răsfoiești cărți de afaceri, marketing, comerț, economie sau medicină. În *camera copiilor* se învață serios, însă doar prin joacă! Spațiul este special amenajat pentru ca micuții și adolescenții să interacționeze și să își desfășoare imaginația. Dacă între timp ți-e foame și cauți idei culinare pentru o masă delicioasă, am ajuns în *bucătărie*! În timp ce lecturi despre ingrediente, condimente și alte magii cu aburi, poți servi un aperitiv dulce: ciocolatele de la *Diverta* cu arome speciale. Ca să nu mai vorbim de un ceai pe *terasă*, un colț de natură nesperat în chiar centrul Capitalei. Ei, și ce spuneai că ai ales? (L.P.)

Zimbru. Sombro, nu prea. Dar regal...

Prima mea întâlnire cu hotelul ZIMBRU a fost acum mai bine de treizeci de ani. Aveam treisprezece ani în 1977, când am dat admiterea la liceul militar din Câmpulung Moldovenesc, numit – altfel cum, în Moldova de Nord? – după Fane Babanu. Ei, nu chiar Fane Babanu, ci de-a dreptul Ștefan cel Mare, dar, acolo, în Moldova de Sus (similară cu aia din cer), marele Ștefan nu e decât un soi de megieș al țăranilor dintre obcinele rămase, majoritatea, necooperativizate. Am luat o cameră la hotelul de zece etaje (plus parter!) din taman centrul orașului. Acum treizeci și doi de ani, târgul Câmpulungului era și mai târg, iar ZIMBRU („Cap de bour“, cum îl dezmiardam noi, atunci, în argou!) era punctul marcant al buricului. Târgului. La fel este și acum: epicentrul. L-am revăzut și acum, cumva schimbat, cumva altfel, oareșicum mai modern. Când am coborât din mașina cu care venisem, în parcare, am stat un pic să contemplu și să ascult sunetul acela, învelit, precum potcoavele în mucava, al timpului. Sunetul pe care îl scoate o singură mână, cum spun înțelepții indieni.

Orașul, câmpul lui Lungu, se mărise, se lungise, într-adevăr, articulat în jurul șoselei, se întinsese, oho, până dincolo de liceul militar, pe care l-am și revizitat: pe vremea mea, liceul militar era cu mult

Grupul Invitation Invest, aparținând domnului Gheorghe Fodoreanu, a cumpărat pachetul majoritar al S.C. Rarău Turism S.A. care administrează Zimbrul și cabana Rarău. Această cochetă cabană se află la poalele muntelui Pietrele Doamnei. Ionel Focșă, Președinte Director General, și Tina Neagu, Director executiv, sunt cei care se ocupă de managementul societății.

în afara orașului, la vreo opt sau doisprezece kilometri, trebuia să mergi pe jos, iar „pifanii“ de noi eram aduși, uneori, cu autobuzele; până și ca să ajungi la liceul silvic, acolo unde se țineau olimpiadele școlare faza pe oraș (pe județ, trebuia să mergem până la Suceava, ehei!), erai silit să mergi „pe picioarele apostolilor“ preț de cam un ceas. Iar ZIMBRU rămăsese eternul punct de referință, în jurul lui s-au îngrămădit, azi, supermarketurile orașului, iar piața e chiar undeva în spate, la o aruncătură de băț; am stat, deci, la ZIMBRU și mi-am luat mure din piață, direct de la țărani iar de la supermarket, țigări și vin. Ce am mai făcut? Am mai văzut mănăstirile, nu pe toate, dar pe câte am putut, care nu sunt departe de

„punctul zero“, adică Z, adică ZIMBRU: Dragomirna e cea mai îndepărtată, la vreo nouăzeci de kilometri. Dar pentru celelalte e ideal să stai la ZIMBRU și să te dai de-a rostogolul prin depresiune spre Humor, doar vreo trei de kilometri. Cam la aceeași distanță la care e și „opera magna“, Voronețul, dacă nu ați apucat să-l vedeți, nene, tăiați-o repede într-afacolo, este, pentru mine, împreună cu celelalte monastiri & locuri de pomeniri, echivalentul piramidelor. Unii ar putea să ridice obiecții asupra dimensiunilor, dar am să le pomenesc vorba unui prieten al meu, ghid, împrumutată, și ea, la rândul ei: *esențele tari șed numai în șipuri mici*. Sucevița e la 50 de km, Moldovița la 40, asta ca să vorbesc abreviat! Sunt și muzee de văzut, unul al lemnului și al artei din lemn, chiar în Câmpulung, Muzeul ION IRIMESCU, în „Fălțișeni“ aflat la șazece de kilometri.

Bineînțeles, ehei, să nu uităm atracțiile locului. De jucat (obligatoriu!) cu veverițele. Asta, dacă mai ai cu tine o zână mică – sau un puștiulică. Să te dai cu câprioara sau cu păstrăvul, pe care, culmea, la urmă, dacă te apucă foamea, hap! – îl și poți mânca. La Brodina. Sau pe la Crucea-Broșteni. Să „urli“ cu lupii, pi la Izvoarele Sușevii. Ori să mergi, nene, pă la stăniile „campate“ prin jurul Fundului Moldovei. Zimbrii adevărați, nene, în carne, oase, vânat și euro, sunt pe la Dolhasca ori mai băntuie la Proboata, unde e, dealtfel, și monastire. O zi, vă spun eu, lăsați-o pentru icoanele pictate pe sticlă, e rost de așa ceva, la Botuș. Sau/și ceramică de Marginea, care o concurează pe cea de la Rădăuți. O „investiție“ este să faci o preumblare până

la Sadova, la Vatra Moldoviței, la Moldovița ori la Cărliba (unde e și vatra unui renumit artist plastic român), ca să gînești bine de samă cum se încondeiază ouăle, așa, parcă ar fi, cu kohl, ochii cadănelor blonde ce tot populează obcinele.

text: **Mihail Gălățanu**

TURKISH KEBAB

Nu știu alții cum sunt, dar eu mă înnebunesc după un kebab. Unul bine făcut, firește. Îmi curg balele ca la melc. Sau, mă rog, ca să fiu mai exact, ca la saint-bernarzi. Până jos. Atârnă. Cu grație, îmi închipui eu. Produsul turistic „Turcia” asta și e: un kebab pentru orice anotimp.

**Opt motive
pentru care
Turcia în orice
anotimp**

Am aterizat pe aeroportul din Bodrum, după un zbor de încălzire, cu *BLUE AIR*, foarte „subțire”: o oră și un sfert. La trei fără un sfert deja ne lipeam de pământul turcesc: am plecat la treisprezece și treizeci de minute de pe aeroportul Băneasa. Două ore am făcut până în Kuşadası. Am traversat munți ceva mai despăduriți ca ai noștri, iar la întoarcere aveam să vedem și incendiile care făcuseră, pe o parte a drumului, ravagii. Munții semănau cu țeasta pleșuvă a lui Zidane. Mă bucuram, în sineam-mi că, la noi, pădurile sunt mai generoase: măcar mai avem, încă, unde să ne ducem în pădure. Vorba bancului.

Odată ajunși, am băut un ceai tare de-ți sărea căciula din cap (chiar dacă nu o aveai). Marea miroase nerușinat a moluște & pescării, parcă-și ridică poalele în sus, c-așa vrea ea: la fiecare val. La hotel, *MELIKE*, două stele plus, adică aproape trei, dar un hotel, din toate privințele, foarte popular, am mâncat pe săturate, că tocmai, iaca, ne era foame. Harbuji proaspeți, la discreție, pe o tavă. Reci. Tăiați, deja, felii. Ca și cum atunci ar fi fost aduși din tărâmul gheții. Muierea mi-a șoptit că

ar fi bună musacaua. Și bamele. Specialitatea casei. Salata de nu-știu-ce ierburi locale și iaurt. Gustat. Musaca adjudecat. Brânză bună, eram. Ardei iuți mâncam, murături gustam. Aveam o părere bună despre *MELIKE* încă de pe când mă uitam pe site-ul agenției care ne-a trimis aici, *EUROPA TRAVEL* (www.europatravel.ro sau/ și www.travelmagazine.ro, unde se și află toate datele referitoare la oferta de „nerefuzat”). Variantele pentru Turcia sunt la Kuşadası (autocar, avion între două și trei sute de euro, în general), Bodrum, Marmaris, Antalya, Belek, Kemer, Side, Alanya.

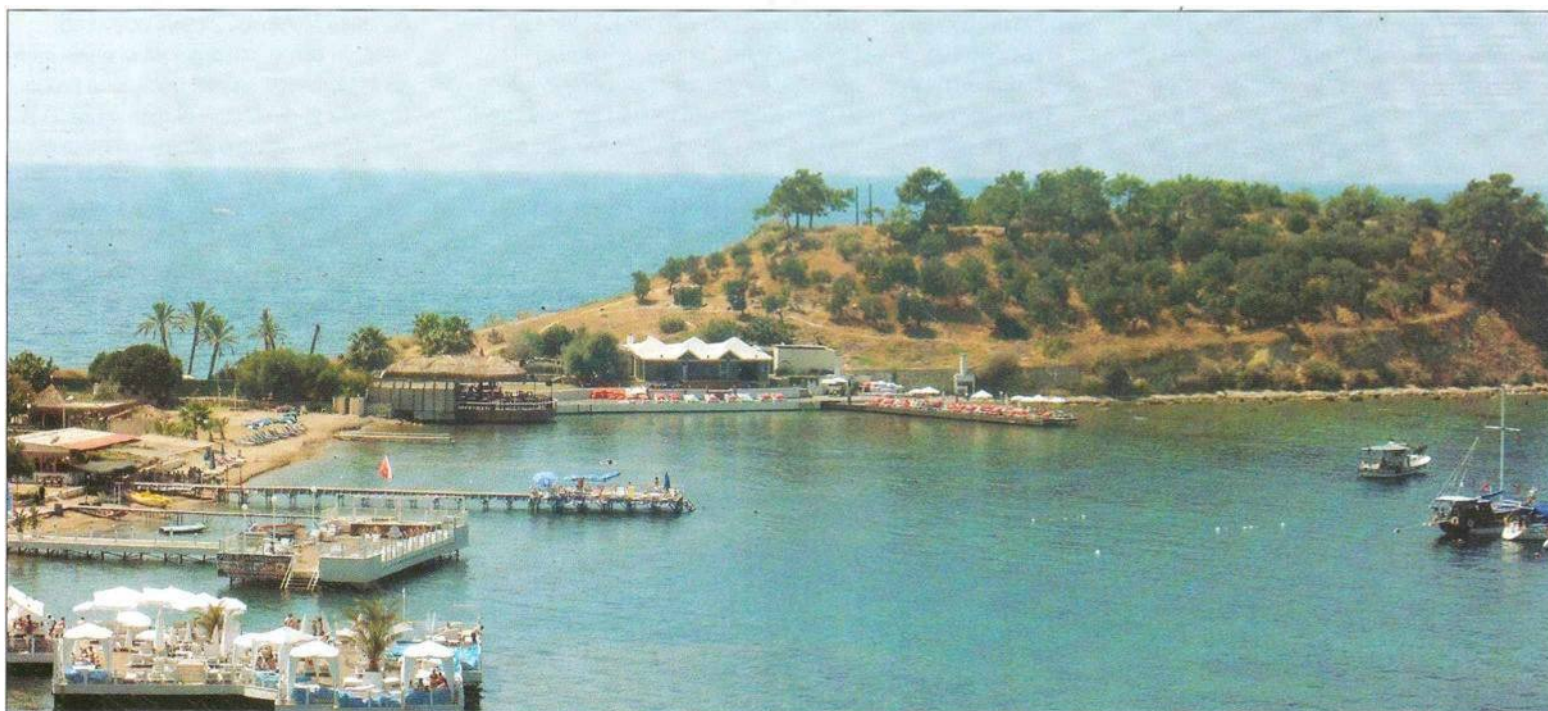
1. Apa (mării, vreau să zic!) este perfectă în oricare sezon. Nici prea caldă, nici prea rece. Poți să intri să faci baie. Mai ales dacă, atunci când pare că e mai frig, îți place – și nu te dai alungat. Aici, pe coasta Anatoliei, marea pare de-a dreptul ideală. Nu degeaba a fost locuită din vechime: știau ăștia, anticii, frigieni, capadocieni, elini, ce știau. Băieți deștepți.

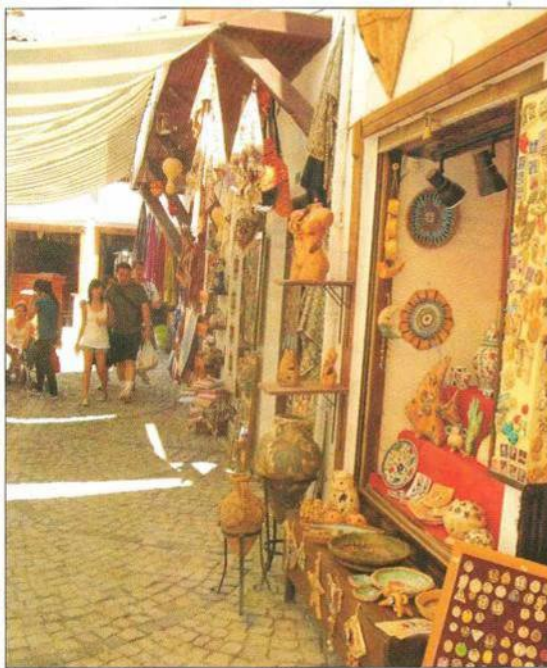
2. Cetăți vechi. Multe dintre ele biblice. Grecești. Coasta de est a Turciei este garnisită, din motive istorice, cu cetăți gre-

cești. De vizitat. Nume cu sonorități pre(a)bizantine: Anatolia, Capadochia... Dar să vezi tu, nene, Pergam, să vezi Troia, ehei, e o chestie... Și e mișto că nici nu te face dependent numai de plajă. Poți executa, dacă vrei, și numai program cultural. Trebuie să fie, după capul meu, raiul arheologilor. Nu degeaba Heinrich Schliemann și-a petrecut, pe acilea, atâta amar din viață...

3. Spiritualitate la orice pas. Locuri cu spirit dacă nu religios, măcar îmbătat de divin. Și DIVINITATE. Spiritualitate, adică nu doar cultură, ci și religie, mix și întâlnire între islamism și creștinism, toate suprapuse peste stratul fundamental lăsat de dăra luminoasă a Greciei antice...

4. Îți poți face foarte ușor prieteni. Așa am făcut și noi. Ne-am împrietenit cu o

muziciană, Aitiu, și cu fiul ei, Tolga. Ambii din Ankara, aflați în vacanță, „la bunici”. Aitiu are vreo treizeci și opt de ani, iar Tolga zece sau unsprezece, acum ne scriem pe messenger...

5. Poți face, poate printre puținele variante, o Turcie și o bucată mică de Grecia, în același timp. Așa am făcut și noi. Variante: Samos, Chios, insule grecești din apropierea țărului. Singurul lucru la care trebuie să aveți grijă este viza: e *one entry* pentru Turcia – și trebuie să o mai plătiți încă o dată! Noroc că nu e mare lucru: cincisprezece euro de căciulă.

6. Briza. Parcă nicăieri nu „sună” briza ca aici. Adie. Nici molcom, nici prea molcom, dar nici până să aducă a ditamai alizeul. E un vânt blând, anume, calm, care te și ajută, parcă, să te bronzezi mai bine. Sau e, poate, numai părerea mea.

7. Poți să afli direct de unde vine chiftea (*kofte*), corba (*ciorba*), *rakatlık* etc. Feluri de mâncare cu iz de Orient, de Isarlık. Iaurt & miere, la spartul nunții, în cămară, halva de-ți lasă gura salivă. E un fel de plonjon într-o altă bucătărie, cu mirodeniile & minunățiile ei, cu totul aparte.

8. Poți face, dacă vrei să evadezi din spațiul iernii, un *Revelion* (sau sărbătorile de *Crăciun*) pe cinste. Clima este mult mai blândă, pachetul nu se întinde pe mai mult de trei-patru sute de euro, are în compoziție și petrecerea finală a anului.

Ioanna: Adică atunci când soarele nu mai face zămbre în România, face în Asia Mică, încă e prezent pe Coasta Marmarei, așa a fost din vechime, dintotdeauna. Fără nici un risc de a te arde, pentru cei cu pielea sensibilă (vezi Nicole, soția mea), în octombrie, la început, vremea e încă frumoasă. Poți să te bucuri de soare, de mare, fără să trebuiască să o ștergi de

pe plajă la amiază, cum se întâmplă în miezul verii. Poate cel mai frumos anotimp, la Bodrum ori Kuşadasi.

Iarna: Deși sunt un fervent susținător al sărbătorilor de iarnă în familie, eventual în Moldova (de Sus sau de Jos) ori în Bucovina, jinduesc de mai multă vreme să fac un Revelion pe o plajă orientală, eventual din spațiul mai „blând” al Mediteranei. În țări ceva mai calde. Turcia poate fi o variantă, alături de Egipt. Și încă una chiar/aproape ideală: ieftină, caldă spre aproape-fierbinte și, mai ales... atât de aproape. Pentru 2010, un revelion la Kuşadasi (cu aceeași agenție, vezi www.europatravel.ro, site-ul agenției) nu costă chiar o avere: două sute de euro (plus autocarul, patru milioane lei vechi), un sejur cu cina festivă inclusă la hotelul de rigoare, *Grand Emin* și *Black Bird* (ambele trei stele plus), având ca „bonus” și o hoinăreală prin Istanbul, unde se vizi-

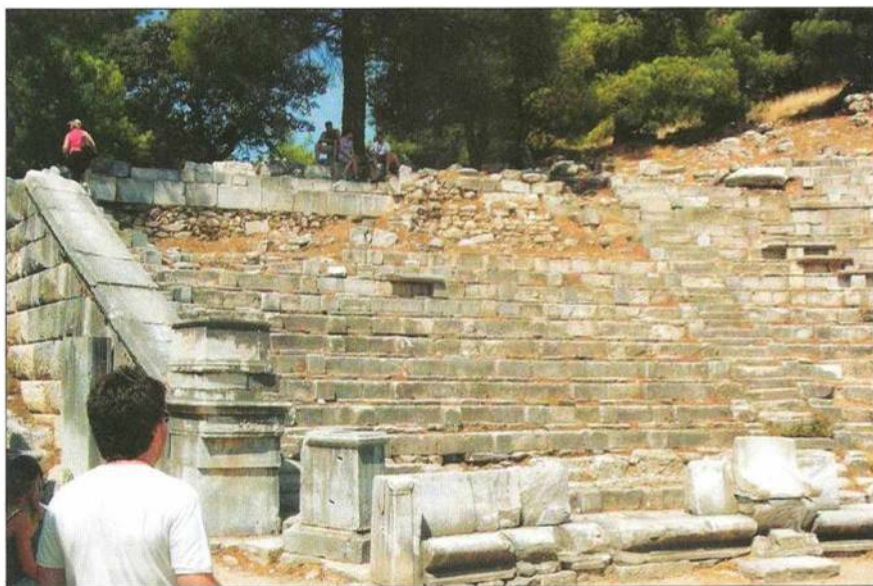
tează Palatul Topkapi, Marele Bazar, dar se și face un tur de oraș. Există și variante mai scumpe, de pildă Hotel *Korumar De Luxe*, cinci stele, trei sute de euro.

Primăvara: E o soluție pentru cei care vor să fie în luna mai la mare și să nu dărdăie. Uneori, nu mai am răbdare și vreau să încep sezonul mai iute. Până în august, mai e o grămadă de vreme. Și nu prea am chef să aștept. Mai e o lună excelentă pentru Turcia. Deopotrivă, pentru mare. Unde mai pui că pe coasta Antaliei se pot face și niște croaziere de multe stele...

Vara: E o variantă certă de plajă, pentru că nu plouă aproape niciodată. Nici măcar nu se înnoarează cerul decât foarte rar. E exact pentru cei ca mine, care ar și dormi pe plajă, numai să nu părăsească marea. Maniaci. Asta e. Nu mă înnebunesc după munte. Marea, însă, cu siguranță, îmi încarcă toate bateriile. Și acumulatorii. Ar putea fi și de mașină. De mâncat se găsește pe plajă, bere – la fel, din belșug. Nu părăsiți pozițiile, fiindcă plaja e plină!

„INSERTURI” GRECEȘTI. Am fost în Samos, dar, despre asta, pe larg, într-o altă poveste. Cert e că, de acolo, din Samos, poți face lucruri extraordinare. Poți ajunge, bunăoară, în Patmos (visul meu!), insula unde Sfântul Ioan Evanghelistul a scris *Apocalipsa*. Dar poți ajunge și într-o groază de alte insule, mai mari sau mai mici, apropiate, cale de câteva ore cu vaporul. Una dintre ele, nu departe de coasta turcească, este și Rhodos. O altă variantă, direct către Rhodos, poate fi și prin agenția susnumită, foarte convenabilă (numai două sute opt euro).

text și foto **Mihail Gălățanu**

Gabriel Predoi: „Avem cea mai modernă clinică veterinară din țară”

Interviu cu prof. univ. dr. Gabriel Predoi, decanul Facultății de Medicină Veterinară București.

În 1856, dr. Carol Davila, general de armată, medic, a fondat în București prima școală de medicină din țările balcanice care avea și cursuri din domeniul bolilor animalelor – Școala pentru învățatură veterinară. Ea s-a transformat apoi în Școala Superioară de Medicină Veterinară ale cărei porți s-au deschis la 15 mai 1861, ca școală de sine stătătoare, cu profesori formați la marile școli de medicină veterinară de la Lyon, Viena sau Alfort. În 1921 ea a devenit Facultatea de Medicină Veterinară, iar în 1948 devine parte a Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București. Prestigiul său o recomandă și astăzi printre cele mai bune facultăți de profil din Europa.

▼ **Sunteți a doua facultate de medicină veterinară din Europa ca înființare, care este locul dv.? Sub aspectul prestigiului, ca recunoaștere internațională?**

– Facultatea de Medicină Veterinară este parte integrată alături de alte șase facultăți în Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București. Aprecierea internațională a facultății noastre este dată, pe de o parte, de gradul de reprezentare a studenților noștri în lumea europeană, transatlantică și nu numai, iar pe de alta, de modul în care facultatea a reușit – prin activitatea directă a cadrelor didactice și prin activitatea de cercetare – să se impună și să fie recunoscută. O mare parte dintre absolvenții noștri, și când spun absolvenții noștri pornesc de la

data de 15 mai 1861 (data înființării) și până azi, au onorat facultatea în diferite structuri academice cu cel mai înalt nivel din Europa și din afara ei. Facultatea este recunoscută internațional prin rezultatele obținute de cadrele didactice care și-au desfășurat activitatea în plan științific și bineînțeles publicistic la nivel intern și internațional. Avem studenți din diferite țări, mă refer nu doar la cele din Europa, ci și la Statele Unite, Canada, țările Americii de Sud sau cele ale Africii.

– **Ce caută aici un student din Canada, să zicem?**

– O parte dintre studenții noștri duc mai departe, acolo unde merg – în SUA sau Canada – amprenta instruirii dobândite la București, însuflând interes pentru

facultatea noastră unor potențiali studenți. Unii dintre studenții din Canada sunt și ei români, alții au naționalități diferite, deci nu doar românii din diasporă vin să urmeze studiile facultății noastre. Alte elemente care au dus la vizibilitatea și recunoașterea facultății sunt programele de mobilitate ale cadrelor didactice și ale studenților, acele programe precum *Erasmus*, *Tempus* – componente importante prin care studenții noștri își desfășoară activitatea de pregătire în diferite facultăți din Europa și, invers, studenții altor facultăți europene devin studenții facultății noastre. De asemenea, aceleași schimburi au loc și între cadrele didactice, existând schimburi între noi și cadrele didactice care predau la alte facultăți de profil din Europa.

– **Dintre cele 90 de facultăți de medicină veterinară din Europa, 29 sunt acreditate de Asociația Universităților de Medicină Veterinară din Europa, iar Facultatea de Medicină Veterinară București se numără printre ele. Cât de importantă este această recunoaștere?**

– Această structură realizează și conferă facultăților din țările care s-au înscris și care au fost evaluate și au obținut acreditarea, posibilitatea recunoașterii diplomelor de licență și libera circulație pe piața europeană a muncii a absolvenților noștri. Toate aceste calități și privilegii presupun o recunoaștere a pregătirii teoretice și practice a absolvenților. Facultatea noastră a fost evaluată în anul 2000, iar în anul 2002 a primit recunoașterea prin acreditare. În iunie 2011, facultatea va fi supusă procesului de reacreditare, după alte standarde, ștacheta fiind de această dată mult mai ridicată. Din acest motiv, ne pregătim încă de pe acum, punând la dispoziția studenților tot ceea ce înseamnă bază teoretică și mai ales practică,

„Medicina Veterinară, prin spectrul de adresabilitate (animale și om), reprezintă una dintre cele mai nobile profesii. Este o profesie care niciodată nu va duce la șomaj fiindcă ea se desfășoară pe două paliere: în palierul public/de stat și în cel privat și absorbția medicului veterinar pe ambele paliere se află într-o dinamică activă și permanentă. Ca atare, activitatea de medicină veterinară oferă celor care se adresează condiții de pregătire și de desfășurare a unei activități atât în domeniul public precum și privat.“

compatibile cu cerințele care se impun. În acest sens, în cel mai scurt timp vor demara lucrări de investiție importante, reprezentate de un spital pentru animale de companie și o biobază, destinate activităților didactice, clinice și de cercetare. Dotările care le implică cele două obiective vor fi la standardele cerute de viitoarea evaluare. În același context, în prima jumătate a lunii octombrie, vor demara lucrările de reabilitare și consolidare ale pavilionului de Anatomie Patologică, o disciplină de bază în pregătirea studenților, masteranzilor, doctoranzilor și a absolvenților în cadrul educației continue. Pavilionul face parte din categoria clădirilor de patrimoniu, fiind construit în 1888.

– Aveți o clinică veterinară dotată la standarde europene, este scumpă? Cine apelează la ea?

– Ca orice instituție de învățământ superior veterinar care desfășoară o activitate curentă, facultatea noastră are în structura ei o clinică la serviciile căreia apelează proprietarii de animale de companie sau animale de rentă. Clinica constituie baza pregătirii practice a studenților din anii terminali. Aceasta a evoluat din punct de vedere al dotării și al gestionării cazurilor, funcționând asemănător clinicilor umane. Dispunem de bază materială modernă și personal instruit, similare cu cele existente în clinicile europene, aspecte care ne plasează pe locul 1 în

România. Taxele pe care le percepem sunt la limita inferioară, serviciile de calitate superioară pe care le oferim fiind astfel mai mult decât accesibile (o consultație, de pildă, costă 30 lei). La clinica noastră apelează proprietarii animalelor din toate categoriile, dominant fiind reprezentate animalele de companie.

– Cât numără corpul medical al clinicii?

– Sunt 7 clinici și mai mult de 50 de colegi își desfășoară activitatea după un program clar, permanent (24 ore din 24). Avem o linie de gardă directă în clinică și una la domiciliu, reprezentată de medici cu titluri didactice superioare (conferențiar și profesor). Înregistrăm o medie de 80-100 cazuri pe zi.

– Ce oferă acum Facultatea de Medicină Veterinară?

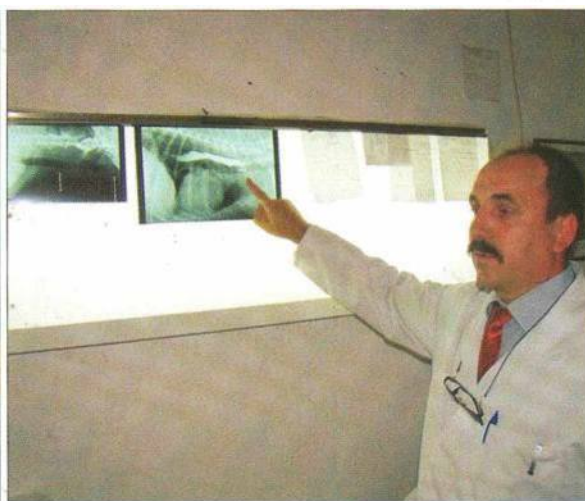
– Oferă posibilitatea pregătirii teoretice și practice a studenților la cotele cele mai înalte. Pregătirea teoretică este realizată de o bază materială diversă (săli de curs dotate modern, bibliotecă cu peste 180.000 de volume, bibliotecă virtuală care creează posibilitatea conectării cu alte biblioteci din lume etc.). Pregătirea practică se realizează atât în interiorul facultății (laboratoare și clinici), cât și în afara acesteia, respectiv în centre de practică arondate unităților de creștere a animalelor, abatoare, unități de prelucrare și procesare și în cadrul structurilor sanitare veterinare teritoriale județene și locale. Ac-

tivitatea practică se desfășoară după principii moderne, sub îndrumarea cadrelor didactice din facultate și a reprezentanților unităților teritoriale (tutorii de practică). Importanța majoră a practicii extramurale este relevată de contactul direct cu activitatea reală a unui medic veterinar și responsabilitatea activității medicale pe care le are viitorul absolvent. Campusul facultății dispune de un cămin studentesc cu peste 220 de locuri, reabilitat în vara anului trecut. Căminul în care s-au investit peste 10 miliarde lei vechi oferă condiții dintre cele mai bune (camere dotate cu mobilier nou, internet, TV, birouri dotate cu plite electrice, cuptoare cu microunde, frigider, mașini de spălat). Cazarea studenților este completată de căminele studențești din campusul USAMV București din B-dul Mărăști 59. De asemenea, studenții pot servi masa la cele două cantine. Cea din urmă a fost deschisă de curând și a repus în circuit un spațiu dezafectat, prețurile practicate fiind studențești (un meniu complet costă între 10 și 12 lei). Toate realizările anterior menționate s-au realizat prin contribuții de la bugetul de stat și din venituri proprii.

– Ce înseamnă venituri proprii?

– Sunt resursele financiare realizate de către facultate, altele decât cele reprezentate de fondurile de la bugetul statului (alocațiile bugetare). Cea mai consistentă resursă extrabugetară este generată de clinica universitară. Dacă în 2007 veniturile realizate din activitatea clinică erau de 3,5 miliarde lei vechi pe an, printr-un management eficient și performant și activitatea competentă și meritorie a colegilor din clinici, veniturile se ridică la aproximativ două miliarde lei vechi pe lună. O altă sursă extrabugetară de venit este reprezentată de închirierea unor spații care nu au utilitate directă în procesul didactic, închirierea unor spații pentru întruniri, simpozioane etc.

text și foto **Alice-Claudia Gherman**

Outlet

Pantaloni
Preț 89 lei

Hanorac
Preț 49 lei

Pantofi sport
Preț 140 lei

Cămașă
Preț 59 lei

Hanorac
Preț 49 lei

Hanorac
Preț 69 lei

Geantă
Preț 79 lei

Pantaloni
Preț 89 lei

Geantă
Preț 79 lei

Geantă
Preț 59 lei

Geacă
Preț 80 lei

Bluză
Preț 89 lei

Bluejeans
Preț 89 lei

Bluejeans
Preț 80 lei

Pantofi sport
Preț 140 lei

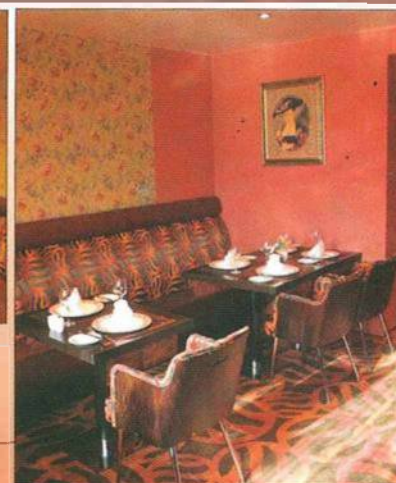
Cămașă
Preț 59 lei

La Boema

În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bărzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneeen. Prânzul se poate servi între orele 12.00 și 15.00, iar cina între orele 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant.

Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **La Boema?**

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.10.2009

Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul **La Boema**. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

Concurs
La Boema

Valki Art

Bol Preț 90 lei

Ramă Preț 39 lei

Vază Preț 90 lei

Platou Preț 90 lei

Ramă Preț 37 lei

Ramă Preț 39 lei

Ramă Preț 39 lei

Ramă foto + cutie
Preț 140 lei

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra nr. 8-9/2009:**

Gad Tour
Moisil Aurelia
Deva, jud. Hunedoara

Laropharm
Andrei N. Stelian
Oltenița, jud. Călărași
Podașcă Gheorghe
Galați, jud. Galați

Shiffa
Capitanescu Nicolae
- Miculești, jud. Gorj
Cioranu Ana
- București
Ioniță Aurora
- Crevedia, jud. Dâmbovița
Mănescu Daniela
- Braila, jud. Braila
Rusu Lucian Gabriel
- Brad, jud. Hunedoara

La Boema
Cincă S. Alexandru
- Câmpina, jud. Prahova

The Body Shop
Colțoi Ana Andreea
București

Valki Art

Doriți să faceți un cadou? Să vă decorați casa sau biroul?
Rame, boluri, vase, casete de bijuterii, platouri sunt doar câteva dintre obiectele pe care le puteți găsi la **Valki Art** – obiecte decorative unicat, pictate manual, în stil modern sau cu influențe tradiționale, în diverse culori și modele. Pentru firme realizăm obiecte promoționale, de asemenea pictate manual, cu logo-ul companiei. Ultimele modele pot fi văzute pe <http://valkiart.wordpress.com/>.
Vă așteptăm pe www.valkiart.com.

Trimiteți talonul împreună cu răspunsul la următoarea întrebare și puteți câștiga un premiu constând într-o ramă pentru fotografii, pictată manual.

Unde pot fi văzute ultimele modele **Valki Art**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.10.2009

Concurs
Valki Art

Sprider Stores

Sprider Stores Liberty Center este cel de-al treilea magazin deschis în România, după cel din *City Mall* și *Iris Shopping Center*. Vestimentație și încălțăminte pentru copii, bărbați și femei, pe scurt, pentru întreaga familie, vă așteaptă să îi treceți pragul zilnic de la orele 10.00 la 22.00.

Trimiteți talonul împreună cu răspunsul la următoarea întrebare și puteți câștiga unul dintre cele două premii oferite de magazinul *Sprider Store*.

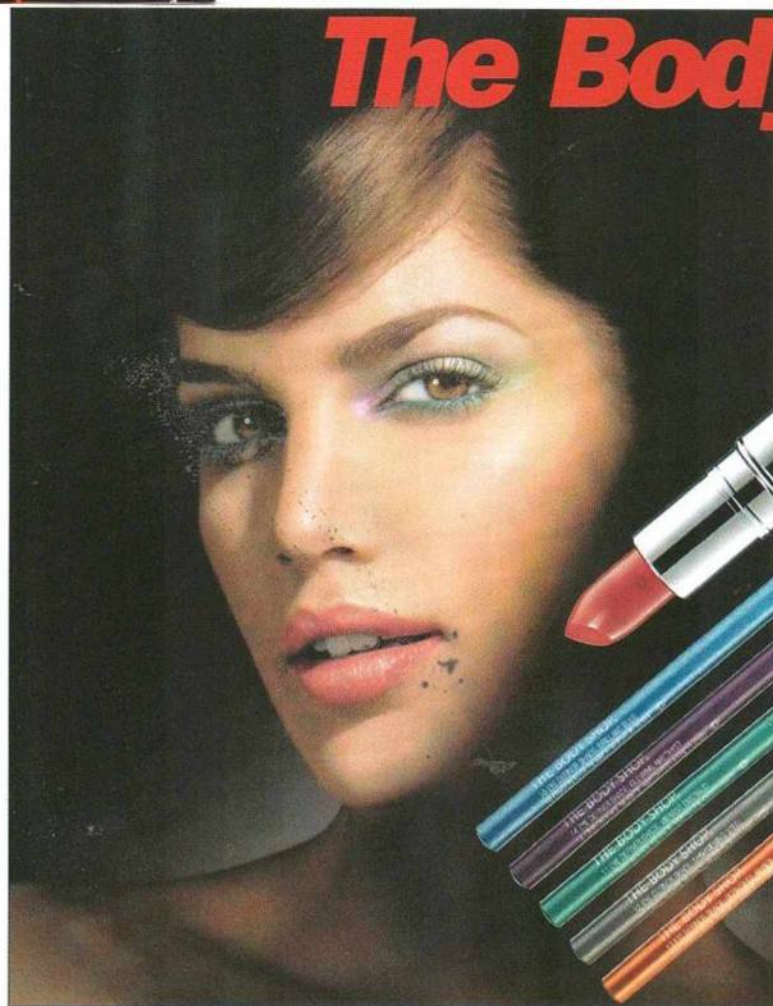
Care este adresa noului magazin **Sprider Stores**?

Premii: 3 tricouri *Sprider Store*

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.10.2009

Concurs
Sprider Stores

The Body Shop

Colecția de toamnă

Fard de față *Pearlescents Blush Trio*

(culoare roz sau piersică)

Preț 66 lei

Fard de pleoape
Pearlescents Eye Trio

Preț 54 lei

Ruj *Lip Colour*

Preț 40 lei

Creioane dermatograf
Dazzling Eye Definers

Preț 32 lei

un imprint al grupurilor FLACĂRA și **t...**
TRITONIC

crime scene

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib (tiraj epuizat ed. a II-a cu Flacăra nr. 10)
- CS 4** - Crima Zen - Oliver Bottini
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simjonescu
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace
- CS 14** - Crima Lordului Savile și alte povestiri - Oscar Wilde
- CS 15** - Indicii anatomici - Oana Stoica-Mujea
(tiraj epuizat - Indisponibil la comandă)
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace

Nr. cărți	1	2	3 sau mai multe
Preț (fără taxe poștale)	9 lei	15 lei	7 lei/carte

CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - **Preț: 20 lei**

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitate
strada nr.
bloc sc. ap. județ/sector cod
telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandeale, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro Ofertă valabilă până la 26.10.2009 data poștei.

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru connaisseur-ii literaturii adevărate. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

Târg de Antichități țărănești

Muzeul Țăranului Român a obișnuit publicul din București cu o serie de târguri de meșteri, organizate la date fixe, legate de marile sărbători creștine. De data aceasta ne propune un altfel de târg, un

Târg de Antichități țărănești, la care vor participa peste 50 de colecționari din toată țara cu obiecte vechi, de colecție. Va fi, pe de o parte, o imagine vie a ceea ce a însemnat gospodăria țărănească în ansamblul ei, la un moment istoric dat, iar pe de altă parte, un demers pentru salvarea obiectelor de la uitare, degradare și reintroducerea lor într-un circuit al civilizației contemporane. Vor fi expuse în cadrul târgului: covoare, ștergere; piese de costum popular; icoane pe lemn și pe sticlă, cruci, pristolnice; ceramică; mobilier crescat, pictat - lăzi de zestre, mese, scaune, blidare, lingurare, dulapuri; donițe, vaze din lemn, putinei, căuce; furci de tors, fuse, roți de tors, vârtelnice; clante, grile de ferăstră; felinare, ceasuri, candelabre, piulițe și rășnițe de alamă etc.

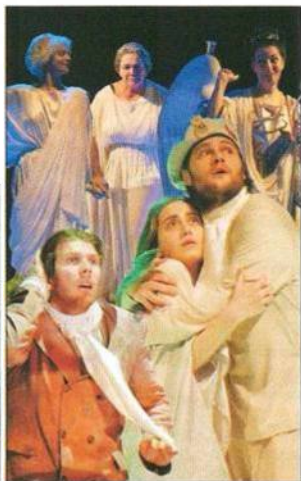
Programul târgului: vineri, 16 octombrie, orele 12.00 - 18.00, sâmbătă, 17 și duminică, 18 octombrie, orele 10.00 - 18.00. ■

La Teatrul Mic, **Furtuna**, de Shakespeare

Alături de o echipă cu care lucrează de mulți ani, Cătălina Buzoianu abordează un text clasic, socotit o piatră de încercare pentru regizori. *Furtuna*, în viziunea sa, capătă aspecte contemporane, fără a pierde din magia shakespeareană. Încă de la prima sa montare, în anul 1611, *Furtuna* a fost una dintre cele mai populare piese ale dramaturgului. Nu este doar o poveste despre puterea de transformare a magiei și artei, ci și o parabolă despre dominația politică, o poveste arhetipală despre relația părinte-copil și o alegorie a educației morale. *Furtuna* se desfășoară, în viziunea Cătălinei Buzoianu, pe insula Stromboli, la intersecția lumii nord-

africane cu cea europeană, într-un peisaj bântuit de spirite, dar și de cutremure, dominat de figura unui Prospero autoritar, om de știință animat de dorința de răzbunare. Imaginile sunt contemporane, decorul lăsând cu generozitate loc video-proiecției. „*Furtuna* este un spectacol pe care îl montezi o singură dată în viață, dacă ai noroc. Înseamnă mult pentru un regizor. Mie mi-a dat prilejul să mă întorc în timp și să-mi reconstitui toată viața teatrală. Încerc să înțeleg ceva din piesa aceasta și din trecerea mea prin viață și prin teatru. Este ca o oglindă a timpului în care îmi revăd nu numai viața, dar o separ pe etape și încerc să înțeleg ce a reprezentat totul și ce reprezintă segmentele.” - Cătălina Buzoianu. În rolurile principale: Mihai Dinval, Valeria Seciu, Rodica Negrea, Filip Ristovski / Ștefan Lupu, Petre Moraru, Toma Cuzin, Liliana Pană. Scenografia este semnată de Dragoș Buhagiar, iar Tom Brânduș aduce în spectacol efectele video și muzica originală. ■

Evgheni Oneghin, la Operă

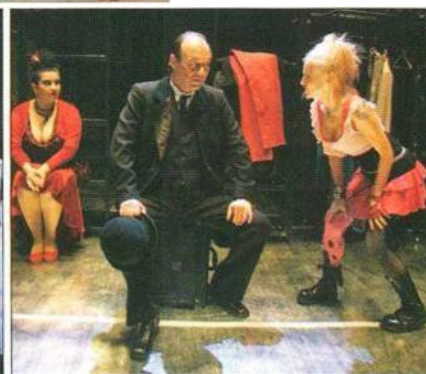
Opera Națională București își va deschide porțile pentru o nouă stațiune, sâmbătă, 10 octombrie 2009, la ora 18.30, cu spectacolul *Evgheni Oneghin*, de Piotr Illici Ceaikovski. Această montare a avut premiera pe scena ONB în martie trecut, în regia lui Ion Camaritu, la 130 de ani de la premiera absolută a operei *Evgheni Oneghin*, care a avut loc la Moscova (29 martie 1879). În spectacolul de deschidere a stagiunii 2009-2010

își vor da concursul soliștii Iordache Basalic (*Oneghin*), Teodor Ilincăi (*Lenski*), Crina Zancu (*Tatiana*), Oana Andra (*Olga*), Pompeiu Hărășteanu (*Gremim*), Gabriela Drăgușin (*Larina*), Ecaterina Țuțu (*Filipievna*), Florin Diaconescu (*Triquet*), Radu Pintilie (*Căpitanul / Zaretsky*). Conducerea muzicală a spectacolului îi aparține dirijorului Iurie Florea. Decorurile au fost realizate de Maria Miu, iar costumele de Viorica Petrovici. ■

Contesa Maritza, la Operetă

Teatrul Național de Operetă prezintă, în zilele de 17 și 18 octombrie, spectacolul *Contesa Maritza*, de Emmerich Kalman, în regia lui Răzvan Ioan Dincă. Costumele sunt creații Doina Levintza, scenografia Jozsef Werner, coregrafia Florin Fieroiu, iar dirijor este Emil Maxim. Văduvă, nobilă, tânără, frumoasă, dar mai ales bogată, contesa Maritza este asaltată cu cereri în căsătorie. Pentru a scăpa, ea anunță o logodnă cu un personaj imaginar. Aflată la conacul moșiei sale, logodnicul imaginar își face apariția în carne și oase, administratorul moșiei este concediat, iar ghicitoarea satului îi prezice contesei că în mai puțin de o lună de zile se va îndrăgosti de un bărbat frumos și de neam boieresc. În rolurile principale: Silvia Sohterus / Doina Scripcaru, Alfredo Pasco / Florin Budnaru, Gabriela Dăha / Mediana Vlad, Cătălin Petrescu. ■

Concert simfonic extraordinar, la Ateneu

Duminică, 18 octombrie, începând cu ora 19, Orchestra simfonică a Filarmonicii George Enescu va susține la Ateneu un concert simfonic extraordinar, sub

bagheta dirijorului Cristian Mandeal. Din program fac parte *Suita I*, de Enescu, *Caprice roumain*, de Enescu-Țăranu (solist: Gabriel Croitoru), *Triplu concert* de Beethoven (soliști: Anda Petrovici, Marin Cazacu, Nicolae Licareț) și *Rapsodia I* de Enescu. Spectacolul va fi reluat pe data de 21 octombrie la Frankfurt, în *Alte Oper*, cea mai cunoscută sală de concerte a metropolei, în cadrul Săptămânii României, organizată de Banca Central Europeană. Anual, BCE dedică fiecărei țări europene câte o astfel de manifestare, menită să promoveze elementele specifice culturii țării respective. ■

Brecht, la Teatrul Nottara

Tensiune, suspans, umor, accente dramatice și recitaluri actoricești. Toate, în musicalul *Opera de trei parale*, de Bertolt Brecht, un text care a cucerit scenele lumii și a făcut istorie și pe care îl regăsiți în octombrie, în repertoriul *Teatrului Nottara*. Un spectacol de forță în regia Diane Lupescu, scenografia lui Helmut Stürmer, costumele Liei Manțoc și muzica lui Kurt Weill. Reprezentată pentru întâia oară în 1928 la Berlin, *Opera de trei parale* l-a consacrat pe Brecht pe plan mondial, fiind unul dintre primele titluri care cuceresc după al Doilea Război Mondial afișele și publicul scenelor germane, atât în Est cât și în Vest și devenind, în câteva decenii, o creație legendară a teatrului secolului al XX-lea. Acțiunea piesei *Opera de trei parale* ne introduce în lumea periferiei londoneze, o lume a cerșetorilor, criminalilor și prostituatelor, unde guvernează, chiar și deasupra banilor, iubirea, trădarea și răzbunarea. Ion Grosu, George Alexandru / Alexandru Jitea, Ada Navrot / Daniela Mi-noiu, Ioana Calotă / Cătălina Ionescu (JOJO), Gabriel Răuță, Cristina Stoica Ivanciuc, Cristian Șofron / Bogdan Vodă, Lucian Ghimiși, Andreea Măcelaru Șofron / Laura Vasiliu sunt interpreții rolurilor principale.

—pagina realizată de **Corina Anghel**
—foto, **Irina Schileru**

Oglinda cărților

NEMIRA: Peter James, Pe urmele mortului. James a avut și el o

idee, dar una care merită (toți) banii: un om de afaceri disperat se îndreaptă, din Brighton-ul autorului, spre epicentrul unui eveniment istoric, evident, fără să știe: către New York-ul dimineții de 11 septembrie... Ce a ieșit se poate vedea din carte, mai departe. **The Year's Best Fantasy & Horror, vol.2**, antologie coordonată de **Ellen Dailow, Kelly Link și Gavin G. Grant**. Primul volum este, surpriza, unul de excepție. Motiv pentru care am așteptat cu sufletul la gură și pe al doilea. **RAO: Peter Mayle, Hotel Pastis**. O carte, în primul rând, agreabilă. Iar autorul ei este un autor deja renumit, care a cucerit această calitate printr-o

carte de care nu cred că aveți vreo șansă să nu vă aduceți aminte: **UN AN ÎN PROVENCE**. **Jennifer Lee Carrell, Codul Shakespeare**.

Dacă există un cod Da Vinci, trebuia să ne închipuim (să ghicim? să intuim?) că există și unul Shakespeare. Așa cum există, pesemne, și un cod Dante. Totuși, nu credem că veți rezista tentației de a citi o carte cu un asemenea titlu provocător. Și bine faceți. Nici eu nu rezist. **PARALELA 45: Guillaume Apollinaire, Alcools/Alcooluri**. Ediție bilingvă. Cel mai mare geniu al poeziei secolului XX, înainte de Rilke și Borges, ca poet.

Nemodern, fără el modernitatea nu era modernitate. **Peter Esterhazy, Privirea contesei Hahn-Hahn**. Ficțiune, dar și un foarte fin jurnal de călătorie. Socotit unul dintre cei mai buni și mai serioși scriitori, dintre cei care nici un continent precum America pretinde că nu are îndestui. **HUMANITAS: Paulo Coelho, Învățătorul este întotdeauna singur**. Un roman de tip thriller pe care George Arion mi l-a lăudat, subliniind că nu-i lipsește simțul observației sociale. De altfel, ne este prezentat și ca un bestseller internațional. **Amos Oz, Rime despre viață și moarte** (Humanitas Fiction/Raftul Denisei). Recunosc, deși apreciez cum scrie, Amos Oz mi se pare, în ce am citit anterior (Cutia neagră) cam încrâncenat. Nu se poate, însă, ca să nu-i recunoști omului stilul și acuratețea. Îmi place, în mod deosebit, și titlul, poetic de dramatic ce e! **Teru Miyamoto, Brocart de toamnă**. (Humanitas Fiction/Raftul Denisei). O carte, până la urmă, despre dragoste, sentimente, toamnă, divorț, tot atâtea cuvinte-cheie (sau magice?) în jurul cărora, de obicei, se circumscrie o carte. Oameni care se redescoperă, într-o carte vie, vibrantă. **Jean-Claude Carrière, Povestiri filozofice din lumea întreagă**. Jean-Claude face parte din acea categorie care a apărut la noi și înainte de Revoluție și, astfel, și-a dobândit o notorietate pe vremea rafturilor sărace. La el acasă, însă, în Franța, este priyat ca un mare autor, un autor serios. **Mircea Eliade, Nouăsprezece trandafiri**, proză. N-au trecut mai mult de șapte sau opt luni de când a apărut volumul celui pe care îl consider a fi maestrul meu în materie de proză fantastică, și, deși îl semnalez cu oarecare întârziere, vă sfătuiesc să faceți orice efort

pentru a vă procura volumul. Cuprinde și proză scrisă la Chicago, în ultima parte a vieții. **Andrei Pleșu, Obscenitatea publică**. Jurnalismul unui filosof. Într-o a doua ediție, revizuită. **RAMURI: Ara Alexandru Șismanian, Absențe, 1**. Un destin interesant practică acest (re)inventator al cuvintelor. Expresia

sa are noutate, curaj, risc. Pare, la prima vedere, o poezie a notației disparate, dar se dovedește mai mult decât atât. **Dimitrie Lupu, Pecinginea**. O nouă carte semnată Dimitrie Lupu. Care reeditează soundul

unor ani de aur ai jazzului. Cu fiecare carte, autorul mai urcă un pas. **LIMES: Egy zacsko cseresznye**, traducerea îi aparține lui **Balasz F. Attila**. O antologie cu multe nume cunoscute din poezia românească. **Balasz F. Attila, Szbadosas a gettobol**. L-am cunoscut pe poetul Attila Balasz și mi s-a părut un om cum nu se poate mai fermecător și mai minunat. Și un mare iubitor de poezie. **PARALELA 45: Umberto Saba, Il Canzoniere (scelta di poesie)/Căntărilor**. Un mare poet dintre cei trei italieni care vertebrează secolul XX, alături de Ungaretti și Montale. O selecție de poeme cu care trebuie să înceapă lecția despre poezie. **Matei Vișniec, Frumoasa călătorie a urșilor Panda povestită de un saxofonist care avea o iubită la Frankfurt * Femela-țintă și cei zece amanți**. Biblioteca Românească. Matei Vișniec e un autor fabulos. Dar și un autor abulic de fermecător. Adică trambulind. **CRIME SCENE PUBLISHING / TRITONIC & FLACĂRA: VT Morogan, Plăceri nevinovate**. Orice thriller cred că e o plăcere nevinovată. În România, Teodor și Viorica sunt aproape un mit. Al literaturii ca o crimă perfectă. Citiți această crimă perfectă... **AGOL: Dan Iancu, Tata, doar fotografii**. Dan Iancu este un monument de umor, bonomie. Cărțile sale sunt un experiment deschis, foarte up-to-date cu ce se practică și la noi, și pe celălalt mal al oceanului. O carte foarte personală, căci și traumele sunt personale. **CERNA: Nicu Dascălu, Bărdaca din corlată**. O carte senină și melancolică, plină de accente tradiționale și amintire. Autorul are, neîndoios, sensibilitate, iar ea este la vedere, la purtător.

Text: **Mihail Gălățanu**

Cel mai bun roman polițist din literatura română

Andrei Mladin, simpaticul și iscoditorul erou al lui George Arion, se prezintă cititorilor în haine de gală.

Detectiv fără voie cuprinde toate narațiunile care îl au ca protagonist.

Cartea îi prezintă aventurile neobișnuite și capacitatea lui de a dezlega enigme terifiante.

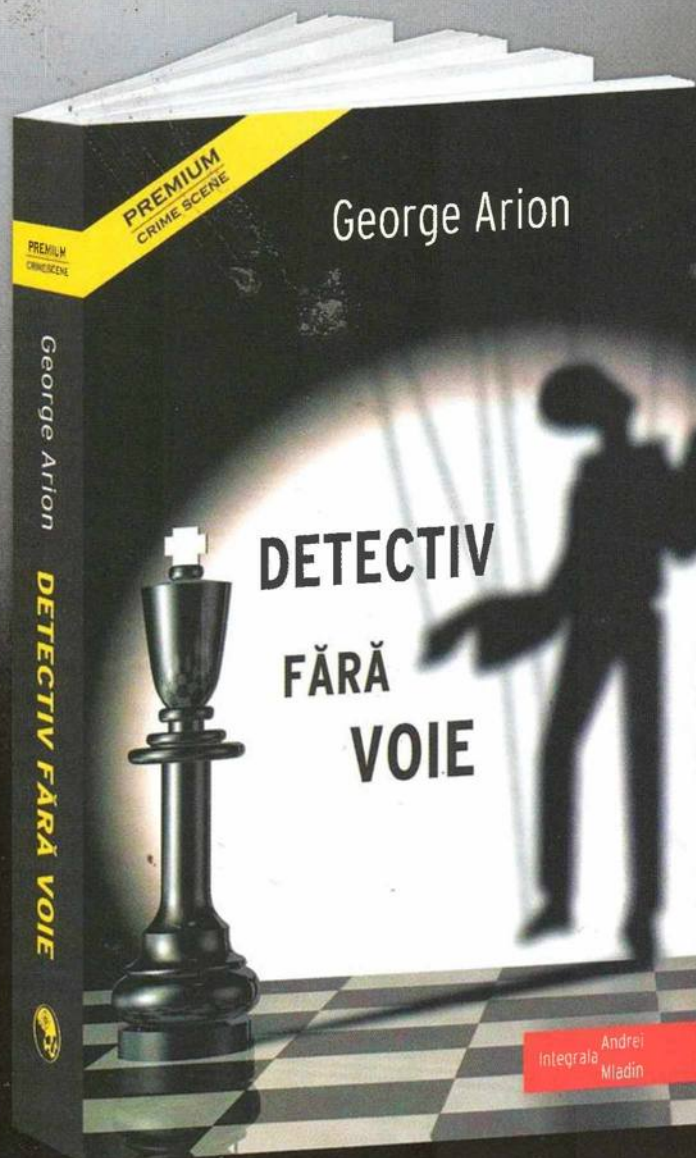
În acest volum, suspansul face legea de la început până la sfârșit. Dar și hazul.

Detectiv fără voie – un cocteil exploziv de umor spumos și acțiuni palpitate.

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

Comandă acum
și primești

35% reducere

Preț întreg: ~~59 ron~~
Preț redus: 38 ron

Completează formularul de mai jos și trimite-l la
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul **Detectiv fără voie** de George Arion la prețul de 38 ron

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

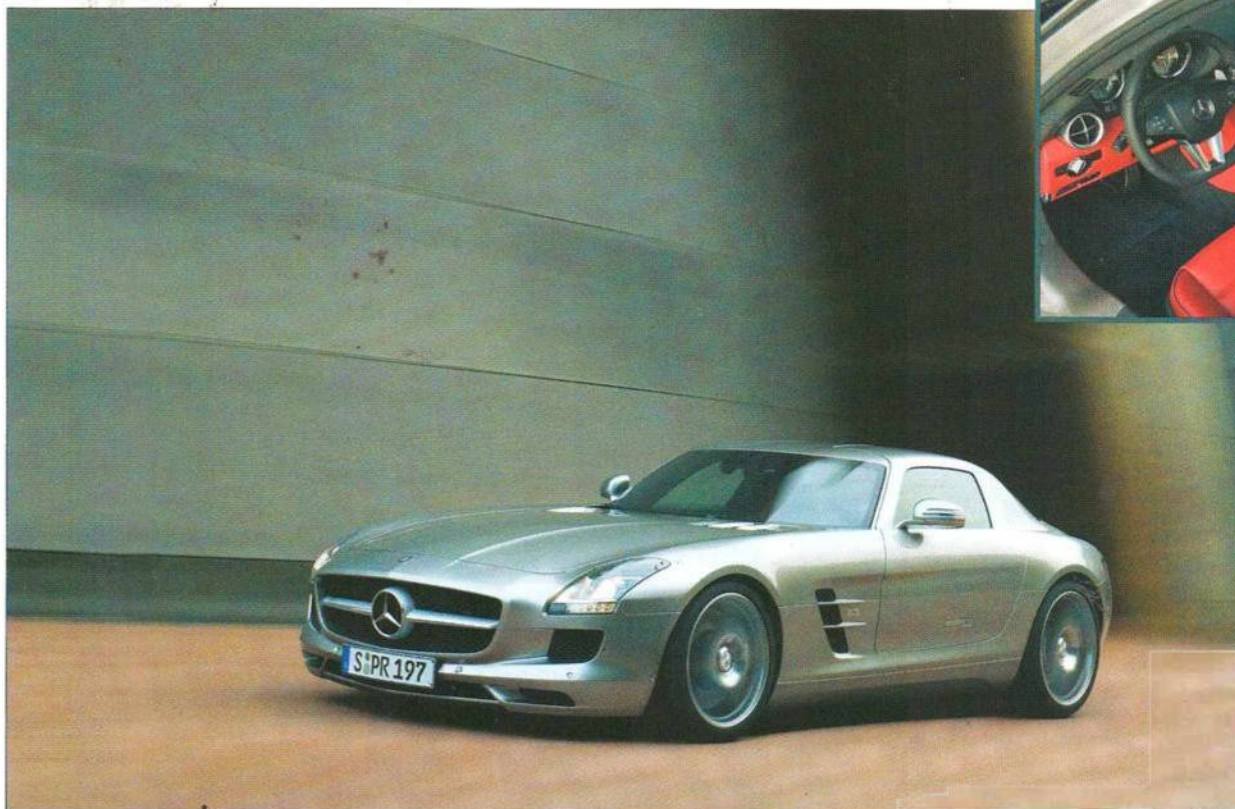
Localitate

Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

Fascinație Mercedes-Benz

Recent încheiatul salon de la Frankfurt a găzduit lansarea celui mai frumos model de serie produs de Mercedes în ultimii ani – **SLS Gullwing**.

reprezentat de uşile cu deschidere verticală – *gullwing* (aripi de pescăruş). Capota lungă şi spatele scurt, lăţimea şi roţile mari sunt tot atâtea elemente care reprezintă dinamism şi fac legătura peste timp cu modele clasice (fie că vorbim de Mercedes, Jaguar sau alţi producători de supercar-uri).

Inginerii germani au fost inspiraţi la interior de tehnologia aviatcă. Bordul, cu o formă accentuată de aripă,

crează o impresie de lăţime, iar cele patru orificii proeminente pentru aer urmăresc formele unui motor cu reacţie. Planşa centrală este realizată din metal mat şi urmăreşte aceeaşi temă a cockpit-ului de avion. Printre altele, consola centrală include Unitatea de control AMG, care le permite proprietarilor de SLS să-şi personalizeze reglajele automobilului (suspensie, acceleraţie etc.).

Pentru prima dată, Mercedes-Benz şi AMG prezintă un automobil al cărui şasiu şi corp sunt realizate din aluminiu. Acest lucru conduce la economii de greutate semnificative faţă de construcţia tradiţională de oţel, după cum arată şi greutatea proprie de numai 1.620 kg. Combinaţia dintre greutatea redusă şi forţa mare rezultă într-o excelentă manevrabilitate dinamică.

Utilizarea oţelului laminat la cald pentru montanţi duce la creşterea rezistenţei în cazul unui impact. Siguranţa pasivă este garantată de echipamentul standard, care include centurile pretenşionate cu limitatoare de forţă, precum şi opt airbag-uri (pentru doar două locuri!).

Inima SLS-ului este un puternic motor cu opt cilindri produs de AMG care livrează puterea sa

Fascinaţie auto şi tehnologie modernă, acestea sunt caracteristicile întruchipate de noul Mercedes-Benz SLS AMG. Nemţii se mândresc cu design-ul clasic, construcţia din materiale uşoare, dinamica de conducere superioară şi o siguranţă sporită.

Pachetul său tehnologic cuprinde structură din aluminiu şi uşi ce se deschid pe verticală, un motor AMG V8 plasat central, cutie de viteze cu ambreiaj dublu şi suspensie sport cu elemente din aluminiu.

Distribuţia greutăţii aproape ideală între punţile faţă şi spate (47% şi 53%), centrul de greutate scăzut şi mai ales puterea extraordinară a motorului de 6,3 litri (571 CP) asigură performanţe de supercar. Prima sută de kilometri pe oră este atinsă în 3,8 secunde, iar viteza maximă este limitată la 317 km/h.

Şi dacă cifrele de mai sus nu erau suficiente, Mercedes susţine că maşina consumă doar 13,2 l/100 km.

Design-ul clasic este o reinterpretare a unui model mai vechi, Mercedes-Benz 300 SL. Detaliul de stil cel mai şocant este

pe puntea spate, printr-o transmisie cu dublu ambreiaj conectată permanent la carcasa motorului prin tubul cardanic. Un arbore din fibră de carbon se rotește la turația motorului în interiorul tubului. Transferul de putere se face prin intermediul noii transmisii sport cu șapte trepte de viteză. Transmisia cu dublu ambreiaj produce schimbări rapide, fără întreruperea forței de tracțiune și oferă patru moduri de conducere în funcție de condiții și de alegerea șoferului.

Gullwing este echipat cu un sistem de stabilitate

ESP cu trei reglaje care oferă compromisul optim între siguranță și performanță pe circuit. Frânele standard, din materiale compozite, asigură o distanță optimă de frânare, dar Mercedes recomandă și mai puternicele frâne ceramice oferite opțional. Jantele din aliaj ușor au dimensiuni diferite pe față și pe spate (19 inch și respectiv 20 inch). Reinterpretarea modelului *Gullwing* se va lansa pe piață în primăvara anului 2010. Prețul anunțat pentru Germania este de 177.000 de euro.

Text: **Mugurel Mărgărit-Enescu**

Renault vrea să vândă 100.000 de mașini electrice

Într-un anunț făcut la Salonul Auto de la Frankfurt, *Renault* se angajează să vândă mașini electrice în Danemarca și Israel începând cu prima jumătate a lui 2011.

Modelul vizat este bazat pe conceptul *Fluence ZE* care și-a făcut debutul la salonul auto de la Frankfurt. *Fluence* este o berlină pentru cinci persoane, derivată din *Mégane*. În varianta cu motor pe benzină și diesel, *Fluence* înlocuiește mult apreciatul *Mégane Sedan* și se adresează Turciei, României și Rusiei.

În varianta electrică sunt vizate doar două țări, avantajate în primul rând de suprafața redusă și de potențialul apetit al cumpărătorilor pentru astfel de autoturisme. *Renault* a semnat un parteneriat cu o companie numită *Better Place* care să dezvolte o infrastructură pentru mașinile Alianței *Renault-Nissan*. Deocamdată, această infrastructură o să apară în Israel și Danemarca. Ea presupune stații pentru schimbarea rapidă a bateriilor sau puncte pentru reîncărcare cu până la 80% din capacitate (operațiune ce durează cam 20 de minute).

Renault preconizează să vândă mașinile și să ofere bateriile în leasing. Astfel costul pentru achiziția inițială este mult mai scăzut. Garanția mașinii este de patru ani sau 120.000 km.

Mergând pe acest plan ambițios *Renault* urmărește să vândă 100.000 de mașini electrice *Fluence* până în 2016 doar în aceste două țări. Marele avantaj este că *Renault* vine atât cu soluția constructivă cât și cu asigurarea infrastructurii. Iar concurența e încă departe.

Opel Ampera face valuri de mai bine de un an, dar este anunțat abia pentru 2012, iar de infrastructură și alte soluții practice încă nu se știe nimic. Mai toți producătorii majori au în plan cel puțin un automobil electric, dar deocamdată nimic nu este la fel de concret ca anunțul francezilor. ■

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘȚINȚE**

REBUS

DE 78 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS

58 de **B**uzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRAME & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

REBUS & SUDOKU

NOU!
din
octombrie

Zeci de căuturi
de cuvinte încrucișate
și grile sudoku
cu dezlegări pe loc

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLACĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

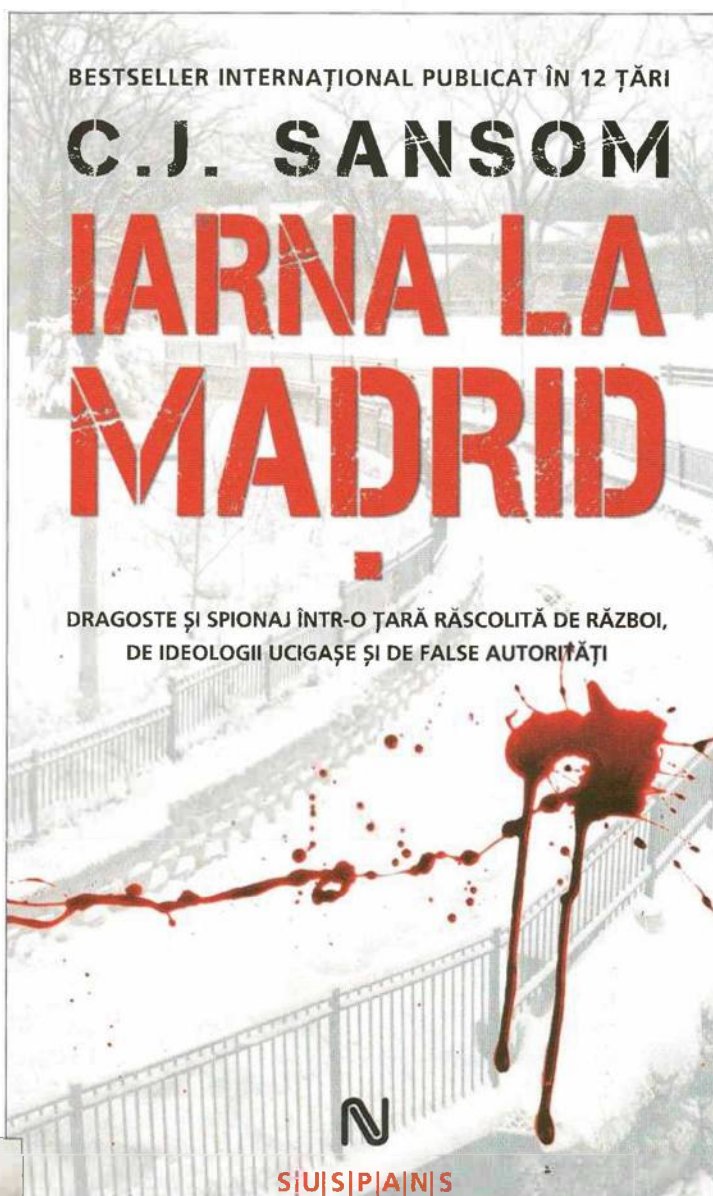
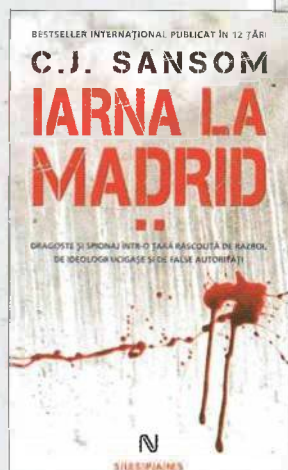
calitate garantată de **PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Iarna la Madrid

o carte semnată C.J. Sansom, traducerea Ines Hristea, apărută la Editura Nemira, în colecția *Suspans*

CHRISTOPHER JOHN SANSOM, autor englez de romane istorice cu intrigă polițistă. S-a născut în 1952 și a studiat la Universitatea din Birmingham, obținând doctoratul în istorie. A îndeplinit diferite slujbe, dar la un moment dat s-a hotărât să devină avocat și, după o scurtă practică în Sussex ca avocat pentru cei nevoiași, s-a dedicat în întregime scrisului. Faima i-a fost adusă de romanele care îl au ca protagonist pe Matthew Shardlake, detectivul cocoșat în slujba lui Thomas Cromwell. Din seria plasată în secolul al XVI-lea în timpul domniei lui Henric al VIII-lea fac parte *Dissolution* (2003), *Dark Fire* (2004 – Premiul *Ellis Peters Historical Dagger*, acordat de *Crime Writers' Association* în 2005), *Sovereign* (2006) și *Revelation* (2008). Postul britanic *BBC* a cumpărat drepturile pentru adaptarea primului volum, cu Kenneth

Branagh în rolul principal. *Iarna la Madrid* a înregistrat un succes uriaș în Marea Britanie, fiind publicat sau în curs de publicare în alte douăsprezece țări.

BESTSELLER INTERNAȚIONAL PUBLICAT ÎN 12 ȚĂRI

C.J. SANSOM IARNA LA MADRID

DRAGOSTE ȘI SPIONAJ ÎNTR-O ȚARĂ RĂSCOLITĂ DE RĂZBOI,
DE IDEOLOGII UCIGAȘE ȘI DE FALSE AUTORITĂȚI

N

S|U|S|P|A|N|S

Bestseller internațional publicat în 12 țări.
Dragoste și spionaj într-o țară răscolită de război, de ideologii ucigașe și de false autorități.

1940, Spania...

În timp ce trupele germane mășcăluiesc prin Europa, Franco dorește să se alieze cu Hitler. La sfârșitul Războiului Civil, din Madrid a mai rămas o ruină. Străzile sale, până nu demult maiestruoase, sunt devastate, iar locuitorii săi înfomețați și dezbrăcați de intrigă politică.

Când frigul iernii...

pune stăpânire pe capitală, spionul Harry Brett aterizează în Madrid, trimis de serviciile secrete britanice pentru a câștiga încrederea fostului său coleg de școală Sandy Forsyth, om de afaceri implicat în investiții cel puțin dubioase. Traumatizat de experiențele războiului, captiv al amintirilor, Brett este atras într-un joc foarte periculos.

Un alt prieten comun...

Bernie Piper, mănănat în lupta împotriva fasciștilor lui Franco de credința fierbinte în idealurile comuniste, a căzut rănit trei ani mai devreme în bătălia de la Jarama. A dispărut apoi fără urmă. Barbara Clare, fostă asistentă la Crucea Roșie și iubită a lui Bernie, are propria ei misiune secretă: să-l găsească și să pună la cale un plan prin care să-l salveze.

„Unele pagini amintesc de Graham Greene, altele de Hemingway (...). Dar Sansom își transfigurează

sursele de inspirație, creând un univers moral în întregime unic.”

The Independent

„C.J. Sansom și-a câștigat deja un loc de frunte printre maeștrii contemporani ai romanului istoric.”

P. D. James

„Un spectacol al imaginației (...), un roman istoric cu o atmosferă deosebită, cum nu s-a mai scris de multă vreme.”

Daily Mail

„O creație strălucită!”

Sunday Times

BEST magazine

UN ALT STIL DE VIAȚĂ

REVISTA BEST MAGAZINE PREZINTĂ:

un alt stil de viață

Tel.: (+4) 021 320 60 18
(+4) 021 320 60 19
Fax: (+4) 021 320 60 20
www.bestmagazine.ro

Talon abonament "BEST MAGAZINE"

* Numele și prenumele:

(Abonat persoană fizică / Titular persoană juridică)

Denumirea firmei:

Funcția:

CIF:

Reg.Com:

* Adresa

* Telefon

E-mail:

Bifează tipul de abonament:

6 luni

5 ediții

12 luni

10 ediții

Pachetul distribuit prin poșta poartă conține diferite suplimente tematice și materiale publicitare

Contravaloarea abonamentului se poate achita prin ordin de plată la orice bancă sau prin mandat poștal la orice oficiu poștal, în contul: **MASTER COMMUNICATION Intl.** RO66BRDE4415V68494874410 deschis la BRD Calea Călărași, sect.2, CIF: RO 13575388.

Prețul include TVA și taxele de distribuție.

Trimiteți acest talon împreună cu dovada efectuării plății la: **MASTER COMMUNICATION Intl.** Strada Orzași Nr.36C, Sector 2, București sau prin Fax la numărul: 021 320 60 20

MASTER COMMUNICATION Intl. vă trimite abonamentul prin intermediul firmelor specializate în distribuție directă. Eventualele erori în distribuție nu cad în sarcina noastră, dar trebuie semnalate imediat pe adresa:

abonamente@bestmagazine.ro

Împreună cu revista noastră aveți:

10 ediții gratuite
ale revistei financiare
FINANȚE ȘI AFACERI

Pentru orice tip de abonament primiți:

15%
discount

Contravaloare abonament valabil
șase luni / 5 ediții **Best Magazine**

30,0 RON

Contravaloare abonament valabil
un an / 10 ediții **Best Magazine**

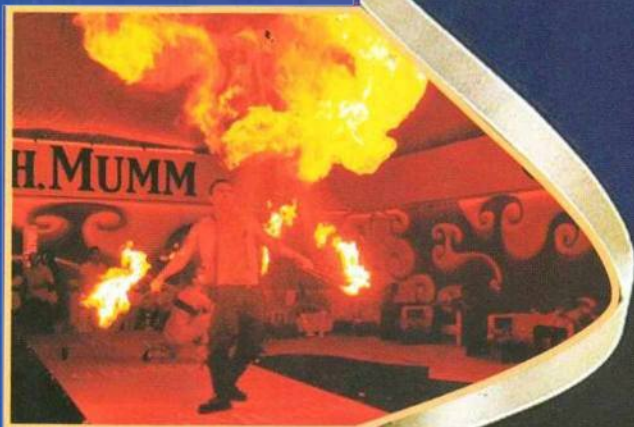
59,0 RON

Pentru detalii suplimentare și informații despre abonare contactați Departamentul Abonamente la telefon: 021 320 6018 sau la E-mail abonamente@bestmagazine.ro

* Campuri obligatoriu de completat

Șampanie de lux desfăcută printr-o tehnică folosită în perioada napoleoniană, vedete care mai de care, veșminte elegante și mult stil. Acestea au fost ingredientele petrecerii din clubul *Crush* din Mamaia, din luna august, când a avut loc evenimentul de lansare a conceptului de *sabrage* al șampaniei *G.H. MUMM Cordon Rouge*.

Cu acest prilej reprezentanții *Pemod Ricard* au anunțat, oficial, alegerea Andreei Raicu ca imagine a *G.H. MUMM*.

Andreea Raicu,

imaginea celei mai vândute șampanii din Europa

De pe platoul
de filmare,
Andreea Raicu
devine expertă
în sabrage

Strălucire în
stilul Răzvan
Ciobanu

Momente
speciale

Un strop de
istorie

Andreea Raicu, Virgil Iantu, Răzvan Ciobanu, Tania Budi, Valentina Pelinei și sotul ei, deputatul Cristian Boureanu, Malvina Cervenschi, Mihai Covaliu sunt câteva dintre vedetele care au participat la faștulosul eveniment. Noua colaborare între Andreea Raicu și șampania G.H. MUMM a fost oficializată într-un mod inedit, prin *sabrage*, deschiderea sticlelor de șampanie cu sabia. Maestrul ceremoniei a fost Mihai Covaliu, cunoscutul campion olimpic la sabie, care a dat tonul *sabrage*-ului și a inițiat invitații în arta mănuirii sabiei. Chiar dacă în zilele noastre tehnica *sabrage* este privită ca un mod excentric de a desface o sticlă de șampanie, aceasta era des folosită pe timpul lui Napoleon, deoarece în timpul petrecerilor date în cinstea victoriilor obținute în Europa, acesta încuraja cavaleria franceză să deschidă sticlele cu săbiile, aceasta fiind cea mai la îndemână metodă. „Ineditul conceptului pus în scenă pentru lansarea G.H. MUMM m-a convins imediat. Mi-a plăcut ideea, auzisem de *sabrage*, dar nu îl practicasem încă. Invitații s-au întrecut în reprezentatii de *sabrage* și e posibil să devină, curând, un sport național”, a declarat râzând Mihai Covaliu.

Frumusețea, feminitatea, atitudinea și dorința de a reuși a Andreei Raicu i-a convins pe reprezentanții *Pernod Ricard* să o aleagă pentru a fi imaginea G.H. MUMM. „Am căutat pentru G.H. MUMM o prezență feminină plină de eleganță și mai ales atitudine. Toate aceste atribute definesc șampania G.H. MUMM, o șampanie pentru învingători. Ne-am dorit o colaborare cu Andreea și ne bucurăm că a răspuns pozitiv propunerii noastre”, a declarat Irina Florea, Brand Manager MUMM, *Pernod Ricard*. Vedeta serialului *Efect 30* a acceptat cu plăcere să fie imaginea acestei șampanii care este cea mai bine vândută în Europa. Andreea Raicu, care își încearcă în această toamnă norocul ca actriță, nu este la prima colaborare de acest fel. Ea a fost imaginea mai multor produse, însă este prima dată când devine imaginea unui brand de lux. Acum, Andreea ne îndeamnă să încercăm o aromă deosebită, care vine din nordul

Franței, de la Reims, și care este șampania oficială a *Formulei 1*. O altă ipostază a frumoasei prezentatoare de la *Prima TV* care o prinde și care are priză la public.

Prezentarea de modă semnată Răzvan Ciobanu a marcat un alt moment deosebit al serii. Din nou, cuvintele cheie au fost lux și atitudine. Rochiile sofisticate și strălucitoare au pus încă o dată în valoare talentul designerului. Se știe că Răzvan este unul dintre creatorii preferați ai Andreei. Așa că, și de această dată, la Mamaia, a urcat pe scenă îmbrăcată într-una dintre creațiile acestuia. Sigur, nu este prima dată, la fel au stat lucrurile și la prezentarea colecției primăvară-vară a lui Ciobanu pentru Irina Schrotter din iarna anului trecut. Și atunci, ca și acum, evenimentul a strâns foarte mulți invitați. Numai că, de această dată, nu a fost vorba doar de veșminte elegante, ci și de cavalerism și de o tradiție care datează de aproape două secole.

Semnul MUMM *Cordon Rouge Brut* reflectă aerul de prospețime al Casei, eleganța și puterea venite din calitatea *Pinot Noir* în amestec. Acest stil a trecut de la un *Cellarmaster* la altul din 1827 și acum tradiția este continuată de actualul, *Didier Mariotti*.

MUMM *Cordon Rouge* se potrivește perfect cu orice moment din zi sau din noapte. Combin-o cu pește la grătar sau cu friptură pentru a-ți gădila simțurile sau pur și simplu să faci un toast pentru viață.

Cu o moștenire de aproape două secole în spate, Casa G.H. MUMM, fondată în 1827, aspiră în continuare la principiile originale ale marelui Georges Hermann Mumm, una dintre figurile centrale ale brandului. Pasiunea sa era aceea de a obține cea mai bună calitate pentru șampaniile G.H. MUMM. Un argument în acest sens este faptul că adesea era auzit spunând: *Only the Best*. În 1875, a hotărât să decoreze fiecare sticlă cu binemeritul *Cordon Rouge* sau panglica roșie a Legiunii de Onoare, cea mai înaltă distincție civilă franceză, creată de Napoleon I. Pe lângă a fi un simbol al excelenței, *Cordon Rouge* reprezintă și adevăratul spirit care conduce Casa: căutarea continuă a perfecțiunii, a spiritului de aventură și vervă.

text: Raluca Spățăreanu

Mamaia 2009

TRIATHLON CHALLENGE

Puncte colorate se îtesc dintre valurile de pe Siutghiol. Ca niște buline aruncate pe suprafața încrețită de vânt a apei: galbene, albe, negre. Sunt câteva zeci, poate chiar o sută, dacă stai să le numeri. E duminică, 20 septembrie, și a început triathlonul.

Triathlonul înseamnă 1,5 km înot, 40 km bicicletă și 10 km alergare. Acestea sunt distanțele probei olimpice. Există și varianta *sprint*, cu distanțele la jumătate. A devenit probă olimpică la Sidney. Varianta *hard* este concursul de *Ironman* unde distanțele sunt, deja, impresionante: 3,8 km înot, 180 km bicicletă și maratonul (42,2 km).

Bulinele sunt căștile înotătorilor: galbene – pentru cei de la proba olimpică, albe – cei de la *sprint*, negre – ștafetă. Se luptă cu apa, cu valurile, cu timpul și cu ei înșiși. Mulți nu se grăbesc. Trebuie să-și conserve energia până la final, pentru mulții kilometri de bicicletă și de alergare. Mai au ore întregi până la finis. Înoată într-un triunghi delimitat de balize, sub ochii pe jumătate uimiți ai salvamarilor. N-au mai văzut așa ceva, dar le place. Oameni obișnuiți, în marea lor majoritate, cuprinși de frumoasa nebulie a sportului. Oameni care se luptă cu ei înșiși pentru a deveni mai buni, mai puternici, pentru a-și testa propriile limite. Cam ca ei. Adică pasionați de ceea ce fac. Câteva căști se distanțează vizibil de restul plutonului. Sunt

profesioniștii. Printre ei, campionul național, Ciprian Bălănescu. Primul iese din apă, cine altul decât Răzvan Florea, olimpicul nostru la natație. Împreună cu doi colegi și-a făcut echipă pentru proba de ștafetă – echipa *TYR*. La minute bune după Răzvan încep să iasă și ceilalți. Deh, totuși, e înotătorul care a stabilit 57 de recorduri naționale la înot și are 77 de medalii internaționale, multe de aur, în curse de Cupă Mondială...

Se dezbracă de costumele de neopren în timp ce ies din apă, din alergare și, grăbiți, se echipează pentru bicicletă. Triathlonul e continuu. Se cronometrează tot, inclusiv timpul petrecut în momentele dintre probe. Circulația e închisă în Mamaia pe cele trei benzi înspre Năvodari și o mulțime

de curioși s-au adunat, deja, să-i privească pe triatloniștii care se aruncă în lupta cu fiecare metru de asfalt. Pentru unii vor fi 40 km. Pentru ceilalți, de la proba *sprint* și de la ștafetă, jumătate. Încearcă să scoată cei mai buni din ei și din echipamentul din dotare. De la „scule” care costă cât o mașină pentru profesioniști și până la biciclete obișnuite, pe șosea se văd de toate. Un concurent chiar are montat în fața ghi-donului coșul de cumpărături. Dar nu asta contează aici. Pe cei mai mulți nu locul în clasament îi motivează ci dorința de a termina cursa, de a-și demonstra lor înșile că pot să o facă.

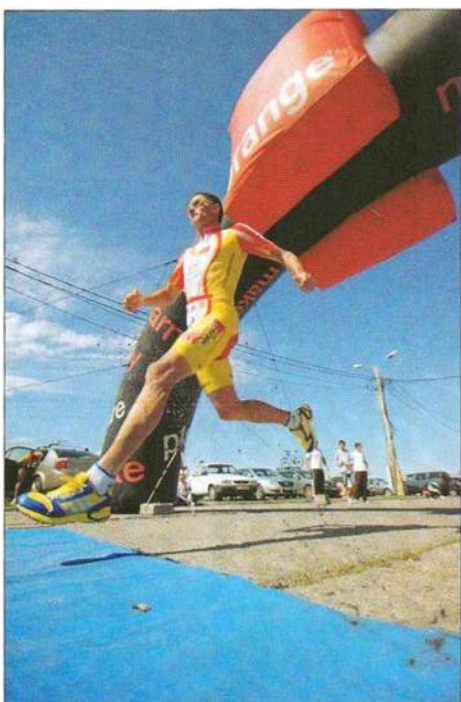
Deja mulți sunt extenuați. Timpul petrecut la al doilea tranzit e mai lung. Se schimbă încălțăminte de bicicletă cu cea de alergare. Se folosesc creme împotriva contracturilor musculare, suplimente, geluri, energizante, banane... Urmează alergarea, cel mai dur moment al concursului, cum spun mulți participanți. E deja cald și fiecare pas e chinuitor. Mușchii suprasolicitați își cer drepturile. Se transpiră, se gâfăie, se strânge din dinți. Chiar de pe margine simți oboseala de parcă ar fi a ta. Dar simți și îndârjirea, voința de a termina cursa, de a lăsa în urmă momentele de slăbiciune, de ați atinge limitele și de a le depăși – lecții de viață pe care sportul ți le predă mai bine decât orice altceva. Bălănescu termină primul, așa cum era de așteptat. Între

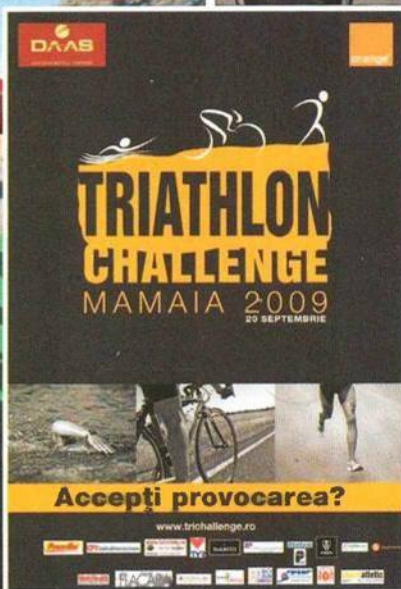
CONCURS IRONMAN ÎN ROMÂNIA

La câteva ore după încheierea concursului, stors de puteri și cu cearcăne care se vedeau de la o poștă, un tânăr de nici 30 de ani, exclama: „A fost mai greu să organizez triathlonul decât să termin *Ironman*! Dacă-mi spunea cineva asta înainte, îl trimiteam la plimbare...” Eram la *Pizza Party* – petrecerea de după cursă, cu toți concurenții, organizatorii, sponsorii, mass-media. O petrecere cu mulți carbohidrați, din pizza și paste, așa cum trebuie după orele de efort intens, dar și un moment în care se leagă prietenii, se schimbă impresii și cărți de

Triathlon Challenge Mamaia a fost primul concurs de acest gen organizat la standarde europene în România. Cronometrarea a fost realizată prin cip-uri individuale pentru fiecare participant, de la cel mai în vârstă (65 ani), la cel mai tânăr (8 ani).

timp, alții sunt abia la primii kilometri de alergare. Oamenii de pe margine aplaudă și încurajează. Aproape de sportivi, trăiesc fiecare moment al cursei. I-a captivat. Unii vorbesc că ar vrea să se apuce și ei. La post, un polițist pe motocicletă îl oprește la timp pe un individ pe role care sărise barierele și se luase la întrecere cu alergătorii... Mai sunt și din ăștia. Totuși, trăim în țara noastră. Dar vor învăța, în timp. Încep să sosească și ceilalți. Toți primesc câte o medalie, exact după trecerea liniei de sosire. Pentru că toți sunt învingători, de fapt.

Îl opresc pe unul dintre cei care au participat la proba olimpică. Îl cheamă Mihai Voicu, are 33 de ani și e avocat specializat în dreptul afacerilor, partener la ONV. Iar acum e epuizat dar cu medalia de triathlon finisher la gât. Îl întreb de ce face asta. Îmi spune că „sportul și triathlonul, mai ales, înseamnă o luptă cu mine însumi. O măsură a rezistenței și voinței mele. O ocazie de a evolua măsurabil din punct de vedere fizic. Un mod de a-mi cultiva răbdarea și a-mi exersa strategia. Este interesant întotdeauna să observ cum voința mă face să îmi depășesc limitele fizice deja atinse, când numai gândul te face să învingi oboseala și durerea care se opun continuării competiției. Încrederea în propriile forțe pe care ți-o conferă sunt inegalabile”. Îl privesc și îl cred. Totuși, cum se împacă viața unui om activ profesional cu antrenamentele regulate, cum reușește să-și împartă timpul. „E nevoie de o anumită disciplină a timpului. Antrenamentul și concursurile sunt supra-adăugate programului de muncă și vieții de familie. Trebuie uneori să alegi între a mai dormi o oră în plus dimineața și a te trezi mai devreme ca să pleci la o alergare. Dar e atât de bine când o faci, iar ziua de muncă începută cu un antrenament intens este, fapt dovedit, una în care ești mai eficient și sigur ai o atitudine mai bună, de învingător. Și mai e ceva...”, îmi spune. „Mai e ceva foarte important: sportul te aduce în compania unor oameni pe care, altfel, n-ai fi avut ocazia să îi cunoști. Se fac contacte și se leagă prietenii. Efortul și epuizarea fizică par să fie un mediu propice pentru crearea unui sentiment de frățietate, de camaraderie. Competiția sportivă are, aici, forma cea mai încântătoare: fair-play total și altruism. Plăcerea pe care o dobândești fiind generos cu coechipierul tău.”

Text: **Alexandru Arion**

Foto: **Bivnac Media**

vizită, se dau sfaturi de antrenament sau chiar se nasc idei de business. Adică se încheagă o comunitate, în jurul sportului. Personajul care a rostit frazele de mai sus este Vlad Stoica, fondatorul și directorul clubului Smart Athletic, organizatorul Triathlon Challenge Mamaia. A fost campion național de polo și de triathlon și Ironman finisher de patru ori. De asemenea, a fost director național de vânzări la TechnoGym și director general PowerPlate România.

▼ **Vlad Stoica, hai să fim sinceri de la început: triathlonul nu e cunoscut în România, în timp ce, în alte țări nu foarte depărtate de noi, e un fenomen de masă. De ce?**

– Eu cred că România a ieșit din perioada de tranziție doar de vreo doi ani de zile – și nu mă refer doar la tranziția economico-politică ci și la sport, educație, civilizație etc. Așadar, sportul de masă este la început. La fel și triathlonul, care se înscrie perfect în rândul sporturilor de masă. Dar prefer să las trecutul și să mă focusez pe prezent și pe viitor și să fac în așa fel încât triathlonul să devină un sport popular. Pentru mine este acum ori niciodată...

– În afară de beneficiile evidente – sănătate, condiție fizică etc. – ce altceva câștigă practicantul unui asemenea sport, cum e triathlonul?

– Beneficiile sunt multiple. Un triatlonist, fie el și amator – pentru că, din acest punct de

vedere, nu ne interesează în primul rând performanța sportivă, timpii scoși în cursă sau locul în clasament – câștigă disciplină, un stil de viață sănătos și, foarte important, mulți prieteni. Practic, intri într-o comunitate aparte, de oameni civilizați și educați, în care nu te incomodează „cefele groase”. E și un fel de networking într-un mediu special, în care nu pătrunde și nu rezistă oricine.

– **De ce ai ales Mamaia?**

– Constanța – Mamaia mi se pare un loc ideal pentru o asemenea manifestare din toate punctele de vedere: există facilități optime pentru toate cele trei probe, există infrastructură turistică, poate oferi expunere și public concursului prin notorietatea locului în sine. De asemenea, privind în viitor, este și o locație ideală pentru concursuri de mai mare amploare. Nu în ultimul rând, am ales Constanța – Mamaia pentru că este sub patronatul Direcției pentru sport a județului Constanța, a cărei directoare este doamna Elena Frâncu. Fără sprijinul dănei și al direcției pentru sport nu aș fi reușit să organizez ceva de o asemenea anvergură și complexitate.

– **Proiecte de perspectivă?**

– Anul viitor vreau ca TRIATHLON CHALLENGE să devină cel mai important triathlon din sud-estul Europei și, peste 3-4 ani, sper să pot organiza primul concurs Ironman din România. Acesta va fi, cu siguranță, un eveniment de referință pentru sportul de masă din România.

Divorț în stil italian

Ciclic, formațiile bucureștene trec prin convulsii, de anvergură mai mică sau mai mare. Au fost cazurile lui **Dinamo** și **Rapid**, acum a venit **Steaua** la rând. Și culmea, cele trei grupări au o caracteristică în comun, totul pornind de la demiterea antrenorului principal, respectiv **Mircea Rednic**, **Jose Peseiro** și **Cristiano Bergodi**. Asta nu înseamnă că la **CFR Cluj** sau **FC Timișoara**, de exemplu, a fost liniște mereu și armonie perfectă la toate nivelurile, dar aceste situații au fost mult mai puțin mediatizate.

Conform Federației Internaționale de Istorie și Statistică a Fotbalului, la începutul lunii august campionatul românesc ocupa poziția 31 în topul mondial al întrecerilor interne. Ne situăm, însă, cu siguranță, pe un loc fruntaș, în privința instabilității antrenorilor la echipele de club. Astfel, față de sezonul precedent, doar Dan Petrescu și Cristian Pusztai și-au păstrat posturile! Iar acum, după numai șapte etape, la **FC Brașov** a fost înlocuit Nicolae Napoi cu Viorel Moldovan, italianul a ajuns apoi la **Astra Ploiești** prin demiterea lui Ion Moldovan, la **FC Vaslui** a fost eliberat Cristi Dulca și numit interimar secundul Dorin Zotincă, la **Universitatea Craiova** s-a produs rocada Daniel Moșoșanu – Eugen Neagoe, în timp ce Antonio Conceicao (**CFR Cluj**), Sandu Tăbârcea (**Gloria**) și Florin Marin (**Ceahlăul**) simt cum li se clatină scaunul. Dar cel mai spumos „divorț” (ca șampania oferită la înscăunarea lui Cristiano Bergodi) s-a produs între acesta și finanțatorul Gigi Becali.

Gigi Becali:
„Până la finalul mandatului meu de europarlamentar (2014 – n.n.) vreau neapărat să jucăm o semifinală sau o finală de Europa League. Vă dați seama cum aș intra acolo, în sală, cu pieptul înaintea pentru că toți mă știu mai întâi de patron al Stelei și abia apoi de politician.”

În acest ultim caz, va rămâne o mare necunoscută, și anume: având experiențele gen **CFR** și **Rapid**, când nu și-a încheiat mandatele, de ce a acceptat Bergodi să vină în Ghencea? De ce nu l-a prevenit compatriotul Massimo Pedrazzini că la **Steaua** nu se mănâncă numai cozonac? Chiar a căzut în capcana întinsă de Becali atunci când l-a momit cu postul dacă, fiind antrenor la **Poli Iași**, învinge pe **Rapid** și **Steaua** prinde un loc de cupă europeană (ceea ce s-a și

întâmpat, remiza din Giulești fiind suficientă pentru ca roș-albaștrii să-și atingă obiectivul)? Este de notorietate, de altfel, întâlnirea, la o cafenea din cartierul Dorobanți, dintre Becali și Renzo Rossi, prietenul nr. 1 al lui Bergodi și eternul secund al acestuia, prilej cu care s-a discutat oferta ca Bergodi să devină „principal” în Ghencea.

Cu două zile înaintea ultimei etape a campionatului precedent, Gigi Becali pusese la cale strategia pentru următorul sezon: echipa să revină la stilul spectaculos, cu un joc în mare viteză și cu multe pase; „antrenorul e minimum 60 la sută din valoarea echipei”; jucători precum Surdu, Szekely și Pleșan trebuie făcuți să evolueze la valoarea lor adevărată; reimpresărea lotului prin promovarea a 5-6 fotbaliști de la echipa a doua; câștigarea titlului și accederea în grupele **Champions League**; prime doar la îndeplinirea unui obiectiv important; reducerea și apoi plafonarea salariilor (100.000 de euro începând din 2012); închiderea peluzelor ș.a.

O primă reacție a fost din partea lui Ilie Dumitrescu: „În momentul în care faci o strategie pe termen lung cu fotbaliști tineri, e clar că, la început, sacrifici rezultatele. Sigur, fanii nu sunt dispuși să accepte o campanie fără trofee.”

Odată instalat, Bergodi declara la reluarea pregătirilor: „**Campionatul e primul obiectiv, ținta principală. Mie, Becali nu mi-a zis nimic de grupele Europa League, dar**

Steaua nu trebuie să lipsească dintr-o asemenea competiție. Mie nu mi s-a specificat nimic în contract despre acest obiectiv.” (Atenție: vom vedea mai încolo ce contract „beton” are în ceea ce privește rezilierea acestuia.) Tot atunci, afirma că **Steaua** este o etapă extrem de importantă în activitatea sa de tehnician. „*Steaua e un nume mare, mare de tot și în Europa.*” (Cu acestea, ne-a cam răspuns de ce a venit în Ghencea.) Analizând cauzele parcursului mai slab al **Stelei**, a atins însă un punct sensibil: „*În plus, a fost o conjunctură nefericită cu relația încordată dintre suporterii și Becali, care cred că a tras echipa înapoi.*” Așadar, pentru al șaptelea an consecutiv, **Steaua** începea sezonul cu un antrenor nou pe banca tehnică și cu un salariu de 250.000 de euro pe an.

Chiar de ziua patronului, Bergodi i-a sugerat acestuia să fie mai temperat în declarații și a cerut liniște (hopa!): „*Sper ca relația mea cu Gigi Becali să fie una frumoasă, chiar dacă prin presă se discută mult despre temperamentul său.*” Nici nu știa atunci cât îl va costa ziua de 17 septembrie! De menționat și că Bergodi l-a ținut în joc de glezne pe Becali, semnând contractul abia la încheierea pregătirilor!

Și... „menajul” celor doi a început. Rezultate excelente în cele trei tururi preliminare și calificarea în grupele **Europa League**, meciuri fără spectatori pe teren propriu, debut mai greu în campionat, dar lucrurile mergeau totuși bine, măcar în aparență, iar Bergodi era numit de Becali „un Beethoven al fotbalului”, **Steaua** – „**Arsenal de România**”, Onicaș – „**al doilea Rădoi**”, Cristi Tănase – „**al doilea Mutu**”, Adrian Ionescu – „**noul Hagi**” ș.a.m.d. Numai că, pe alocuri, temperamentul vulcanic al patronului, aroganța și orgoliul său, inconstanța în decizii (ba îi retrograda pe unii jucători la echipa a doua, ba cerea să fie promovați în prima gamitură), pierderea măsurii (ceea ce l-a făcut să creadă că poate dispune cum vrea de angajații săi, fotbaliști sau tehnicieni) au scos la iveală din când în când mici fricțiuni între cei doi. Iar potrivit conceptului „el îi aduce, el îi dă afară” și având precedentele Pițurcă, Țiți Dumitriu, Protasov, Lăcătuș (în două „mandate”), Olăroiu, Zenga (demis cu trei etape înainte ca **Steaua** să devină campioană, acesta își revendică și acum titlul), Hagi, Dorinel Munteanu, Pedrazzini, Mihai Stoica, Adrian Ilie, angajatorul a vrut parcă să-i confirme

Mihai Stoichiță,
un antrenor
care a picat la mijloc
în războiul
dintre fani și patron

pronosticul lui Emeric Ienei că Bergodi nu va sta mai mult de cinci etape dacă europarlamentul se va băga peste el. Prilejul destrămării „relației” s-a ivit dintr-un motiv banal, dar prevestit de unele scrâșnete reciproce de măsele. Venise ziua de 17 septembrie... În pauza meciului cu Sheriff Tiraspol, scorul fiind alb, Becali a vrut să certe jucătorii în vestiar, dar... surpriză!, a fost dat afară „din casa lui” de către Bergodi. Considerându-se umilit și dezonorat, după meci (mai ales că rezultatul rămăsese același, iar Dinamo câștigase la Graz), Becali l-a demis în direct la un post TV. Trecuseră șase etape!

În prezent, în Ghencea s-a creat un butoi cu pulbere, pe cale să explodeze ori

când. Astfel, jucătorii – acuzând teroarea instaurată în vestiar de patron – s-ar fi gândit să piardă meciurile (și nu oricum, ci la o diferență de șase goluri!) spre a fi dați afară; suporterii au plănuțit ca, în continuarea protestelor la adresa lui Gigi Becali, să scandeze lozinci cu tentă rasistă la meciul din deplasare cu Twente, în Europa League. Fiind recidivistă, Steaua riscă excluderea din cupele europene și o amendă de cel puțin 100.000 de euro. (Are deja de plătit vreo alte două, de 30.000 și de 50.000 de euro.) De asemenea, fanii de la peluze și de la tribuna a II-a vor să returneze abonamentele. În plus, luând în serios intenția finanțatorului de a le ceda gratis palmaresul și emblema clubului din Ghencea, Asociația Independentă a Suporterilor Steliști a dat un comunicat în care anunță că au găsit virtuali investitori, oameni de afaceri potenți și care posedă o calitate importantă, stelismul pur. (Asta probabil și ca urmare a uneia dintre ultimele declarații ale latifundiarului: „Nu sunt stelist și n-am fost niciodată!”) Pe de altă parte, suporterii au mai deschis o bătălie, declarând că nu-l vor susține pe Mihai Stoichiță, supărați pe acesta că a acceptat să-l ia locul lui Bergodi și nu a creat un vid în con-

ducerea tehnică. Apropo de „Lippi”, frumos gestul acestuia de a-și felicita jucătorii după victoria cu Pandurii de la debutul său, „dar și pe Bergodi, fiindcă se vede munca sa”. Și italianul a procedat extrem de corect, răzgândindu-se de a mai merge la meci spre a nu pune presiune pe jucători.

În ceea ce privește contractul, Bergodi susține că nu i s-a dat nici un act prin care să se arate că nu mai este tehnicianul echipei. Mai mult, cum spuneam mai înainte că este „beton”, în contract scrie clar: „Activitatea la club e prevăzută pentru perioada 24.06.2009 – 24.06.2011. Locul de muncă este FC Steaua București, echipa de seniori”. În momentul de față, refuzând să semneze rezilierea contractului, Bergodi a anunțat că va apela la forurile internaționale (FIFA și UEFA) pentru a-și primi banii conform înțelegerii, salariul fiind de 20.000 de euro pe lună. Dar iată și replica lui Gigi Becali: „Ce mai vrea, nu i-am dat 180.000 de euro la semnătură? A stat două luni, a luat atâția bani și tot mai vrea?” Un adevărat divorț în stil italian...

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Agerpres** și **Mediafax**

Cristina Vanea

Berbec (21.03. – 20.04)

Dialogul cu cei din jur nu va evolua așa cum vă doriți. Dacă veți reuși să vă păstrați calmul va fi mai bine pentru toată lumea. În gospodărie este posibil să apară unele stricăciuni care vă vor obliga la cheltuieli peste așteptări. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în activități riscante.

Taur (21.04 – 20.05)

Situația financiară vă va interesa în mod special în această perioadă. Veți avea cheltuieli destul de mari, mai ales la începutul lunii, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. În a doua parte a intervalului ar fi bine să nu vă grăbiți să luați decizii, deoarece nu veți fi obiectiv și ați putea face greșeli.

Gemeni (21.05 – 21.06)

Ați putea face lucruri mari în această perioadă, căci șansa va fi de partea dv. După prima săptămână veți avea ocazia să faceți o investiție sau o cumpăratură de mai mari dimensiuni. Relația cu prietenii va evolua cât se poate de bine, iar sprijinul acestora vă va fi de un real folos în această perioadă.

Rac (22.06 – 22.07)

Veți fi ceva mai dinamic, dar și mai irascibil. Este o bună perioadă pentru a demara activități cu derulare pe termen lung. Unele dintre problemele cu care v-ați confruntat până acum și-ar putea găsi rezolvarea. Oricum, conjunctura astrală vă va favoriza într-o mai mare măsură decât până acum.

Leu (23.07 – 23.08)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că ar fi bine să tratați cu toată seriozitatea orice simptom cu care vă veți confrunta. În plan profesional ați putea face unele mici schimbări, dar înainte de a trece la treabă n-ar strica să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

Fecioară (24.08 – 22.09)

Aveți suficientă energie fizică pentru a face față cu bine tuturor activităților pe care le aveți în program în această perioadă. Popularitatea dv. este în creștere, așa că veți avea ocazia să vă lărgiți cercul de prieteni sau să vă găsiți noi susținători ai proiectelor pe care le aveți în vedere.

Balanță (23.09 – 23.10)

Relația cu superiorii ierarhici va fi ceva mai tensionată în această lună. În plan profesional vă veți confrunta cu situații dificile, a căror rezolvare va necesita un efort deosebit. De energie fizică nu veți duce lipsă, dar veți avea tendința de a v-o risipi în chestiuni minore.

Scorpion (24.10 – 22.11)

Este posibil să vi se facă unele propuneri de colaborare pe care va trebui să le analizați cu toată seriozitatea. Partenerul de viață va avea unele realizări în activitățile sociale sau profesionale în care este implicat. În ceea ce vă privește, vă veți bucura de mai multă simpatie în rândul prietenilor.

Caracteristica lunii octombrie

Conjunctura astrală se ameliorează și unele dintre problemele de până acum s-ar putea rezolva. Colaborările și activitățile de parteneriat vor fi avantajate, mai ales în a doua jumătate a intervalului.

Săgetător (23.11 – 21.12)

La serviciu ați putea demara un proiect de mai mari dimensiuni pe care îl aveți în vedere de ceva timp. O investiție ar putea fi făcută în a doua jumătate a intervalului. Tot atunci ați putea să semnați un contract sau să puneți la punct proiecte de viitor. Inițiativele dv. se vor bucura de succes.

Capricorn (22.12 – 20.01)

Lipsa de răbdare vă poate costa mult în ceea ce privește relația cu partenerul de viață sau cu colaboratorii. Încercați să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Este o perioadă în care este nevoie de răbdare și perseverență în tot ceea ce doriți să întreprindeți.

Vărsător (21.01 – 18.02)

Veți avea de făcut față unor activități dificile la serviciu, iar colegii nu se vor arăta prea cooperanți. Starea dv. fizică nu va fi dintre cele mai bune, așa că ați face bine să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite. Este posibil să vă confrunțați cu dureri de cap sau stări febrile.

Pesci (19.02. – 20.03)

Interesul pentru chestiunile sentimentale va fi peste nivelul obișnuit; ați putea să faceți o cucerire, ceea ce vă va îmbunătăți starea psihică. Oricum, inițiativele dv. în acest plan se vor bucura de succes. Nu vor lipsi nici ocaziile de a petrece clipe excelente în compania prietenilor.

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo

90 locuri

90 locuri

Marseille Room

250 locuri

Paris Room

160 locuri

Bruxelles Room

RIN Grand Hotel **Centru de Conferințe**

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

380 locuri

London Room

Geneva Room

390 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

Amsterdam Room

1100 locuri

București Room

nte

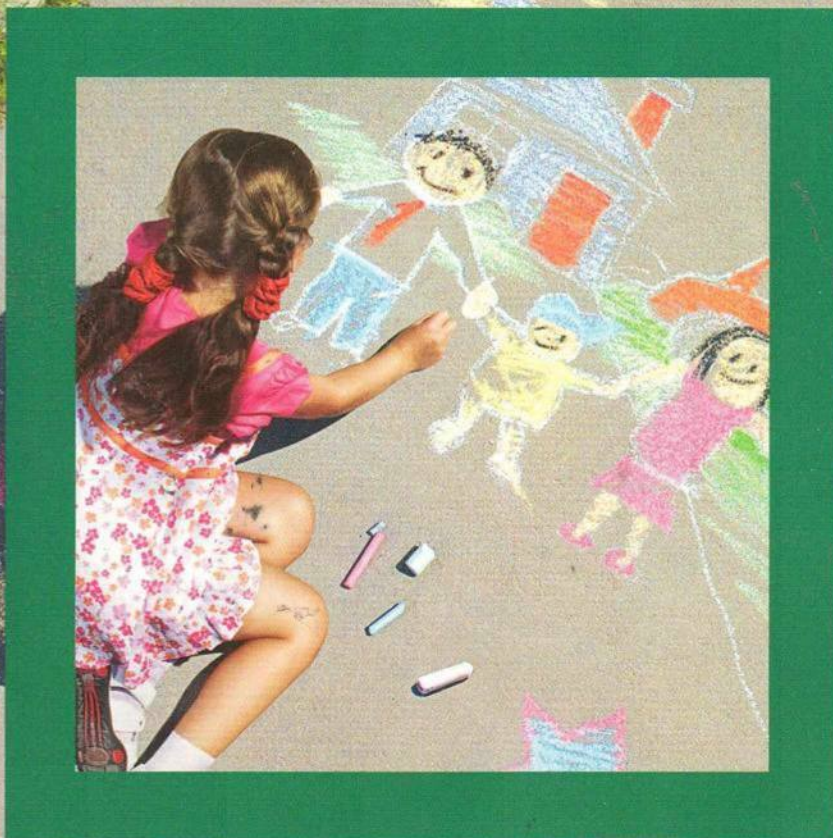
RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

GROUPAMA

Asigurăm tot ce
contează pentru tine.

16 MILIOANE
de clienți ne-au învățat
ce e important.

Asigurări